

Giới thiệu Trong Mộng Kỳ Duyên

Edit: Yukio Amakusa

Beta: Lucy

Một con người vốn sinh ra ở thời hiện đại, ngày ngày làm việc, thế nào lại có thể ở trong mộng mà phát sinh đủ mọi sự tình như ở thế giới thật???

Không gian là cổ đại, bản thân lại là Quý vương pháp lực cao cường, trăm tư khó giải, còn gặp được một đoạn tình duyên khiến bản thân không dứt ra được

Vốn chỉ là những giấc mơ đứt quãng lâu lâu lại đến khiến tâm trí anh bị khuấy động

Thế nhưng giấc mơ này cũng thật sự là dài, dài đến mức anh tưởng chừng như đây mới đúng là thế giới của anh, nơi anh sinh ra và trưởng thành

Còn những thứ ở thời không hiện đại kia, công việc kia, sự hâm mộ kia, những đồng nghiệp những cuộc hành trình rong ruổi,...đó mới chính là con mộng寐 hay ảo giác của chính anh mà thôi

Chỉ là khi anh tỉnh dậy, mọi thứ đã không còn như trước...

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Hàn Vũ Tường, một nhà nhiếp ảnh trẻ trác tuyệt bất phàm, tác phẩm của anh đã nhiều lần đạt được giải thưởng quốc tế. Tuy nhiên, tính cách lại có chút cô tịch, thích một mình độc lai độc vãng, công việc nhiếp ảnh cũng chỉ là vì linh cảm đột nhiên tới cùng hứng thú nhất thời, anh chẳng những có thành quả xuất sắc, còn có một khuôn mặt đẹp trai tới mức làm cho nam nhân cũng sẽ sinh lòng hâm mộ, đương nhiên trong lòng các cô gái trở thành một bạch mã vương tử tuần tú, nhưng là, bên người một mỹ nam tử như vậy lại không hề có một cô bạn gái, cũng có lẽ ánh mắt của anh quá cao.

Đã rất khuya, Vũ Tường mới kéo lê thân thể mệt mỏi của mình trở về nhà, ngồi phịch lên ghế salon, một chút cũng không muốn động dậy. Sau khi nghỉ ngơi một lát, đứng dậy vào trong phòng tắm rửa, khoai trá một hồi tắm nước nóng, thay một bộ quần áo ngủ, anh chậm rãi bước tới quầy bar tự chế, nửa dựa lên cái bàn, lấy ra một chai Brandy, mở nắp bình rót ra một chiếc ly cao, ưu thần nhàn nhã khẽ nhấp một ngụm nhỏ, sau đó lại một hơi uống cạn ly, "Hy vọng giấc mộng đó đừng tới nhiều nữa." Anh lầm bầm lầu bầu.

Nhà Tần, năm 221 trước Công Nguyên.

Một đêm vào cuối thu lạnh, vàng trắng trên cao phá lệ sáng rõ, lại mang trên mình chút vẻ thê lương.

Hai lão nhân, một đám người trẻ tuổi, trong sa mạc nhìn như vô tận dồ dẫm bước về phía trước, vì chạy trốn, vì tránh né một niên đại đầy rẫy chiến tranh, bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, kéo lê những bước chân nặng nề không mục đích tiến lên trước, mệt mỏi lại đói khát, khiến cho bọn họ lần lượt ngã xuống từng người, trong sa mạc mà không có nước liền có nghĩa không tránh khỏi tử vong.

Mấy vị lão trong đoàn người muốn đem số nước cuối cùng của mình giành cho đời sau, lại bị một người trẻ tuổi cự tuyệt, "Muốn sống chúng ta cùng sống, muốn chết cũng sẽ cùng nhau chết, chúng ta có thể thoát khỏi miệng hố nơi đây, Ông Trời sẽ không làm ngơ nhắm mắt, sẽ không để cho chúng ta đi vào con đường tuyệt diệt, phụ thân, mẫu thân, chúng ta nhất định sẽ tránh được một kiếp này, các người yên tâm đi". Lời nói là an ủi mấy lão nhân, cũng là an ủi chính bản thân mình.

Đúng lúc này, tiếng nước chảy càng ngày càng rõ ràng khiến cho bọn họ mừng rỡ như điên, chẳng lẽ thánh thần thật sự nghe được lời cầu nguyện chân thành từ trong tâm bọn họ? Chỉ trong chốc lát, xuất hiện trước mắt bọn họ là một dòng suối như trắng rằm, dòng nước trong suốt không ngừng cuộn cuộn tuôn chảy. Mấy lão nhân cùng hài tử không hề cố kỵ điên cuồng xông lên hưởng thụ dòng nước dịu mát này.

Không biết từ lúc nào, đất bằng phẳng xung quanh đã nổi lên nhè nhẹ rung chuyển, bọn họ lại hoàn toàn không hề cảm thấy có điều gì quý dị, không hề biết được nguy hiểm đang từ từ tiến tới gần sát..... Bọn họ thay nhau trang bị đầy đủ các binh nước, ở trong dòng suối vui vẻ cười đùa truy đuổi nhau, hoàn toàn không cảm giác được thân thể chính mình đang đang từ từ dịch chuyển hướng vào trong một cánh cửa lớn màu tím.....

Chờ đến khi bọn họ im lặng giật mình nhận ra, tất cả đã bị trói lên những cây cột vững chắc, càng làm cho bọn họ sợ hãi hơn cả, không phải là không gian kì lạ xung quanh, mà là một nữ nhân đã đứng trước mặt bọn họ từ lúc nào.

Nơi này, màu sắc đan hòa trong màu tím, cùng những tên thuộc hạ cúi đầu với bộ mặt mang sắc tro tàn, nữ nhân này, không, phải gọi là quý, có mái tóc màu tử hạt (tím) cùng những móng tay dài mang màu tím đen, tất cả làm cho mọi người không ngừng cảm thấy run lên trong lòng, càng chưa nói tới lộ dần ra trong bóng tối, là đôi con ngươi màu tím đậm cùng hai cái nanh nhe ra ngoài đôi môi tím.

(sao toàn màu tím thế?! Ta biết ta thích màu tím cơ mà không phải là tím tái như vậy a!)

Nếu như nữ nhân quý dị kia là người, bỏ đi nhanh, cùng với màu da trở lại như cũ, có thể nói là một mỹ nhân tuyệt sắc, song, nàng thật sự là quý, một nữ quý hung tàn không còn chút nhân tính nào, nàng lúc này đang dùng ánh mắt tham lam nhìn hai vị tuổi đã ngoài hoa giáp, dùng chiếc lưỡi liếm liếm đôi cánh môi màu tím của mình, còn chưa hiểu rõ ra sao, hai vị lão nhân liền kêu vang một tiếng bị thâm rồi chết.

"Không! Phụ thân! Mẫu thân!" Người trẻ tuổi không khỏi bị ai thê lương kêu thét, mà nữ quý trước mắt kia, trên tay vẫn đang kéo trái tim còn run nhẹ nhệ ra khỏi xác thể, máu tươi lênh láng chảy ròng ròng, sau đó một hộp nuốt vào bụng.

Hành động này đủ khiến cho mỗi người, thay vì giận dữ thì ngay tại chỗ kêu khóc sợ hãi, trong đó có một vị mắng: "Người đã giết người, nữ yêu tinh, ta.....", tiếng mắng còn chưa dứt, người đã trở thành cái xác tiếp theo. Phụ nữ và trẻ con trong đó không chịu nổi đã kích lớn như vậy, bị thương hoảng sợ đến độ chết ngất đi, vậy mà, nữ quý làm người ta phát ghê tởm thậm chí ngay cả người chết rồi cũng không bỏ quá, tiến tới phanh thây. Sau đó, trong tay nàng cầm một trái tim đi tới trước mặt một vị nam tử, khẩu khí khinh bạc nói: "Ăn nó, ta sẽ tha cho ngươi." Vừa nói, sợi dây tự động rơi ra, bàn tay nắm móng dài của nữ quý vung lên, liền xuất hiện một tuyệt đao tinh xảo, đưa cho nam tử kia, nam tử cầm lấy, ngơ ngác nhìn thi thể vợ mình, chợt vung lên lấy tốc độ cực nhanh đâm hướng nữ quý, nữ quý hừ lạnh một tiếng, nam tử này cũng ứng theo một tiếng ngã xuống đất, bọn thuộc hạ đã sớm đổi meo nổi điên xông lên, chén sạch những thi thể cùng máu vương vãi trên mặt đất, trong nháy mắt, chỉ còn chút mảnh vụn xương xẩu.

Nữ quý nhẹ bước tới gần một vị cuối cùng, cũng là đại nam hài trẻ tuổi nhất, lúc này, nam hài đã hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ cầu cho nhanh chết, sớm được cùng người nhà đoàn viên nơi phủ Diêm Vương.

Nữ quý nhìn hân cảm thấy rất hứng thú, con người trước mặt hai mắt nhắm chặt, giữa hai hàng lông mày lộ ra hận khí khôn cùng, nhưng vô luận là như thế nào cũng che không được khuôn mặt tuyệt mỹ, dung mạo bất phàm của hân, nữ quý ngạo mạn hỏi: "Người nguyện ý làm quỷ phi của ta không?". Nam hài chậm rãi mở mắt, ánh mắt nhìn tức giận về phía nữ quý, một hồi lâu mới nói: "Người dám để cho ta sống, người nhất định sẽ hối hận, ta nhất định khiến người chết không từ tế, để lạy tế cha mẹ ta!"

Nữ quý cảm thấy nam hài này so với nam phi trong hậu cung bản thân có khác biệt rất lớn, bọn kia đều là vì quyền vị, vì tính mạng chính mình, chưa bao giờ có khí chất ngạo nghễ, cốt cách thanh cao như vậy, hân là con người duy nhất dám đáp trả như vậy. Nam phi sau hậu cung cũng chỉ để vui đùa, giờ khắc này, nữ quý như thế nào cũng hạ thủ không nổi sinh mạng này, nàng biết, mình động tâm, còn là vì một con người mà động tâm, chính bản thân cũng cảm thấy rất bất khả tư nghị (không thể tin nổi). Bản thân đã biết, chỉ cần mình đối với loài người động tâm chân tình, cũng có nghĩa ngày cuối cùng của thân xác này đã tới, trừ phi kỳ tích xảy ra, song, nữ quý cũng không quan tâm nhiều, bởi vì yêu không có hẹn trước, càng không có lý do. Nữ quý cười cười, "Người không thể dễ dàng giết ta như vậy, ta rất có hứng thú thử nhìn một chút, nói không chừng người sẽ yêu thương ta."

Sau đó rốt cuộc cũng có một ngày, nam hài từ thuộc hạ bên người nữ quý biết được điểm yếu của nàng, đánh vào nhược điểm đó, nữ quý liền trở nên yếu mềm tay trái gà không chặt, mặc cho người đánh chém ra sao, nam hài sau khi chặt đứt đầu nữ quý, móc ra một viên màu tím trong tâm thân nàng nuốt vào, miệng hô, "phụ thân, mẫu thân, con đã báo thù được cho hai người", sau đó trèo lên một trận choáng váng đau nhức muốn vỡ đầu, khiến cho hân ngất đi.

Lúc này, có một tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh hân, trong lòng nghĩ: "trái tim kia vốn là ta được ăn, là ta nói nhược điểm của nàng cho người, không ngờ tới lại bị người nuốt trước, ai, thiên ý như thế đối với ta thật rất bất công mà, ai bảo ta không phải là người nàng yêu! Ta thật là giúp hân lên đỉnh rồi, thôi! Thôi! Thôi! Không làm nam phi, vậy ta đầu phục người, lấy lòng người, để cho người coi trọng ta, ta sẽ tiến sát tới đỉnh, đến lúc đó, ta sẽ dưới một người trên vạn người!"

Chờ tới khi nam hài không, bây giờ phải gọi là nam nhân mới phải, chờ tới khi hân tỉnh lại, thấy bên người là vị thuộc hạ đã giúp mình biết điểm yếu nữ quý, không nói được gì, chỉ nghe thấy hân hoan nói: "Chúc mừng Vương thượng, ngài đã trở thành quý vương mới của chúng ta", nam nhân trong đầu mê loạn, "Cái gì? Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu người vừa mới nói cái gì?".

Tên thuộc hạ đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn nam nhân nằm dưới đất này. Nam nhân cho rằng vị ân nhân kia không thể giải thích lời mới nói, bèn đối với hân cười cười: "Tốt lắm, nếu như người không tiện nói, ta cũng không miễn cưỡng, đại ân của người không lời cảm ơn nào nói hết được, ta sẽ mãi ghi nhớ, thù nhà ta đã báo, ta phải đi. Nếu như có chuyện cần đến ta, ta nhất định không bao giờ chối từ, ân nhân, lúc này từ biệt, bảo trọng."

Tên thuộc hạ lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Ngài đi? Ngài định đi đâu? Ngài đã ở chỗ này mấy trăm năm rồi a! Thời gian của loài người đã không còn thuộc về ngài nữa." Nam nhân kinh ngạc không thể nào tin nổi, "Cái gì? Ân nhân nói gì? Ta bất quá mới chỉ ở có mấy năm, tại sao lại có thể là mấy trăm năm được, ân nhân ngài đừng nói đùa."

"Là như thế này thưa Vương thượng, một ngày ở nơi này của chúng ta là một trăm năm của loài người, bất quá tỉ lệ này sau này ngài cũng có thể sửa đổi."

Nam nhân nghe xong, xụi lơ trên sàn nhà đá màu lam. Màu lam? Thật là màu lam? Hân ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, màu tím khiến người ta chán ghét kia từ lúc nào đã biến thành một màu lam yên bình. Nam nhân trong lúc vô tình nhìn thấy bóng mình ở dưới sàn đá sáng bóng, mái tóc màu thủy lam, con người cũng là một màu lam ngân ánh, đôi môi màu xanh da trời, tất cả đều biến thành một màu lam! Trời ạ! Đây là mình sao? Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Tại sao bản thân lại biến thành bộ dáng này? Không cách nào tự hiểu nổi, tên thuộc hạ bên cạnh tốt bụng giúp hân thoát khỏi mê cung câu hỏi, nói: "Vương thượng, ngài đừng lo lắng, bởi vì ngài ăn trái tim của nữ quý, cho nên ma lực chí cao vô thượng (cao không có kẻ cao hơn) kia đương nhiên truyền tới trên người ngài, thân thể ngài đã trở thành bất tử, màu sắc là do tâm của mỗi kẻ có được sức mạnh đó mà khác nhau, thứ ma lực kia có bao nhiêu quý cùng người mơ tưởng lấy đến, ngài lại dễ dàng có được, thân thể một cách tự nhiên nổi lên biến hóa cũng là chuyện rất bình thường.

"Ring... Ring..... Ring....." Hàn Vũ Tường bị đồng hồ báo thức làm tỉnh lại, lúc này anh đã là đầu đầy mồ hôi lạnh, áo ngủ cũng bị mồ hôi ướt một mảng lớn, anh ảo não mắng lên, "Nga... Đáng chết!" rồi đứng dậy rửa mặt, sau đó đến phòng bếp tự chuẩn bị một phần ăn sáng cho mình, ăn xong rửa sạch chén đĩa, liền mang theo lão đồng bạn của anh —— máy chụp hình ra cửa.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa bỗng vang vọng reo lên, Hàn Vũ Tường mở cửa, một người tự xưng là đạo diễn vội vàng tiến vào hỏi thăm, cũng đưa ra danh thiếp, Hàn Vũ Tường là kiểu một mình một người làm việc, cho nên cũng không có mấy bạn bè xung quanh, anh đối với người này có chút chán ghét, nói chính xác hơn là có chút bài xích trong lòng. Hàn Vũ Tường nhíu mày một cái: "Làm sao ông lại biết được địa chỉ của tôi? Tìm tôi có chuyện gì? Đừng chậm trễ thời gian của tôi."

Viên đạo diễn cười híp mắt nói: "Chúng tôi không dễ gì phát hiện được cậu, một người trực sáng, nhạy cảm với cái đẹp xung quanh, không kết giao bạn bè nhiều nhưng tâm tính lương thiện, còn có trong lòng bài xích xung quanh rất mạnh, rất giống tính tình một nhân vật trong kịch bản của chúng tôi, tôi muốn mời cậu tham gia làm diễn viên một lần, chỉ làm phiên một lần này thôi."

"Đóng kịch phải đi tìm các diễn viên chuyên nghiệp, đào móc lên các ngôi sao mới chứ cũng không phải tìm tôi, tôi đối với ngành diễn không có hứng thú, ông tìm nhầm người rồi. Bây giờ ông đã có thể tránh đường cho tôi đi được chưa?"

Viên đạo diễn có chút lúng túng, song cũng không có ý định rời đi, "Hàn tiên sinh, nói gì cũng không thể tuyệt tình như vậy a! Chính là bởi cậu là một nhà nhiếp ảnh gia nổi tiếng, tôi mới đích thân đi xa như thế tìm cậu, tôi rất tin tưởng con mắt của mình, cậu nhất định sẽ không khiến tôi thất vọng."

"Nga? Phải không?" Hàn Vũ Tường vừa nói vừa đóng cửa lại, "Kia thực nhìn không ra, tôi đâu có nổi tiếng như lời ngài nói, nếu không còn chuyện gì khác, thứ lỗi không thể tiễn đường, tôi bây giờ phải đi."

Thái độ của Hàn Vũ Tường lúc này khiến cho vị đạo diễn rất không vừa ý, nhưng vì để đưa bộ phim này của mình đạt được cảnh giới cao nhất trong lý tưởng, ông đành phải lần nữa xệ mặt xuống nói: "Tôi có thể nói cho cậu biết, ở trong kịch cậu vẫn là cậu (nghĩa là vì tính cách y hệt nên chỉ cần là chính mình, không cần diễn), đây là một bộ phim rất hay, có chút giống như kịch thực, cậu là chính mình vẫn có thể đóng vai, hơn nữa có thể một đường thường thức con đường Tơ Lụa, một lần giống như đi du lịch, nếu cậu vẫn là không có hứng thú, vậy cứ coi như tôi chưa từng tới đây vậy."

Con đường Tơ Lụa? Hàn Vũ Tường trong lòng có chút nghiêng ngả, nơi kia vẫn là một điều bí ẩn trong lòng anh, cũng là con đường chính mình luôn mê muội nghĩ tới. "Hàn tiên sinh? Hàn tiên sinh? Có đồng ý hay không cũng cho tôi một câu trả lời a!" Viên đạo diễn thúc giục. Hàn Vũ Tường lúc này mới khôi phục lại tinh thần, "Từ đường (con đường chết chóc) Tơ Lụa? Ừm, cũng tốt, xem ông có thành ý mời, tôi liền thử một chút xem sao."

Viên đạo diễn vô cùng kinh ngạc, thế gian này, loại người gì cũng có, anh ta đối ý cũng quá nhanh đi. "Nói thật, chính ta cũng sắp không có đường lui, ta cũng không muốn lấy cái mặt già nua này dán theo cái móng của tên lạnh lẽo kia." Đạo diễn âm thầm thán trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Triều Đường, Công Nguyên năm 903.

"Nguyệt nhi! Nguyệt nhi! Chớ giục ngựa chạy nhanh như vậy! Rất nguy hiểm!" Nam tử cười trên con ngựa nâu đen dạn dò.

Nữ tử mặc hồng y cười trên con tuấn mã màu trắng quay về đằng sau nhìn một chút, cười nói: "Biểu ca! Nhanh lên một chút a! Đường đường là một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, lá gan lại không lớn bằng một tiểu cô nương ta đây, chuyện này, nói ra người ta nghe được sẽ cười bẻ bụng a!" Sau đó, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc vang lên.

"Tỷ tỷ, người chậm một chút a! Ta cùng 'tỷ phu' (phu quân của tỷ) đuổi không có kịp!" Cười trên một con tuấn mã màu đen, một vị nam đồng giục ngựa đuổi ở giữa, thiếu nữ chạy đằng trước nghe thấy quay đầu ngựa chạy lại, cười duyên nói: "Người còn ở đây nói lung tung, coi chừng ta gõ cho u đầu nha!" Khi nhìn thấy biểu ca chạy vượt xa, mặt đã đỏ bừng.

Sắc trời đã tối, ba người trú lại tại một khách điểm, thuê lấy hai căn phòng hào hạng, sau khi ăn tối xong mỗi người trở về phòng của mình, bước vào liền ngủ say, vậy nhưng, Ngô Mộng Nguyệt lại đang rất hăng hái vui vẻ, dựa bên cửa sổ phòng thưởng thức ánh trăng tuyệt diệu. Nàng, Ngô Mộng Nguyệt, cũng chính là chủ nhân con tuấn mã màu trắng kia, cũng là vị nữ tử mặc hồng y vừa nãy, đặc biệt năng kỳ thực không phải thế tử của người mà nàng gọi biểu ca kia, chính là vì từ nhỏ cùng nhau lớn, phụ mẫu hai nhà kết giao thân cận, cho nên có ý kết thành thông gia, hôn ước này chỉ là phụ mẫu có ý định.

Lần này, biểu ca nàng muốn đi Tây Vực bàn chuyện làm ăn, phụ mẫu hai nhà muốn để bọn họ ở chung một chỗ bồi dưỡng tình cảm, thêm nữa, đệ đệ ham chơi có ý đi theo, nói là học hỏi kiến thức. Phụ mẫu Mộng Nguyệt lúc ấy vừa lo lắng nữ nhi ra ngoài vậy chẳng may gặp chuyện ngoài ý muốn gì, lại muốn nữ nhi cùng biểu ca của nàng bồi dưỡng tình cảm, có chút mâu thuẫn, song, Mộng Nguyệt vốn không sợ trời không sợ đất mới không thêm quan tâm, "Ta đã có biểu ca bảo vệ, khẳng định sẽ không gặp chuyện gì, lại thêm có đệ đệ đi cùng nữa." (nói trước bước không qua a~~ vì chuyện của Yưu mà ta vô cùng thấm thía câu này) Vì để có thể ra ngoài du ngoạn dạo chơi, nói thế nào cũng sẵn sàng nói, ngay cả tên tiểu tử trẻ măng đệ đệ cũng lời ra

nói.

Cũng may biểu ca cùng hòa theo nàng, "Bá phụ, bá mẫu, xin hai người yên tâm, ta sẽ chăm lo cho biểu muội thật tốt." Vừa nói vừa chào một cái, sau đó đưa ánh mắt tràn ngập cung chiêu hướng về phía biểu muội. Cha mẹ Mộng Nguyệt nhìn nhau một cái, mỉm cười gật gật đầu. Một lời tiếp một lời kia là để cho mấy vị phụ huynh yên tâm, nhưng là Mộng Nguyệt thực có chút xin lỗi, trong lòng đối với biểu ca mặc dù không có bất kì tư tình nhi nữ nào cả, nhưng sẽ rất nhanh thôi nàng phải gả cho hắn, có một phu quân giống như đại ca tốt với mình đến vậy, trong lòng cũng biết đã đủ đi.

"Ai..." Một tiếng thờ dài kéo Mộng Nguyệt trở về thực tại. "Đi? Tiểu tử chết tiệt, đệ tiến vào từ lúc nào? Bước đi cũng không nghe thấy, vào cũng không gõ cửa, muốn hù chết người a!" Mộng Nguyệt giả làm bộ tức giận.

"Ai u! Tỷ tỷ đại nhân của ta, ta không phải là than thờ thay người sao? Ta bước vào cũng đã lâu rồi, xem tỷ ngồi ngẩn người chả biết gì đến xung quanh, đừng nói đến thanh âm gõ cửa, ngay cả tiếng sấm ầm ầm đánh bên ngoài ta cũng dám cam đoan tỷ không nghe thấy, xem tỷ tương tự ai kia, khẳng định là lại đang phiền não sau này phải làm thế tử của tỷ phu như thế nào đi? Cho nên mới thay tỷ thờ dài a....."

Lời còn chưa nói hết, Mộng Nguyệt đã bắt lấy vạt áo Mộng Hạo, điểm một cái lên mũi hắn rồi nói: "Người mới vừa nói cái gì? Dám nói một lần nữa cho ta nghe?! Hừ! Hừ!"

"Tỷ tỷ, không nên tức giận nha, nếu tỷ thích nghe ta sẽ nói một ngàn một vạn lần, nếu tỷ không phiền, không phải là tỷ phu...."

"Đừng nói nữa, người không nên hủy danh tiết của tỷ tỷ người a!" Mộng Nguyệt lại chặn lời nói, hơn nữa, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đệ đệ giống như mạng ý chuẩn bị trừng phạt, đệ đệ rất biết thời cười trừ le lưỡi.

Sau đó hai tỷ đệ ngồi xuống, gió nhẹ phẩy lướt qua bên ngoài cửa, mang đến một tia lạnh lẽo, "Người sao lại cũng không ngủ?", nàng rót chén trà đưa cho đệ đệ ngồi đối diện.

"Đệ nghe người ta nói, hàng năm vào ngày mười lăm tháng tám này, ở biên giới sa mạc hiện lên một tòa thành bảo, bên trong có ma quỷ trú ngụ ở đó, trong tòa thành có tất cả những gì người ta muốn, song, phạm là người đi vào thì đều một đi không trở lại. Thì ra là bọn họ ở trong đó một ngày bằng một trăm năm của loài người chúng ta, nhưng là không biết vì sao, ma quỷ trong đó sau lại thay đổi tỉ lệ thời gian, cùng một thời gian trôi với chúng ta, ma quỷ bên trong là trường sinh bất tử lại tồn tại bên cạnh chúng ta cùng ngày cùng tháng."

"Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết." Tuy rằng ngoài miệng là nói vậy, nhưng là trong lòng Mộng Nguyệt luôn luôn hiếu kì đã chỉ muốn ngay lập tức đi xem xét.

"Tỷ có biết tại sao chúng ta ở lại khách điểm này không?" Mộng Hạo thần sắc mờ ám nói.

"Tại sao?" Nàng ngây ngốc hỏi.

"Nghe nói khách điểm này là ở gần sa mạc chỗ đó nhất, cho nên sẽ có cơ hội thấy tòa thành cổ kia a!"

"Người nói thật?" Mộng Nguyệt bây giờ đã hoàn toàn tin, hơn nữa trong đôi mắt đen láy lóe ra thần sắc hưng phấn. Mộng Hạo đắc ý nhún nhún vai: "Đương nhiên."

"Thật tốt quá! Hôm nay chính là ngày trăng tròn, chúng ta cùng đến đó dò tìm đến tột cùng là như thế nào đi!" Mộng Nguyệt bám chặt lời kéo tay đệ đệ, sau đó lại buông xuống, do dự không quyết nói: "Nhưng nếu truyền thuyết là gạt người, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, nếu chẳng may đi gặp đạo tặc, đến lúc đó nói không chừng ngay cả mệnh cũng giữ không xong." Mộng Nguyệt lo lắng trong nhà, có chút bồn khoăn.

"Ai nha! Ta nói tỷ tỷ a! Chúng ta không phải là muốn chứng thật truyền thuyết sao? Nếu có thì đây không còn là truyền thuyết nữa, còn không thì coi như xong, chúng ta đi qua nơi này đúng dịp trung thu cũng chỉ có lần này, lại nói, ta cũng có một chút công phu, nếu chẳng may thật sự gặp đạo tặc, ta có thể bảo vệ tỷ a! Có khi chúng ta giết cả đạo tặc, vậy lại thêm chuyện tốt, vì dân trừ hại, nói không chừng còn được quan phủ thưởng ấy." Cứ như vậy, không biết giang hồ hiểm ác bao nhiêu, cũng không biết tự lượng sức mình, hai tỷ đệ lên lút mang ngựa gục đi, cũng không ngờ đến đây là cái mốc thay đổi hoàn toàn cuộc đời Mộng Nguyệt.

~~~~~  
Thong thả gục ngựa đi, biên giới sa mạc dần hiện ra trước mắt, lúc này ánh trăng chiếu sáng không tầm thường, không phải là rất sáng, có chút tối, một mình giữa bầu trời đêm phá lệ cô đơn. Hai người cưỡi ngựa chậm rãi đi, vừa nhìn bốn phía xung quanh sa mạc vô tận, vừa lục lọi tiến tới.

Đang lúc bọn họ nản chí chuẩn bị quay về, bão cát bỗng dưng nổi lên bốn phía, Mộng Nguyệt nghe thấy có rất nhiều tiếng vỗ ngựa đang tràn tới sát gần, bốn phương tám hướng vây xung quanh bọn họ, mượn khoảng cách cùng ánh trăng nhu nhược, nhìn thấy được trên lưng ngựa đều là những khuôn mặt dữ tợn nanh ác. Chết tiệt! Là đạo tặc! Nhiều còn hơn cả số sao trên trời, chuyện Mộng Nguyệt lo lắng nhất đã xảy ra, chính là một hai tên không thành vấn đề, ba bốn tên cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng là trong cùng một lúc hiện ra nhiều tên như thế, tỷ lệ thắng của tỷ đệ hai người thấp tòi gần bằng không.

"Đệ đệ, chạy mau! Bọn chúng là cường đạo!" Mộng Nguyệt nữ giả nam trang hỏi thần đầu tiên, nhưng là, đã không còn kịp, cường đạo đã vây hết hai người bọn họ vào giữa, Mộng Hạo nắm chặt chuôi kiếm trong tay, tùy thời có thể rút ra đánh chém.

"U~~ Nam hài hào nộ nga! Nhìn một chút! Nhìn một chút! Nhất định là chủ nhân sẽ vô cùng thích thú, các huynh đệ! Trước bắt lấy bọn chúng, sau đó sẽ có thể thống khoái chiếm khách điểm đây kia!" Một người khôi ngô cao lớn lên tiếng, nghe khẩu khí có vẻ là kẻ cầm đầu bọn này. "Ha ha! Ha ha! ....." Tặc phi nghe xong cười gần hướng tới hai người bọn họ tiến công, chỉ thấy một đạo bạch quang, Mộng Hạo rút kiếm, ở trong bóng tối tấn

công trả lại chủ yếu dựa vào thanh âm, đem mấy tên xông lên trước hai người chém thành hai đoạn, thân thủ không tồi, hành động này chọc giận tên thủ lĩnh.

"Các huynh đệ! Trước giết tiểu tử thối này! Báo thù cho các huynh đệ!" Tên cầm đầu ở trên ngựa gào thét, bọn chúng cùng lúc xông lên, Mộng Hạo rút cục địch không lại, bởi vì hắn muốn toàn lực bảo vệ tỷ tỷ, rất nhanh liền bị dính một nhát đao.

Mộng Nguyệt cũng cùng đệ đệ huy kiếm. Vào lúc này dưới ánh trăng mờ tối, đao quang kiếm ảnh, một mảnh chém giết, đao kiếm không có mất vô tình, đúng lúc ấy, không biết kẻ nào huy tới một đao, đem cột tóc trên đầu Mộng Nguyệt đánh rớt, mái tóc dài mềm mại như thác tuôn ra, giờ khắc này thời gian phẳng phất như ngưng lại, xuất hiện một đoạn tĩnh lặng ngắn ngủn.

"Oa! Nguyên lai là nữ nhân nga! Ha ha..... Tới, tới, tới, để cho các huynh đệ cùng chiêm ngưỡng hương thụ! Ha ha!"

Mộng Hạo vẫn như cũ toàn lực chống lại bảo vệ tỷ tỷ, "Ai dám xông lên? Ta nhất định không tha kẻ đó!"

Tên cầm đầu cười như điên nói: "Khẩu khí thật lớn! Tiểu tử miệng còn hôi sữa, để lão tử xem ngươi còn mạnh mẽ được đến đâu? Cùng lên cho ta!" Bọn lâu la theo âm thanh gào thét của tên cầm đầu, một đám xông lên, lại là một mảnh đao kiếm chém nhau vang trời, đệ đệ vì bảo vệ tỷ tỷ, trên người đã trúng phải nhiều đao, bị đánh ngã xuống ngựa, mắt thấy sắp không xong, ngựa của Mộng Nguyệt cũng đã bị chém chết, mà tỷ tỷ lúc này cũng đang một người cố chống cự sắp thất thủ. ....

Chợt, bọn họ thấy một tòa thành bằng màu xanh nhạt từ đâu hiện ra, Mộng Nguyệt liều mạng hướng thành bảo chạy tới. "Mở cửa! Mở cửa nhanh nha! Xin hãy cứu ta cùng đệ đệ, cứu chúng ta.....", bởi vì bị thương, sợ hãi tức giận, chảy máu quá nhiều, ngã xuống bất tỉnh. Ngay sau đó, một đạo ánh sáng màu lam từ cửa bắn ra, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, bọn thổ phỉ từng người ngã xuống, tên cầm đầu thấy tình huống không ổn, mang theo những kẻ còn lại hoảng hốt chạy đi.

"Không... Không..... Mau..... Cứu đệ đệ ta!!" Mộng Nguyệt thất kinh bật dậy.

"Oa! Thật là đau!" Vết thương trên tay cùng trên lưng mới khép lại, bởi vì đột nhiên ngồi dậy mà nứt ra khiến Mộng Nguyệt đau nhần mảy. "Đi? Đây là đâu? Ta sao lại ở nơi này?" Nàng lúc này đang ở trong một thế giới toàn màu lam sang quý mà không hề tục tằng. Theo ánh mắt của nàng lướt đi, chợt bắt gặp một thân ảnh ngồi bên cạnh mình, một vẻ mặt lãnh ngạo cô độc, toàn thân khoác trên mình một màu xanh lam, một nữ nam tử mặc trang phục dị kì. "Ngươi đã tỉnh." Lời nói nam tử lạnh như băng, không mang theo một tia độ ấm, giống như việc cứu Mộng Nguyệt thường như cơm bữa hàng ngày.

Con người xinh đẹp không thể tả này chính là quý vương, cuộc sống của hắn đã trôi qua ngàn năm cô độc. Cứu loài người về, đối với hắn cũng đã không dưới trăm ngàn lần. "Ta đang ở đâu? Xin ngươi nói cho ta biết. .... A! Ta nhớ ra rồi, ta là bị đạo tặc đuổi giết, vạn bất đắc dĩ mới chạy tới đây, đệ đệ ta đâu? Đệ đệ! Ta muốn đi tìm hắn!" Mộng Nguyệt nhớ lại hết thấy, lật người vội vã định xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3

"Đệ đệ ngươi rất an toàn, nằm xuống!" Quý vương ra lệnh cùng khẩu khí bình ản nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho Mộng Nguyệt ngừng ngay động tác ngoan ngoãn nằm lại giường. Xem ra, lời nói của hắn rất có phách lực. "Ngươi chắc chắn? Vậy ta an tâm." Không biết tại sao, lời nói của nam tử thước mặt này lại khiến cho nàng phi thường tin tưởng, không có một tia hoài nghi.

"Là ngươi đã cứu chúng ta? Thật vô cùng cảm ơn! Ngươi là chủ nhân nơi này sao? Đây là quý bảo trong truyền thuyết ư? Ngươi cũng không giống trong truyền thuyết đáng sợ như vậy, ngược lại ngươi xinh đẹp không thể tin nổi luôn!" Mộng Nguyệt trời sinh tính tình bộc trực, sau khi biết đệ đệ an toàn lại một hơi nói như đứa trẻ ngớ ngẩn, rất tự nhiên cùng quý vương bàn tán, nàng cũng quên luôn kẻ trước mắt này cũng không có màu da giống loài người.

"Hiện tượng" này cũng khiến cho quý vương lấy làm ngạc nhiên lớn, hôm nay thời gian trôi đi quá nhanh sao? Đây là lời nói mà một cô nương nói ra? Nữ tử này ngay cả quý cũng không sợ? Cũng không biết đề phòng kẻ xa lạ có gì nguy hiểm?

"Ân công! Ngươi tại sao không nói chuyện? Ta thấy ngươi là một chính nhân quân tử, thoát nhìn không giống người xấu, nhất định sẽ không gây chuyện bất lợi với ta nha."

"Ngươi sao lại có thể khẳng định ta là 'người tốt' sẽ không giết ngươi?" Quý vương khoanh hai tay lại trước ngực lạnh lùng nhìn nàng, nhấn thật mạnh chữ "người" nói.

"Đó là đương nhiên! Ta tin tưởng trực giác cùng phán đoán của chính mình, nếu ngươi đã cứu ta, vậy cũng sẽ không tổn thương ta, tiểu nữ tử họ Ngô tên Mộng Nguyệt, có thể hỏi tôn tính đại danh của ân công? Để ta sau này có thể hảo hảo báo ân cứu mạng."

Quý vương cũng không có trả lời, chỉ là phất tay một chút, một bàn ăn đầy mỹ vị đột nhiên hiện ra trước mặt nàng. Chỉ nghe quý vương nói: "Ngươi bây giờ đã có thể xuống giường ăn, nhìn đáng vẻ, đã không còn đáng ngại."

Thấy thức ăn, Mộng Nguyệt kúc này mới cảm thấy đói bụng, song nàng đưa ánh mắt nhìn thức ăn cũng không ăn, không phải là không muốn mà là có chút cổ kị, thức ăn của người cùng quý cũng không phải là một dạng gì? Mấy đồ ăn này cũng không biết là biến đổi từ vật gì ra? Lúc này nàng mới ý thức được đối phương không phải là loài người, phản ứng có chút quá trễ.

Quý vương xem thấu tâm tư của nàng, cảm thấy người trước mắt có điều hoài nghi như vậy mới là bình thường, "Là đồ ăn của loài người các ngươi, ăn không sao." Mộng Nguyệt thấy đối phương nhìn thấu tâm tư chính mình, trong lòng không khỏi tim đập rộn lên, toàn mặt không tự chủ trở nên đỏ đỏ, chuyện gì xảy ra? Loại cảm giác này là cái gì? Không phải là bị nói trúng mà lúng túng, Mộng Nguyệt tự hỏi, không lẽ mình là bị bệnh sao? Quý vương lẳng lặng nhìn nàng, bản thân lại hoàn toàn không biết cái viên đá sớm đóng băng ngàn năm kia, vì bộ dáng mừng rỡ vô ưu của nữ tử này mà dần dần mở rộng, lớp băng bên ngoài đã từ từ tan rã.

Mộng Nguyệt cảm thấy từ trong ánh mắt hắc có một tia tình cảm thật ấm áp xuyên qua trái tim mình, bản thân dường như rất mong chờ loại ấm áp lần tới đó, nàng vì suy nghĩ của chính mình mà giật thót không hiểu. Còn giờ phút này, quý vương đang lặng lẽ tự nói, không thể có tình cảm với bất kỳ ai, như vậy, bản thân sẽ biến mất ở trong tình cảm của chính mình, đã trải qua ngàn năm cô xát của thời gian, thứ có tên gọi tình cảm này đã sớm không nên tồn tại ở trên người, quý vương tự nói, cũng là tự lừa gạt. Thời khắc này đây, không gian trong căn phòng mang theo một vẻ yên lặng ấm áp.

Mộng Nguyệt không biết khuôn mặt chính mình lúc này đỏ như trái táo mùa thu, chẳng qua là cảm thấy hơi nóng, nàng lặng lẽ từ bàn thức ăn ngẩng đầu lên, nhìn một chút quý vương đang trầm tư đứng, mọi cử chỉ của hắc uyr nhả cùng cao quý là vậy, đơn giản lại xinh đẹp không thể giải thích, vì vậy, nàng nhẹ giọng cắt đứt dòng suy tưởng của quý vương: "Ăn công? Ngươi xem ta bây giờ đã không còn đáng ngại, có thể cho ta ra ngoài gặp đệ đệ một chút không? Ta thật lo lắng cho hắc, không biết biểu ca ta có thể chăm sóc đệ đệ bị thương không? Dù sao hắc là một nam tử, cũng không thể từ bỏ chăm sóc người."

Quý vương lấy lại hồn phách, nghe tới Mộng Nguyệt nói tới "biểu ca ta" còn đối với chính mình lại luôn miệng ăn công không đổi, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc không hài lòng giận giận, hắc tự hỏi, đây là sao? Trước kia loài người có gọi mình như thế nào vốn không quan tâm. Rất nhiều người sau khi được cứu liền đều muốn trở về cùng người thân đoàn tụ, vì sao khi nàng nói muốn đi lại rất không muốn? Trong lòng tại sao lại có hương vị nói không ra lời này? Chẳng lẽ chính mình đối nữ tử trước mắt này động tâm? Không! Tuyệt đối không thể! Sẽ không có tình cảm nhanh như vậy, hai người mới quen biết vài canh giờ thôi, thu tâm đi! Không muốn đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh! Không vì mình thì cũng phải vì toàn bộ quý bảo này a! Quý vương cực nhanh xóa bỏ tâm tình, vẫn như cũ dùng giọng điệu lạnh như băng nói: "Nơi này không cho phép loài người đi ra ngoài! Sau này gọi ta là vương." Lạnh như băng là phòng tuyến nguy trang cuối cùng của hắc.

Mộng Nguyệt có chút nóng nảy, "Ăn công sẽ không giỡn chơi ta đi? Còn bá đạo như vậy muốn ta gọi ngươi vương! Ngươi mặc dù có ân cứu mạng, nhưng ta cũng không phải là thần dân của ngươi, ngươi không thể hạn chế tự do của ta! Ta sau khi rời khỏi đây, sẽ cùng cả nhà nhớ tới báo đáp ân đức của ngươi."

"Ngươi chính là không thể trở về, một khi loài người tiến vào quý bảo, chỉ có một luật là không hoàn trả lại thế giới người! Đây là quy định, là người cùng sống một thời gian với bên ngoài vào quý bảo, bất luận là kẻ nào khi bước ra đại môn liền sẽ khiến đồng loại của các ngươi chú ý, nhất định sẽ có rất nhiều vấn đề liên quan tới quý bảo muốn hỏi, nếu như tiết lộ nửa điểm ra thì liền có thể đem chúng ta đây xuống địa ngục, ngươi có nghĩ tới hay không?" Đây là một câu dài nhất của quý vương, hơn nữa không hề mang theo lãnh ý lạnh như băng, ngược lại còn có chút thỉnh cầu.

Mộng Nguyệt lúc này rất nghi ngờ: "Ngươi không thể không để cho ta đi ra ngoài! Đệ đệ ta bị thương ngươi cũng biết, lòng ta lo lắng không yên cũng là chuyện thường tình, lại nói đem chuyện nơi này hết thảy truyền đi cũng chưa chắc đã có hại, để cho mọi người biết các ngươi cũng không phải xấu xa độc ác, không phải ác ma ăn thịt người, ngược lại còn vô cùng tốt khiến người ta tôn kính."

"Không cần mấy thứ đó, chúng ta cũng không phải là người, chỉ là một chữ "quý", kí tự này hắc ngươi hiểu rõ! Cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ giống như ngươi tiếp nạp sự tồn tại của chủng tộc ta, lòng người khó đoán, chúng ta ở trong mắt nhiều người là những thứ kì dị đáng chết, có người dốt trá còn đem nỗi sợ hãi về cái chết gán lên người chúng ta, không muốn thừa nhận tội lỗi của chính bản thân mình, nói chúng ta là đại diện của tà ác, loài người lạc đường đi không thể về cũng đổ lỗi oán giận là do sự cảm dỗ của chúng ta, đem tất cả trách nhiệm của mình đẩy cho chúng ta, còn chính mình sắc mặt không đổi chối bỏ sạch sẽ, còn nói ác ma cùng các ngươi không đội trời chung, ngươi thanh tỉnh đi!" Quý vương có chút tức giận, tự thấy bản thân may mắn vì đã sớm không còn là loài người, đã trải qua ngàn năm, cũng nhìn thấu nhiều kẻ như vậy, có vài người so với ác quỷ trong tưởng tượng của chính loài người còn ác hơn, đơn giản chính là đã thủ khoắc da người, lòng người chỉ cách cái bụng, nếu để cho loài người biết đến bí mật quý bảo, nhân tính vốn tham lam, lòng người đều dễ biến bất chính, sẽ mang đến vô tận khổ nạn cho cả hai phía, tựa như nữ quý trước kia.....

(ta nói thật, viết đoạn này ta không hề phải nghĩ, vô cùng sướng tay, mà tội lỗi của con người cũng không chỉ có như vậy.....)

Mộng Nguyệt cảm giác được cô độc đằng sau lời nói kích động của hắc, có lẽ, hắc nói đúng. Quý vương nhìn thấy vẻ mặt của Mộng Nguyệt, vu tâm, không đành lòng, bèn chậm lại khẩu khí: "Ngươi nhắm lại xem, quý bảo cùng thế giới con người chẳng qua chỉ cách một cánh cửa, cũng chỉ là nằm trong cùng một giới, cho dù để cho ngươi đi ra ngoài, có lẽ, ngoại trừ người thân của ngươi sẽ không hiểu lầm oán hận, nhưng là người sẽ đem ngươi trở thành đồng loại với quái vật (ây... vậy ra quý bất người không trả là vì thế?), lòng hiếu kì của bọn họ sẽ giết ngươi. Đệ đệ của ngươi ta đã đem hắc bình an trở về khách điểm, có người sẽ chiều cố chăm lo, về phần trí nhớ của hắc, một bộ phận liên quan tới quý bảo ta cũng phải sửa đổi, còn tin hay không là tùy ngươi."

"Ta chỉ là muốn nhìn qua đệ đệ, bằng không ta sẽ không an tâm." Mộng Nguyệt lúc này cũng đã hòa hoãn đi nhiều, quý vương chợt dùng bàn tay lạnh như băng kéo nàng nói: "Ngươi đi theo ta!". Quý vương trong nháy mắt đem nàng dời tới một căn phòng trắng lờ lờ, ở giữa chính đường, trên bàn xa hoa đặt một quả cầu thủy tinh lớn màu xanh da trời, quý vương một tay phát lên, trong quả cầu thủy tinh liền hiện ra hình ảnh đệ đệ Mộng Nguyệt cùng biểu ca của nàng, hai người đang lo lắng tìm kiếm cái gì đó, Mộng Hạo đông chạy tây kiếm, hiển nhiên thương thế đã không còn đáng ngại. "Đệ đệ!" Mộng Nguyệt kích động chạy tới chạm vào quả cầu màu lam, mặt cầu bỗng dừng lại khôi phục lại bộ dáng lúc trước, cái gì cũng không hiển hiện, chỉ là một quả cầu tinh xảo, lặng lẽ nằm trên mặt bàn nhưng.

Quý vương nói: "Có nó, ngươi liền có thể nhìn thấy người thân của ngươi, chỉ cần ngươi lưu lại, ta sẽ dạy ngươi cách sử dụng nó."



Mộng Nguyệt mặc dù không hoài nghi lời nói của quý vương, cảm giác quý vương sẽ không nói dối gạt người, nhưng tất cả mọi vật nơi đây dù sao cũng vẫn chưa từng thấy qua, quá mức hư ảo, giống như trong mộng, cho nên Mộng Nguyệt vẫn là không thể bỏ qua ý niệm muốn ra ngoài, khi nàng trong lúc vô tình nhìn thấy rèm cửa sổ màu xanh da trời bỗng dưng sáng ngời lên, Mộng Nguyệt trong lòng liền mừng thầm, bởi vì nơi sang sảng kia nhất định có đường ra. Ta nếu có thể từ nơi đó trốn chạy ra ngoài, có thể sẽ không ai biết ta chạy ra từ quý bảo, người cũng sẽ không biết ta chạy đi từ đâu, sau khi tận mắt xem qua đệ đệ sẽ theo đường cũ trở về, dù sao một phần trí nhớ của đệ đệ cũng đã sửa đổi, có thể không biết sự tồn tại của nơi này, như vậy không phải vừa thỏa mãn ta, cũng vẫn tuân theo quy định của người, chẳng phải đôi đường đều hoàn mỹ? Mộng Nguyệt cười cười nói: "Nếu như ta lưu lại, người có phải điều kiện gì cũng sẽ thỏa mãn ta không?"

"Có thể, chỉ cần không quá phận." Quý vương biết, này duy nhất là vì để nàng lưu lại mà nguyện đáp ứng điều kiện của nàng, cũng là cách duy nhất để nàng có thể tin tưởng, mang nàng tới nơi này xem quả cầu thủy tinh.

"Ta muốn căn nhà này." Nhìn thấy quý vương lại đang trầm tư, nàng lại thử dò xét nói một câu: "Thế nào? Không đáp ứng sao?"

Quý vương nhăn chặt đôi mày, nghi hoặc nhìn nàng: "Người nhất định phải muốn căn nhà này? Chỗ người đang dưỡng thương kia không phải rất tốt sao?"

"Ân công không muốn thì thôi, chỉ là ta thuận miệng nói một chút ấy mà." Mộng Nguyệt có chút ảm đạm nói, chỉ nghe quý vương nhàn nhạt trả lời: "Căn nhà này ta có thể cho người, chỉ cần người thích." Mộng Nguyệt nghe xong phi thường vui vẻ, ta nhất định đạt được ước nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 4

"Cái gì?! Đây là... là tẩm cung của người? Sao lúc người có ý định cho ta lại không nói?" Mộng Nguyệt toàn bộ cảm xúc mừng rỡ đều bị quét sạch, ngược lại có một loại cảm giác bị lừa gạt ghen dâng. Nhưng là, loại cảm giác này cũng không hề khiến nàng tức giận, chính là khiến cho Mộng Nguyệt có một tia vị không nói lên lời, vừa ngọt ngào vừa đắng, hảo ánh mắt của mình thế nhưng lại đi coi trọng tẩm cung của hân, tốt lắm, mình là khéo quá hóa vụng, cười hô khó xuống, bản thân cũng không phải loại nữ nhân dễ dãi, làm sao mà có thể khi biết nơi này là tẩm cung của hân lại mừng rỡ vậy? Ai!... Đạo không rõ, lý không ràng, quý vương nhìn Mộng Nguyệt trước mặt biểu tình khuôn mặt phong phú ngồi ngời, chính mình cũng một mảnh mờ mịt.

(=)) ra đây là lý do ảnh "nhăn chặt đôi mày, nghi hoặc nhìn"

"Nếu như người thích, nơi này sẽ là của người, ta có thể đi chỗ khác nghỉ, chỉ là bất quá buổi tối ta muốn tới nơi này duyệt quý văn, đây là chỗ linh khí mạnh nhất."

(dạ vâng==! tẩm cung thì đa phần là tối dùng chứ lúc nào dùng.

Luc: ta đọc câu này sao mò thấy ý nàng có ý đen tối, Yuki-chan)

Lời của quý vương cắt đứt trầm tư của Mộng Nguyệt: "A! Kia, vậy không được, chúng ta không thể dùng chung một phòng, nam nữ thụ thụ bất thân." Mộng nguyệt có chút cô kị.

"Người cứ việc vào trong Thủy Tinh Liêm ngủ việc của người, ta ngồi bên ngoài làm việc của ta, sẽ không quấy rầy người chút nào, người yên tâm." Quý vương bình tĩnh nói. Tiểu nữ tử này vẫn còn thỉnh thoảng coi ta thành loài người, ta là quý, không phải người, nếu như thật muốn mạo phạm, ai cũng không thể ngăn cản, hơn nữa ta luôn luôn đối với loại tà niệm này của con người không mấy hứng thú, quý vương thâm nghĩ.

Mộng Nguyệt nghe được lời của quý vương cảm thấy nếu lúc này đổi ý, nhất định sẽ khiến cho hân hoài nghi, đến lúc đó, hân lại càng tăng thêm đề phòng nghiêm ngặt, bản thân lại càng khó gặp mặt người thân, Mộng Nguyệt không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đáp ứng.

Ban đêm, trong tẩm cung được dạ minh châu chiếu sáng nhu hòa, quý vương đưa lưng về phía chiếc giường Mộng Nguyệt, ngồi duyệt hàng chồng quý văn, mà Mộng Nguyệt cứ như vậy ngồi chống cằm trên giường cùng bóng lưng giăng co, quý vương chẳng qua là nhàn nhạt nói: "Ngủ đi, ta cũng nhanh duyệt xong sẽ rời khỏi."

Mí mắt Mộng Nguyệt đã sắp sụp hết, nhưng là bên ngoài vẫn mạnh mẽ: "Ta không buồn ngủ, chờ người đi rồi.....", còn chưa nói hết, thân thể đã quá nhớ nhưng chiếc giường mà ngã xuống thiếp đi, quý vương quay đầu lại nhìn nàng một chút, lắc đầu một cái, từ xa dùng ma thuật giúp Mộng Nguyệt đáp chần, sau đó lẳng lặng biến mất không thấy bóng dáng.

Khi Mộng Nguyệt tỉnh dậy đã không thấy quý vương đâu, trong lòng bất chợt dâng lên một loại cảm xúc mất mát, bất quá, loại cảm xúc này rất nhanh tan biến đi, thừa dịp hân không có ở đây, thời cơ tốt để chạy trốn đi gặp người thân! Mộng Nguyệt kéo chiếc màn cửa sổ thật dày ra nhìn. A! Thật là cao! Thành bảo trời lơ lửng ở giữa không trung, không thấy mặt trời, chỉ thấy có chút mây bay nhẹ trôi (nghĩa là đang tối). Hân không phải là sợ mặt trời sao? Tại sao trong tẩm cung lại thiết kế cửa sổ mở rộng thế này? Chẳng lẽ ánh sáng nhật nguyệt mờ yếu xuyên thấu qua rèm che cửa sổ là linh khí? Chẳng lẽ không sợ chẳng may gió mạnh thổi bay rèm, ánh mặt trời sẽ chiếu vào sao? Ai nha! Ta tự dừng lại đi quan tâm cái gì nha! Hân thiết kế như vậy

tự có lý do của hắn cùng biện pháp tự khắc phục. Hiện tại phải suy nghĩ nhanh lên một chút làm cách nào chạy ra ngoài qua nơi thông duy nhất này. Khu khu... Cao như vậy, từ đây nhảy xuống không ngã chết mới là lạ, nàng vịn tay lên màn vải thờ dài, màn vải, vải? Có rồi! Dem mảnh trướng cùng chân móng dính vào nhau nhờ trăm cái tóc thành một sợi dài, sau đó buộc lại một đầu thật chặt, đầu kia ném ra ngoài cửa sổ, bám theo sợi dây tự chèo leo xuống, thành công tạo sợi dây, trong lòng không khỏi vô cùng đắc ý, ở thời điểm đang leo dần xuống dưới, không biết như thế nào nút thắt lại tuột ra lại, thân thể theo lực hút cấp tốc rơi xuống!

"A!!!! Xong rồi! Nhất định chết!"

Bởi vì thân thể bỗng dưng bay bay phiêu phiêu, Mộng Nguyệt nghĩ thầm mình hắn đã chết thành quỷ, nếu không cơ thể sao lại bay lên được? Hai mắt đen liền mở bừng ra! Vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt khiến tâm mình luôn nhảy loạn.

"A!!!!!!"

Mộng Nguyệt hú lên quái dị (=))))). Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp không thể tả của quỷ vương mang theo tức giận nồng đậm, "Tại sao muốn chạy trốn? Tại sao không tuân thủ lời hứa? Tại sao muốn gạt ta?"

"Ác..... Cái này..... Oa!!! Ta đang lơ lửng giữa không trung!!!" Mộng Nguyệt lảng chủ đề, muốn bình hóa tức giận của hắn. Quỷ vương mặc dù đang nổi giận vẫn là đẹp như vậy, nhưng bây giờ tuyệt không thể khiến cho hắn tức giận. Quỷ vương cái gì cũng chưa nói liền đem nàng dúi vào trong nhà.

"Ta còn chưa có chơi đủ!" Mộng Nguyệt dùng tay dấm dấm hắn, quỷ vương không nói tiếng nào, sau đó gờ xuống khung vòng ở trên cổ tay, chia ra làm bốn bay về phía chân tay Mộng Nguyệt biến thành dây chuyền vòng hết sức tinh mỹ xảo diệu.

"Đây là cái gì?" Mộng Nguyệt tò mò phát tay một cái, trên tay liền truyền tới thanh chuông linh đình dễ nghe.

"Đây là trừng phạt đối với ngươi, mang theo nó, lúc ngươi gặp nguy hiểm ta sẽ biết, ngươi cũng đừng mơ tưởng lại trốn."

Mộng Nguyệt nhìn bóng lưng quỷ vương chuẩn bị rời đi, đột nhiên lớn mật nói với: "Ngươi có thể lưu lại không?"

Quỷ vương nghi hoặc quay đầu nhìn lại, nàng nói tiếp: "Đây là tâm cung của ngươi, ngươi không có lý do gì phải đi cả, nếu không người khác sẽ cho là ta ăn hiếp ngươi!"

"Có chút không ổn." Quỷ vương dừng một chút mới trả lời.

~~~~~  
Hàn Vũ Tường đau muốn vỡ đầu tỉnh lại từ trong mộng, đạo diễn cùng các nhân viên khác đều ở xung quanh.

"Cậu tỉnh rồi? Không ngờ tới cậu vừa lên xe liền ngủ, một mực ngủ thẳng tới trạm cuối. Thật là một người rất kì diệu." Mọi người ba miệng bảy lời bàn tán. "Chắc hẳn tất cả mọi người đều đã đói bụng? Đến khách sạn đằng trước nghỉ chân một chút, cũng là ăn cơm luôn." Vị đạo diễn lên tiếng.

"Trang bị thiết đãi nơi đó như thế nào?" Đây là vấn đề duy nhất mà hồng nữ tinh Hồ Khả Nhan tương đối quan tâm.

"Xin yên tâm. Mặc dù không phải là rất sang trọng, nhưng nơi đó cũng rất tiện nghi."

"Chúng ta thật may mắn đến đúng lúc khách sạn đang vắng người, đây là nơi có khung cảnh mầu chót, gần nhất với sa mạc. Mấy ngày này mọi người trước cứ nghỉ ngơi lấy lại tinh thần, hôm trăng tròn sẽ diễn với hiệu quả tốt nhất." Viên đạo diễn trần đầy hy vọng nói.

Có lẽ, bởi vì mình càng ngày thường xuyên gặp giấc mộng ấy, cho nên hy vọng một đêm trăng hắn có thể khiến bản thân hài lòng đi... Hàn Vũ Tường trong lòng cầu nguyện.

Buổi tối, mọi người tập trung trong một cái bàn lớn dùng cơm, sau khi ăn xong, tất cả đều ngồi lại tán gẫu không ngừng, Hàn Vũ Tường vốn dĩ cũng không muốn tham gia, nhưng cuối cùng vẫn là bị không khí hòa ái giữ lại, cùng mọi người nghe kể một câu chuyện.

"Nghe nói, tại sa mạc này, ước chừng ở bốn ngàn năm trước, có một nữ yêu tinh cô độc ngụ trong tòa quý bảo, đang đợi người mình yêu."

"Cái gì?"

Hàn Vũ Tường kích động đứng bật lên, ánh mắt của mọi người cũng kì quái bắn về phía kẻ cô tịch bình thường chưa bao giờ chen lời này. Anh tự biết mình thất thố bèn cười cười bỏ qua, "Thực sự, tôi là có chút mất khống chế."

"Ai ai, không sao cả, mấy thứ này đều là tin đồn, lúc trước tôi nghe được truyền thuyết này cũng phản ứng như cậu." Lời này khiến cho không khí lúng túng dần hòa hoãn đi.

"Còn nghe nói, chỉ có thời điểm trung thu ngày mười lăm tháng tám, nàng cùng quý bảo mới có thể xuất hiện, nàng một mực sống mãi trong bảo si ngốc chờ người yêu chuyển thế trở về, chờ đợi đã mấy ngàn năm, trong truyền thuyết người ta tôn nàng một cái danh, gọi là [Thiên Niên Đẳng Ái] (ngàn năm chờ yêu)."

Hàn Vũ Tường nghe được câu này, đột nhiên cảm thấy trong ngực đau nhói, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy cáo từ: "Thật xin lỗi, không cần đề ý

tới tôi, mọi người cứ nói chuyện đi, tôi ra dạo vườn hoa một chút."

Hồ Khả Nhan thấy bóng lưng hắn rời đi liền cảm thấy buồn bã.

Gió, nhẹ thổi lát phất qua khuôn mặt u buồn của Hàn Vũ Tường. Hôm nay làm sao vậy? Vì sao mình khác thường như thế? Chẳng lẽ truyền thuyết này cùng mộng cảnh của mình có liên quan?

"Sao thế? Có tâm sự?". Một thanh âm mềm nhẹ từ sau lưng vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh, Hàn Vũ Tường quay đầu lại nhìn một chút, lần đầu tiên có cảm giác muốn bày tỏ suy nghĩ chính mình.

"Cô có tin giấc mơ của mình không?" Hàn Vũ Tường nhàn nhạt hỏi.

"Không. Tôi tin tưởng chính tôi." Người sau lưng cũng là một họa sĩ nổi tiếng được đạo diễn tìm về, cô nói một câu đơn giản.

"Có lẽ, chuyện của tôi khi nói ra cô sẽ không tin, bạn tôi nói rằng tôi dường như sống trong mộng" Hàn Vũ Tường có chút thống khổ, bắt đầu kể.

"Phải không? Mặc dù anh tập hợp tất cả những ưu điểm mà người người mong muốn, anh là hoàn mỹ trong mắt mọi người, nhưng là tôi cảm thấy anh cũng không vui vẻ, anh rất u buồn. Đuổi theo mộng, đương nhiên cũng không phải chuyện gì xấu, nhưng không nên vui lấp chính mình mà rơi vào quá sâu, một khi đã rời khỏi thực tế, người nào cũng có chút phân không ra hắc bạch, mơ màng không rõ đâu thực đâu ảo."

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Quý vương nói không lại Mộng Nguyệt, rốt cuộc thành toàn cho nàng.

Lúc quý vương đang duyệt đồ văn, đột nhiên quay lại hướng Mộng Nguyệt nói: "Khi ta nghỉ ngơi, người nhớ không được dùng dạ mình châu soi tới gần mặt ta." Biểu lộ của hắn không phải giống như đang nói đùa.

Mộng Nguyệt tò mò hỏi lại: "Tại sao?"

"Không có lý do gì." Quý vương không muốn trả lời, bởi vì bản thân có chút tự ti, sợ để cho nàng biết, khi linh khí của dạ mình châu tới gần, quý mạo mà chính mình cho là rất xấu xí sẽ hiển lộ.

Mặc dù trong lòng viết đầy dấu hỏi, nhưng là lúc này phải khắc chế lòng hiếu kỳ của chính mình, nàng không truy vấn thêm nữa. Lại nói, giả như nàng có không kìm nén được tò mò của mình đi nữa, điều kiện thực tế cũng không cho phép nàng thắc mắc được, bởi vì quý vương mỗi ngày đều so với nàng ngủ thật trễ, lại cũng dậy sớm hơn nàng rất nhiều, dường như hắn rất ít nghỉ ngơi, cho nên, Mộng Nguyệt cũng dần dần quên đi mất.

Bỗng một ngày, Mộng Nguyệt đang ngủ đột nhiên ngồi bật dậy, "Đệ đệ!"

"Thế nào? Lại nằm mơ thấy đệ đệ người sao?" Nhìn khuôn mặt Mộng Nguyệt vương lệ trên mi, quý vương rất đau lòng. Một ngày qua, Mộng Nguyệt khi mong nhớ đệ đệ chỉ có thể thông qua ma tinh cầu mà nhìn, lộ ra rất hư vô, lại rất không thực tế.

Quý vương vì khiến nàng quên đi đệ đệ, tạm thời sửa lại tỉ lệ thời gian, mười lăm ngày trong bảo tượng đương với ba ngày bên ngoài; quý vương vốn tưởng rằng thời gian có thể xóa nhòa hết thảy, xem ra, chính mình đã lầm rồi, thời gian có dài bao nhiêu, thân tình đối với vài người vẫn vĩnh viễn không thể quên được; ở nơi này chỉ có sung sướng ngắn ngủi, không có vui vẻ mãi mãi, vì để cho nàng có thể thực sự hạnh phúc, quý cù gì ta cũng có thể vứt bỏ qua một bên, hậu quả gì ta cũng có thể không thêm để ý, chỉ cần người mở miệng, ta liền sẽ đáp ứng. Quý vương trong lòng âm thầm thề.

"Có thể cho ta trở về một chút, coi như là nói lời từ biệt, sau khi trở về sẽ vĩnh viễn phụng bồi người, không đi ra ngoài." Mộng Nguyệt lấy dũng khí nói ra quyết định. Lúc này, nàng thật bất ngờ nhìn thấy quý vương gật đầu một cái. Trên khuôn mặt Mộng Nguyệt từ từ lộ ra nụ cười không dám tin.

Quý vương nói: "Ta mặc dù đáp ứng người, song vẫn phải có ta đi cùng ra ngoài, dẫn người đi từ đại môn ra, nếu không, chỉ một mình người thì chuyện chạy khỏi kết giới quý bảo là điều không thể."

Mộng Nguyệt trong lòng thật vô cùng cao hứng đi cùng quý vương, bản thân cũng không hiểu được tại sao. Quý vương biết rất rõ, lần này đi ra ngoài sẽ đem trí nhớ của thân nhân Mộng Nguyệt phục hồi nguyên dạng, hơn nữa sẽ còn rất nhiều phong ba bên ngoài cổ ý chờ mình gánh đáp.

Khi hai người đi tới trước đại môn, một luồng ánh sáng màu lam chợt lóe rồi biến mất, đại môn từ từ rộng mở. Khi Mộng Nguyệt đi ra bên ngoài đứng trên bậc thang, nhớ lại tình cảnh lúc ấy gõ cửa. Nàng cảm thấy nếu không phải xui xẻo gặp bọn phi nhân kia, cũng sẽ không có kỳ ngộ hôm nay với hắn, vì vậy còn có điểm cảm kích mấy tên cường đạo. Mộng Nguyệt ngẩng đầu nhìn một chút, không gian trong bóng đêm thật thiên phần xinh đẹp, tựa hồ như cả bầu trời đầy sao đang hướng nàng nháy mắt.

"Chuẩn bị xong chưa? Đưa tay cho ta, chúng ta đi." Quý vương ôn nhu nói. Mộng Nguyệt nghi ngờ đưa tay ra, lúc này mới nghe hắn nói nốt: "Chúng ta nhất định phải trở lại trước khi mặt trời lên, thời gian không còn nhiều lắm, đi bộ thì đến trời sáng cũng không tới nơi, ta dắt ngươi, dẫn ngươi bay."

"Bay trên không trung? Không thể nào?! Làm sao có thể?" Mộng Nguyệt có chút nói không được mạnh mẽ, càng nhiều hơn chính là tò mò, kinh ngạc cùng hưng phấn; quý vương gật đầu một cái, khẳng định nàng không có nghe lầm. Kể từ khi Mộng Nguyệt tới, quý vương vốn không dễ dàng thỏa hiệp không biết đã có mấy cái gật đầu, hắn thiếu ngôn ít nói bất tri bất giác cũng đã nói nhiều lần, mệnh lệnh lạnh như băng dần dần biến thành ôn nhu cùng thâm tình. Bàn tay trắng nõn tinh tế khoác lên bàn tay những ngón thon dài lạnh băng, từ từ, vững vàng, hai chân dần tăng khoảng cách với mặt đất, cùng lên phía không trung, bọn họ cách mây trắng rất gần, nhìn kiểu gì cũng bất thường biết bao nhiêu. Trên không trung, tà áo ngân xanh nhạt bay bay cùng mái tóc quý vương màu thủy lam theo gió phiêu vũ, khiến cho Mộng Nguyệt tựa như lâm vào tiên cảnh mà say mê.

Quý vương ngẫm nghĩ, bay trên không trung gió lớn, Mộng Nguyệt có thể bị lạnh, vì thế một tay cời xuống áo bào trên người, vì nàng ôn nhu phù thêm, khiến cho Mộng Nguyệt cảm thấy thực hạnh phúc, không còn muốn lại đi truy tìm cái gì, chỉ hy vọng giờ khắc này vĩnh viễn ngừng trôi. Đúng lúc đó, hai người liền đáp xuống mặt đất thân quen, quý vương ấn mình một chỗ trong bóng tối, "Ta ở nơi này chờ ngươi, nhớ, trước hừng đông chúng ta nhất định phải trở về."

"Cảm ơn ngươi, ngươi thật tốt, ngươi không cùng ta đi vào sao?" Mộng Nguyệt cảm kích.

"Không, ngươi nhất định có rất nhiều lời muốn cùng bọn họ kể lể, chớ quên mất thời gian, ta ở bên ngoài này chờ ngươi." Quý vương nhàn nhạt trả lời.

^.^~ ***** ^.^~

Mộng Nguyệt lặng lẽ đi vào khách điểm, lúc đi tới trước cửa phòng của biểu ca, bàn tay giờ lên định gõ cửa lại từ từ hạ xuống, thiên ngôn vạn ngữ nàng chuẩn bị lúc trước đã bị ném ra ngoài chín tầng mây từ lúc nào, không biết bắt đầu nói từ đâu, Mộng Nguyệt quyết định không đánh thức biểu ca, xoay người tiến vào căn phòng trước kia của mình, lại bất ngờ phát hiện đệ đệ ở đây, xem ra, hẳn lúc này cũng không có cùng biểu ca chung phòng ngủ.

Mộng Nguyệt nhẹ nhàng gọi: "Đệ đệ, đệ đệ!"

Mộng Hạo nghe được tiếng kêu, đầu óc mơ màng trong giấc mơ như có đại hồng thủy quét qua khiến tỉnh táo, là thanh âm của tỷ tỷ, thì ra không phải là mình cùng biểu ca đi buôn bán, gặp phải giặc cướp, rồi phải ở nơi này dưỡng thương, chuẩn bị ngày mai sẽ lên đường theo biểu ca trở về, mình hình như làm một giấc mộng quá sâu, giờ có chút không phân rõ đâu thật đâu mộng. Không phải. Thanh âm kia một lần nữa vang lên khiến cho hắn mở bừng hai mắt.

"Đây là thật sao? Tỷ đã trở lại?!" Trong mắt Mộng Hạo tràn đầy nước mắt, còn Mộng Nguyệt hai mắt đã sớm lệ thành hai hàng, tự mình lau đi nước mắt, cười nói: "Là thật, là thật! Tỷ tỷ trở lại xem ngươi. Ngươi mấy ngày nay gây hấn đi, khẳng định đã chịu không ít cực khổ."

Mộng Hạo tự cầu thật mạnh một cái lên tay chính mình, "Nga! Đau quá! Là thật! Tỷ tỷ! Tỷ đã trở lại, thật tốt quá! Sau này chúng ta mãi mãi cùng một chỗ không chia cách!" Mộng Hạo cực kỳ cao hứng, không lời nào diễn tả nổi. Mộng Nguyệt nghe xong, thần sắc có chút ảm đạm, "Không, ta rất nhanh sẽ phải đi, chúng ta sẽ không gặp được nhau nữa. Đêm nay chính là lần cuối cùng tỷ đệ chúng ta nói chuyện cùng nhau, sau khi trở về, đệ phải hiếu kính với cha mẹ, ta bất hiếu, sau này phải trông cậy đệ đệ thay ta báo hiếu hai người, đệ cùng biểu ca cũng quên ta đi, nói với hắn trong tương lai lấy được một cô nương tốt hơn ta làm thê tử, trở về khuyên an cha mẹ đừng đau lòng nhớ ta."

"Không! Tỷ không thể ngoan tâm (ngoan cố, bảo thủ, có phần xuẩn ngốc) như vậy, hãy nghĩ đến cha mẹ chúng ta, tỷ lại có thể vô tâm không về? Bọn họ sẽ chịu không nổi! Tỷ thế nào cũng phải suy nghĩ lại, còn biểu ca nữa, bảo hắn làm sao chịu nổi đây?!" Mộng Hạo hết sức buồn bã.

Mộng Nguyệt mặc dù không bỏ được thâm tình, nhưng là trái tim mình lại đang ở bên người quý vương, chính mình vì quý vương có thể dứt bỏ tất cả, bởi vì tâm tư đã không thể kim hãm.

"Không! Tỷ không thể làm như vậy! Có phải bọn ma quỷ kia ép tỷ nói như vậy hay không?! Tỷ không cần đi!" Ngô Mộng Hạo nắm thật chặt tay tỷ tỷ, chỉ sợ nàng sẽ thật sự biến mất vô tung.

Mộng Nguyệt mang theo châu lệ nhẹ nhàng lắc đầu, quyết định này nhưng là trong lòng có biết bao nhiêu nặng nề, chỉ có thâm tâm chính mình biết. Nàng kiên định nói: "Không có kẻ nào uy hiếp, là ta yêu hắn."

"Cái gì?! Ngươi tỉnh tỉnh đi! Đừng bị hắn mê hoặc, hắn chẳng qua là tên yêu quái, hắn không phải là người a! Hắn là sinh vật không có tình cảm, ở bên cạnh hắn lúc nào cũng phải lo đến tính mạng a! Hạo không thể mất đi tỷ tỷ!" Mộng Hạo dùng ánh mắt khẩn cầu khuyên can tỷ tỷ, cũng tăng lực níu kéo chặt hơn tay nàng.

Mộng Nguyệt lần nữa lắc đầu, nói: "Mộng Hạo, buông tay đi. Ta đã tìm được hạnh phúc của mình. Thật đó. Ta còn sống đều sẽ muốn làm bạn bên cạnh kẻ cô độc ngàn năm kia, sưởi ấm cho hắn, này là may mắn trong cuộc đời của ta."

"Ta không muốn nghe, ta không hiểu, ta chính là không thể cho tỷ đi!" Lúc này, Mộng Hạo đột nhiên lao đảo, thế nào cũng chống cự không được, liền mơ màng ngã xuống thiếp đi, tay chân mềm nhũn không thể điều khiển, vô lực rồi, Mộng Nguyệt ôn nhu đắp chăn cho đệ đệ, sau đó không tiếng động xoay người rời đi. Quý vương ở trong bóng tối nhìn thấy nàng đi tới, rất nhanh liền bước ra nghênh đón. Từ trong ánh mắt của quý vương có thể thấy được hắn có chút bất an, một lần nữa phủ thêm áo choàng cho nàng, hắn dắt nàng bay về phía quý bảo. Lúc này, đột nhiên nghe thấy từ trong khách điểm truyền ra tiếng kêu gọi vang vọng đau đớn: "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!.... Tỷ tỷ! Ngươi ở đâu? Trở lại a....."

Nhất thời cả khách điểm một mảnh sáng ngời.

Đảo mất đã đi qua vài ngày, quý vương biết thời gian có nhanh chậm cũng không hề ảnh hưởng tới ý niệm tưởng nhớ người thân của Mộng Nguyệt, cho nên đề tỉ lệ thời gian trùng với thế giới loài người, mà Mộng Nguyệt ở đây cũng bị quý vương tạo cho thói quen dậy trễ ngủ sớm, điên đảo hết thời gian biểu. Quý vương mấy ngày nay bận bịu liên tục trăm bề, thường xuyên không thấy bóng dáng, làm cho Mộng Nguyệt có chút tư niệm, những lúc ở bên cạnh quý vương, hẳn đều chỉ cho nàng cách sử dụng lam thủy tinh cầu, cho nên bây giờ khi nàng một thân một mình, có thể tùy ý tự mở ra lam cầu thủy tinh mộng ảo.

Hôm nay, không hiểu vì sao Mộng Nguyệt có chút tâm thần bất định, sợ ý đánh tuột lam thủy tinh cầu trong tay, rơi xuống mặt đất vỡ ra hàng chục mảnh, quý vương vừa mới trở về đứng dịp thấy một màn này, liền vội vàng cúi người nhặt đi những mảnh vụn trên mặt đất. Kì thực hẳn có thể dùng pháp thuật dễ dàng thu hồi hoàn toàn ngay, nhưng là hẳn lại tự nhắc mình ở trước mặt Mộng Nguyệt tận lực hạn chế, thậm chí không dùng chút pháp thuật nào, quý vương cảm thấy như vậy có thể khiến Mộng Nguyệt gần gũi hơn, mà viên thủy tinh cầu có công dụng kì lạ hiếm có này cũng không thể dùng pháp thuật khôi phục. Mộng Nguyệt lúc này cũng ngồi xổm người xuống chuẩn bị nhặt lên, không ngờ ngón tay lại bị mảnh vụn sắc nhọn đâm phải, quý vương nhìn thấy máu, thả những mảnh vụn trong tay, theo bản năng đi tới, chậm rãi đem ngón tay bị thương của nàng ngậm vào trong miệng, Mộng Nguyệt cực kì kinh ngạc, quý vương cũng đột nhiên dừng lại động tác.

Lúc này thời gian giống như ngưng đọng lại, hai bàn tay sững lại giữa không trung, bọn họ nhìn nhau không chớp mắt. Quý vương cúi đầu, lấy ra từ trong tay áo một tấm lụa lam, ôn nhu quấn kĩ ngón tay của Mộng Nguyệt, sau đó không hề quay đầu lại bước ra khỏi tầm cung, để lại một mình Mộng Nguyệt ngơ ngác đứng tại đó không nhúc nhích.

Quý vương di động trong nháy mắt, thân ảnh bây giờ đã ở trong căn phòng trên tầng cao nhất thành bảo, quý vương đem mình cuộn thành một đoàn tựa vào một góc tối tăm nhất, hẳn hận mình, không ngừng tự trách, tại sao cứ muốn đối đãi với nàng như vậy, càng hận chính mình đã sống nhiều năm đến thế, vậy mà phương pháp băng bó căn bản nhất của loài người khi đó lại quên sạch sành sanh! Minh thật đáng chết! Chẳng lẽ mình thật đã hoàn toàn tiếp nạp phương thức sinh hoạt của ma quý sao? Minh đã từng cũng là loài người a! Thật là cảm thấy xấu hổ mà bị ai! Minh bị thương có thể tự khỏi bệnh, nhưng là Mộng Nguyệt không thể. Quý vương có chút như đưa đám. Sau này phải đối mặt với Mộng Nguyệt như thế nào? Mộng Nguyệt sau chuyện này sẽ cảm thấy mình ra sao? Có lẽ, một kẻ khác loại như mình thủy chung không thể cùng nàng trong một không gian, mình không xứng, cũng không nên có phần ân tình này. (tự kỉ nặng rồi.....)

Lúc này quý vương đem hai tay xâm nhập thật sâu vào trong lồng ngực màu xanh nhạt, những giọt mồ hôi hột thật nhỏ từ trên sống mũi cao trượt xuống, một thân một mình, không có an ủi, không một kẻ cạnh bên, hiện ra bộ dáng cô đơn cùng cực, đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Thời gian trong nháy mắt lại cứ thế trôi qua, Mộng Nguyệt nhìn ngón tay đã sớm lành như ban đầu của mình, trong lòng dâng lên có chút mất mát, từ ngày đó trở đi, quý vương một mực tránh nàng, không chịu xuất đầu lộ diện, nàng lúc ấy chẳng qua là có chút không quen với phương thức chữa thương kia, không nghĩ tới mình tự nhiên phản ứng lại đã thương một kẻ có bề ngoài lạnh lùng, nội tâm lại giống như ngọc lưu ly dễ vỡ, cũng có chút buồn bã không yên, hẳn thế nào ngay cả một cơ hội giải thích cũng không muốn liên bỏ?

Mộng Nguyệt ngồi dưới vòm cửa sổ, những kí ức đã qua cùng quý vương chung một chỗ lần lượt hiện lên, hồi tưởng lại cảnh tượng lúc mới quen hẳn, không tự chủ sờ sờ lên chiếc chuông bạc nhỏ trên cổ tay, dưới sự đụng chạm của nàng liền phát ra một chuỗi tiếng vang thanh thúy....

Mộng Nguyệt đứng dậy định bước ra khỏi gian phòng, nghĩ có lẽ có thể đụng phải người đang nghĩ tới, bước chân tự dẫn nàng tới ngoài cửa một căn phòng, nhanh chóng nhận ra bên trong có ánh đèn sáng, nàng chắc chắn đã tìm thấy quý vương, đây cõi lòng mừng rỡ đẩy ra cánh cửa, nhưng là, bên trong đó không có quý vương, ngược lại bất ngờ nhìn thấy thân ảnh một vị nữ tử, Mộng Nguyệt có chút luống cuống, vào thì thất lễ, lui cũng không xong.

Nữ tử kia đang theo một tấm vải lụa hồng, nhìn thấy có người xa lạ đẩy cửa vào trong, liền thả châm tuyến trong tay xuống, thi lễ chào hỏi: "Xin chào! Có chuyện gì cần ta giúp sao, cô nương?"

"Thực ngưng ngưng, đã quấy rầy người." Mộng Nguyệt trên mặt mang theo áy náy, khẽ khom người chào, mới bước hẳn vào trong.

"Cô nương vì chuyện gì tới đây? Tiếng chuông này thật là dễ nghe. Nếu như có vấn đề cần giúp, ta sẽ không từ chối."

"A a... Thật ra thì không có gì, chính là tâm tình có chút buồn chán, cho nên đi tìm nơi giải sầu mà tùy tiện loạng quạng một chút thôi, đã quấy rầy cô nương rồi."

"Người và ta đều là loài người đi?" Chủ nhân căn phòng nhiệt tâm thăm hỏi.

"Đúng nha. Tiểu nữ họ Ngô, tên Mộng Nguyệt. Còn cô nương?" Mộng Nguyệt nghe được vị chủ nhân nói vậy, trong lòng có chút mừng rỡ, thân quen gần gũi nói không nên lời.

"A a, người có thể gọi ta là Hàn Thạch Thị, khuê danh Mị Nương."

"Mị Nương người cũng là quý vương cứu về sao? Người không nghĩ rồi đây? Ở nơi này không nhớ mong người thân ư?" Mộng Nguyệt có chút ngạc nhiên.

"Là quý vương đã cứu ta, ta ở chỗ này rất tốt, không muốn rời khỏi nơi này, cả nhà ta sống tại một trấn gần đây, trong một trận ôn dịch đều lần lượt bỏ ta đi, vì để tránh ôn dịch, ta nhất định phải vượt qua sa mạc này, lúc ấy hết nước ta vốn tưởng rằng," Mị Nương nhớ lại chuyện đã qua, nước mắt không thể không chế tuôn rơi xuống.

"Thật xin lỗi, ta thật không nên hỏi, chọc vào nỗi thương tâm của người." Mộng Nguyệt có chút hối hận. Mị Nương dùng khăn tay chấm nước mắt, "Không có gì, nhìn xem, đã để cho người chê cười rồi, thật ra thì nơi này khác rất nhiều so với cuộc sống lúc trước của những người được quý vương cứu, là hẳn cho chúng ta an tĩnh, cùng với một cuộc sống hài hòa yên bình, ở chỗ này chúng ta không cần nguy trang, không có người gạt ta ta gạt người cùng câu tâm đầu giác (tranh đấu thương tâm), chỉ có tín nhiệm cùng lương tâm thành thực hiền hòa, cho đến thọ." Mộng Nguyệt thấy vẻ mặt Mị Nương tràn đầy hy vọng cùng sùng kính, nghĩ đến chính mình muốn mà không thấy nổi quý vương, tị mà thờ dài.

"Thế nào? Có tâm sự gì sao?" Mị Nương hỏi.

"Không có gì, ta xem chúng ta có duyên lại hợp nhau như vậy, chi bằng kết bái tỷ muội đi! Mạo muội hỏi người năm nay bao nhiêu tuổi?" Mộng Nguyệt nói lâng lâng chuyện khác.

"Tiểu nữ từ năm nay mới tròn hai mươi. Còn người?"

"Ta là mười tám tuổi, bàn về tuổi tác người so với ta lớn hơn, nếu không ngại để ta gọi người một tiếng tỷ tỷ đi! Ta muốn cùng tỷ tỷ kết nghĩa Kim Lan, không biết ý tỷ tỷ như thế nào?"

Mị Nương mặt mày mừng rỡ, có thể ở giữa dòng đời nổi trôi vạn vạn người, tìm được một mối nhân duyên thật không dễ, rất nhanh đồng ý cùng lạy bái thành tỷ muội.

"Thật ra tất cả đồn đại đều nói quý là đáng sợ, nhưng ta cảm thấy những kẻ lang sói đội lốt da người kia mới là đáng sợ nhất, ăn thịt người cho tới bây giờ đều không nhả xương." Mị Nương trò chuyện có chút cảm khái.

Mộng Nguyệt cùng Mị Nương cũng là tám chuyện thật hợp, từ kể chuyện nhớ lại chính mình tới bàn luận linh tinh đều buồn hết, một mực hàn huyên tới rất khuya. Thời gian trôi nhanh, tới lúc nhận ra đã rất muộn, Mộng Nguyệt lưu luyến đứng lên: "Tỷ tỷ, khuya lắm rồi, ta cần phải trở về, qua canh giờ này, linh vật giữ cửa sẽ tự động thay đổi, tới lúc đó ta ra cửa cũng tìm đường không nổi, nhất định sẽ bị lạc đường."

"Ta biết, muội muội cùng ta tâm đầu ý hợp như vậy, lúc rảnh rồi ta nhất định sẽ tìm tới chỗ người nói chuyện hàn huyên tiếp, nơi ở của muội muội có lúc nào không tiếp khách sao?" Mị Nương hỏi.

"Ta ở tẩm cung của quý vương, bất kì lúc nào cũng có thể tới tìm được, ta nhất định chờ tỷ tỷ tới, không cho tỷ nuốt lời nga!" Mộng Nguyệt xoay người chuẩn bị rồi đi, nháy nháy cười nói.

Mị Nương miệng nhỏ anh đào mở thành hình số không. Mị Nương trong lòng đối với quý vương chỉ có cảm kích cùng sùng kính, thậm chí là còn có chút sợ, chưa từng có cảm xúc đặc biệt, nhìn theo bóng lưng đã ra khỏi cửa của Mộng Nguyệt, cúi đầu lại nhặt lên vài thêu đang dang dở, nói: "Quý có hảo quý, nhân vô hoàn nhân (quý có quý tốt, người cũng không hẳn là "người" (tốt)), tuy nói hẳn là quý không phải người, là một ngoại lai dị tộc, nhưng hẳn so với bọn ác ma khoát da người trên thế giới này còn thuần khiết hơn, lòng người khó dò, chân tình mới thật, khụ. quý trọng thứ trước mắt." Những lời này thật giống như lâm bầm lâu bầu, lại thật giống như đặc biệt nói cho Mộng Nguyệt vốn đã dần dần đi xa nghe.

Sau đó, Mộng Nguyệt lại trở về tẩm cung của quý vương, vừa bước vào cửa, vẫn là như thường lệ một căn phòng lớn trống rỗng, lộ ra sự vắng ngắt lẻ loi. Mộng Nguyệt có chút cảm giác nói không ra lời, tư niệm, trống vắng, tịch mịch, còn là cô đơn, chính mình cũng không nói được rõ ràng, bản thân bây giờ thật muốn ngay tức khắc nhìn thấy một thân màu xanh lam không đổi hòa với màu sắc xung quanh kia, năng thỉnh thoảng giống như nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, đột nhiên bật ra được một ý kiến hay.

Mộng Nguyệt làm như lần đầu tiên muốn chạy trốn, xé vài mền, ga trải, đem buộc thành một sợi dài, hướng ra ngoài cửa sổ ném một đầu đi, định chuẩn bị theo sợi dây leo xuống, nhưng là lúc bàn chân mới bước lên bậc cửa sổ, cả thân mình liền bị một bàn tay lạnh như băng kéo, đem Mộng Nguyệt nhẹ hều trở lại bên trong phòng, thanh âm băng hàn lạnh lẽo xen lẫn bên trong tức giận, cùng càng nhiều ôn nhu triu mến hỏi: "Không phải đã đáp ứng ta sẽ không bỏ trốn lần nữa sao?"

Mộng Nguyệt trong lòng mừng như điên, "Người rốt cục tới gặp ta. Ta đã đáp ứng người không chạy đi lần nữa, nhưng là nếu không dùng biện pháp này thì người có thể chịu đi ra gặp ta sao? Có lẽ, từ đó về sau người tính toán cả đời này cũng không nhìn ta một lần nữa đi?" Mộng Nguyệt lúc này có chút khô sở.

"Ta," Quý vương không biết nói cái gì cho phải.

Mộng Nguyệt lúc này lại cười cười hài tiểu le le lưỡi: "Chiều nay chứng thật ta thông minh đi!"

Quý vương nhất thời bị lời không đầu óc của Mộng Nguyệt làm cho vô dĩ ứng đối (không tài nào đáp trả), trong lòng vừa có tức giận vừa có áy náy, càng nhiều hơn còn là đau lòng. "Người vì muốn tìm ta đến, lại đem tính mạng chính mình ra giỡn?! Ta quyết không cho phép!"

"A a, không có việc gì, người không phải đã đưa cho ta vòng chuông hộ thể sao? Chẳng lẽ người lại quên?" Mộng Nguyệt sớm có chuẩn bị quơ quơ cổ tay.

"Cho dù có nó, ta cũng không yên tâm người không thể có một tia nguy hiểm nào." Quý vương ôm thật chặt nàng. Mộng Nguyệt lúc này cảm thấy ngọt ngào như mật, thật vô cùng nhớ hân, vĩnh viễn cứ như vậy không muốn tách ra.

Lúc này, tất cả lạnh như băng trước kia của quý vương đều bị hâm nóng sạch sẽ, nào uy nghiêm, nào giới hạn, nào tỉnh táo, tất cả mấy thứ này đều đã sớm vứt không biết bay đi đâu, chỉ còn dư lại trong yêu quý một thanh niên đang đối diện với người yêu, cùng người yêu ôm nhau thật chặt, trong cả thiên địa này chỉ còn mình ta và người.

Mộng Nguyệt ở bên tai hân nhẹ nhàng nói: "Vương, người không cần đi, ta cái gì cũng không quan tâm, chỉ duy nhất sợ người không có ở bên cạnh, khiến cho ta cảm thấy vô cùng cô độc, người có cuộc sống cùng thói quen của người, ta có không thích ứng, người cũng không sai, không cần bắt kì mặt trái tâm tình nào, chỉ cần người nhớ người có ta, ta có người, vậy là đủ rồi."

"Người gọi ta là gì? Người nói cái gì?" Quý vương có chút không dám tin tưởng điều vừa nghe là thật.

"Muốn ta lặp lại lần nữa người mới chịu lưu lại sao? Như vậy ta nguyện ý nói thêm một vạn lần!" Mộng Nguyệt mỉm cười, trong đôi mắt xinh đẹp dâng đầy nước mắt hạnh phúc.

"Cảm ơn người." Hai tay quý vương nhẹ nhàng khoác lên bờ vai nho nhỏ của Mộng Nguyệt, trong lòng tràn đầy vui sướng cùng càng nhiều hơn thâm tình, màu sắc xanh lam trong cung điện lần đầu tiên có hơi thở ấm áp.

"Ta có thể gọi người Nguyệt Nhi không?" Quý vương cẩn thận hỏi, Mộng Nguyệt ngượng ngùng gật đầu một cái. Quý vương nhìn nàng bộ dáng thẹn thùng, nhìn không được hôn lên thật sâu đôi môi anh đào kia. ...

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mộng Nguyệt bị cảm giác kỳ diệu này làm cho muốn ngất xỉu, thân thể mảnh mai hơi run rẩy, chính mình giống như rơi vào trong con nước xoáy tình yêu đứng không vững, muốn bắt lấy một điểm trụ, rất tự nhiên đưa tay vuốt lên mái tóc dài màu lam mềm mại của quý vương. Quý vương theo bản năng bắt ngờ đầy Mộng Nguyệt ra.

"Vương, người làm sao vậy?" Mộng Nguyệt đối với hành động đột ngột xuất hiện của quý vương có chút mờ mịt, cũng có chút hơi đau lòng.

"Nguyệt nhi, thật xin lỗi, ta không phải là cố ý, chẳng qua lúc người đụng chạm tới đầu, ta liền tự nhiên phản ứng." Quý vương có chút bi thương cùng bất đắc dĩ.

"Vương, người có nơi nào không thoải mái sao? Tại sao lại nói là phản ứng tự nhiên của người? Có chuyện gì quá nhiều người, nói ra, chúng ta cùng nhau chia sẻ."

"Thật ra cũng không có gì. Nếu người muốn biết, ta sẽ nói cho người nghe." Quý vương do dự rất lâu, nhưng chính mình lại càng có ý muốn không giấu giếm người yêu, thao thao nói ra một bí mật tri mạng:

"Tất cả ma lực của các ma chủ từ bao đời trước đây đều nằm ở đó, cho dù bản thân có cường đại như thế nào cũng đều không bao giờ thoát khỏi một ma nguyên trí mạng, ma chủ nếu như yêu loài người, con người kia liền có thể dùng chính sức mạnh của mình cắt đứt tóc ma chủ, đến lúc đó ma chủ sẽ mất hết sức lực, trở thành một kẻ trói gà không chặt, con người liền có thể một đao chém chết ma chủ dễ dàng, có thể vì nhân gian diệt trừ yêu ma, nhưng nếu như con người kia có ý khác, ăn được trái tim ma chủ vẫn còn thoi thóp đập, như vậy con người đó sẽ trở thành ma chủ đời kế tiếp, có cơ thể bất tử cùng pháp lực vô thượng, nếu là kẻ có dã tâm, dùng pháp lực vô thượng này thống trị tam giới cũng không phải là điều không thể. Cho nên ma chủ nếu muốn bảo trì tính mạng mình, nhất định phải vô tình không biết yêu, nếu như thật sự dính phải lưới tình thì yêu ai cũng có thể, tuyệt chính là không được yêu loài người, còn nếu chẳng may yêu phải loài người, sẽ vĩnh viễn không cho con người đó biết bí mật cùng tiếp xúc với tóc ma chủ, hoặc là cùng con người kia cùng nhau ba ngày, để cho con người kia uống xong rượu được làm từ máu của chính ma chủ, khiến con người đó trở thành một thành viên của quý tộc. Bất quá không một ma chủ nào tin tưởng cùng kết luận chính mình trong vòng ba ngày có thể làm điều đó với người yêu của mình, bởi tình yêu của quý chủ là thật lòng không thể dối, nhưng là. Nguyệt nhi, thẳng thắn mà nói, ta cũng đã yêu người không còn thuốc chữa, không biết từ lúc nào, có lẽ, là ở lần đầu tiên gặp mặt, lúc người khen ta, có lẽ, là lúc nhìn thấy người trên từ đường ngoài kia. Ta làm quý vương, đã từng cũng là loài người, chính vì cừu hận làm cho ta trở thành như vậy, bây giờ người đã biết hết thảy. bất kể người lựa chọn như thế nào, ta vĩnh viễn không hối hận."

Không biết từ lúc nào, trong tay Mộng Nguyệt đã xuất hiện một chuỗi đao tinh xảo, mà quý vương thì đã nhắm lại cặp mắt thâm tình kia, lẳng lặng chờ đợi nàng viết cho mình số mệnh tiếp theo.

Lúc này, chỉ nghe "keng" một tiếng, là thanh âm kim loại đập xuống mặt đất, Mộng Nguyệt ném cây đao đi, sau đó hung hăng quạt cho quý vương một

bạt tai, liền đó ôm lấy hắn thật chặt, nước mắt không cầm được mà thi nhau tuôn rơi.

"Ta đánh ngươi! Ngươi làm cho ta xem thật không chịu nổi, ngươi cho tới bây giờ vẫn không hề tín nhiệm ta, tự cho là... cho là mình ngươi tương tự đơn phương, ngươi cũng chưa thèm hỏi đến ta, sao liền dám khẳng định nói ta không thích ngươi, còn làm như ta sẽ đã thương ngươi không bằng, đây là đang thử dò xét ta sao? Ta không chấp nhận! Thật ra ngươi có biết hay không..... Ta là thực tâm yêu ngươi....." Mộng Nguyệt đã nức nở tới nói không rõ lời. Quý vương lần nữa dùng đôi bàn tay lạnh như băng ôm lấy người lệ tuôn vào ngực, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói:

"Thật xin lỗi... Là ta không đúng... Ngươi đừng tức giận, đừng khóc nữa..... Lòng ta thực đau....."

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc!

"Có ai không? Hàn Vũ Tường anh ở đâu? Nếu ở trong đó thì mau mở cửa a!"

Hàn Vũ Tường bị tiếng gõ cửa đánh thức, hơi choáng váng không biết đây là thế nào? Kể từ khi tới từ đường Tư Lược, mộng lại càng thường xuyên, càng ngày càng rõ ràng, ngay cả chuyện xưa trong mộng cũng kết nối liên tục không biến đổi mờ ảo nữa, hơn nữa cũng phải thừa nhận chính mình càng ngày càng tham ngủ, chẳng lẽ là báo trước điều gì, còn là vốn cũng không nên tới đây?

Hàn Vũ Tường sau đó đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Hồ Khả Nhan một thân trang phục ngắn màu đỏ cò đứng ngoài cửa. "Là cô?" Hàn Vũ Tường có chút mờ mịt.

"Thế nào? Không hoan nghênh?" Hồ Khả Nhan nửa miệng cười giỡn trả lời.

Bước vào trong, cô nhàn nhã ngồi lên thành ghế, nói: "Bộ phim này sẽ rất nhanh tạo nên một làn sóng khuấy động, chúng ta làm chung với nhau trong đoàn cũng đã lâu như vậy rồi, vẫn là cảm thấy anh rất buồn phiền, ưu uất, không được vui vẻ, chúng ta là hữu duyên tương thức (có duyên gặp gỡ), tại sao không thể trở thành bạn bè tương tri nhỉ? Nói ra phiền não của anh đi, có lẽ trong lòng sẽ thoải mái hơn phần nào."

"Chính là từ nhỏ thân thể có chút yếu, thường mệt mỏi mà thôi, không có gì đáng ngại, bất quá dọc đường còn khiến mọi người vướng không ít phiền toái, trước phải cảm ơn quan tâm của mọi người." Hàn Vũ Tường có chút khách sáo, đối với Hồ Khả Nhan không mời mà tới có bao nhiêu không vui.

"Là lời không nên nói, nói rồi anh đừng tức giận, dọc đường anh cũng không nói mấy câu với chúng tôi, tính tình lộ ra có chút ngạo, đối với bất kì chuyện gì luôn hiện ra dáng vẻ đăm đăm không quan tâm, còn đối với lời đồn đại của mọi người liên quan tới sa mạc này lại đặc biệt chú ý, cá nhân tôi cảm thấy thế giới của anh rất thần bí, rất khiến cho người ta suy nghĩ mà không ra." Hồ Khả Nhan đối với lời diễn khách sáo mới vừa rồi của Hàn Vũ Tường cũng có chút chút ít tức giận.

Hồ Khả Nhan cô vốn là một kẻ muốn gió có gió, muốn nước chảy chiều nào liền theo chiều ấy, đâu chịu nổi bức mình tên diễn viên lãnh đạm này, đối với chính mình không hề để ý cũng chỉ duy có một Hàn Vũ Tường này, những người khác bất kể có mục đích gì cũng đều vụn vặt lấy lòng mình, chưa từng ai dám so ngạo với cô, vậy mà lúc này lại có kẻ thờ ơ với chính mình, song ở sâu trong nội tâm ngoại trừ bất mãn, càng nhiều hơn vụn vặt là bị hấp dẫn.

Không nói cũng biết con người ai chả có tính tò mò, càng thần bí lại càng muốn đi tìm rõ đến tận cùng, vạch trần bí mật, còn có loại người có bản tính gọi là chinh phục, càng không có được càng phải vất óc mà lấy bằng được thì thôi! Hơn nữa dù nam hay nữ chỉ cần càng có khí chất, càng cá tính thì không phải càng tạo cho kẻ khác phải chú ý sao? Huống chi tự thân dung mạo của Hàn Vũ Tường đã là một điểm chói sáng! Nếu nói cô có gái nào không để mắt tới trên người Hàn Vũ Tường hẳn quá mức dối trá, mặc dù có thiếu số người cảm thấy không đáng giá, cũng có hiện tượng không ưa tính cao ngạo kia, nhưng là mỗi người một sở thích, dù người không thích cũng có người khác thích, chỉ cần là Hồ Khả Nhan có hứng thú đều sẽ không buông tay.

"Cô nói rất đúng, cũng cảm ơn cô đã cảnh báo vậy, song, nếu bây giờ muốn tôi thay đổi tính tình đoán chừng là có chút khó khăn, dù sao cũng đã hơn hai mươi năm, thêm nữa, tôi cảm thấy tôi hiểu mình, biết chính mình trong lòng suy nghĩ muốn gì, theo đuổi thứ gì, như vậy không phải đã đủ rồi sao? Mỗi người đều có mục đích khác nhau từng phương thức biểu đạt tình cảm khác nhau, tôi bây giờ không nhất thiết phải làm cho tất cả mọi người hiểu tâm tư của mình." Hàn Vũ Tường không buồn không vui, nhàn nhạt trả lời.

Hồi lâu sau, Hồ Khả Nhan mới chậm rãi mở miệng nói: "Em cũng không phải tới nói anh không tốt, có thể... anh có chút hiểu lầm, em chẳng qua là... chỉ là muốn giúp anh hòa nhập với mọi người, nói cho em biết anh làm sao, có lẽ em có thể giúp anh tìm ra biện pháp, hóa giải ưu phiền trong lòng anh, để anh có thể thoải mái sống khoáng đạt hơn một chút, đối với anh như vậy cũng có chỗ tốt cho thân thể..... Thật ra thì, trước kia em từng tiếp xúc qua tác phẩm của anh..... lúc ấy liền bị cái hồn trong bức ảnh đấy, vô tâm vô thức bị hấp dẫn thực sâu..... từ lúc ấy vẫn luôn muốn tìm cơ hội quen biết anh..... Ách, nói đơn giản, em giống như yêu anh, chính mình cũng cảm thấy rất không thể tin....." Hồ Khả Nhan lời nói có chút không mạch lạc giải thích, cũng chính là qua lời nói ngập ngừng này, nói ra nội tâm đã giấu ở trong lòng thực lâu, nhất thời cảm thấy thoải mái không ít.

Đúng lúc đó, người phục vụ đứng bên ngoài nhẹ gõ lên cánh cửa phòng này giờ chưa hề đóng, cũng lễ phép hỏi thăm: "Tiên sinh, bữa sáng của hai người đã chuẩn bị tốt, xin hỏi ngài muốn xuống lầu vào đại sảnh ăn, hay là muốn đem đồ vào phòng riêng thưởng thức?" Cái tên phục vụ này trong mắt Hồ Khả Nhan thực rất không biết thời điểm!

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ánh mặt trời vừa hiện lên, quý vương liền đem Mộng Nguyệt đang ngủ say đánh thức, khiến cho nàng có chút bất mãn.

Quý vương dùng thanh âm trầm thấp ôn nhu nói: "Nguyệt nhi, ta có lễ vật muốn đưa cho nàng", liền nhẹ nhàng lôi kéo nàng hướng tới tầng cao nhất thành bảo bay đi, nhu hòa để tay Mộng Nguyệt xuống, chỉ chỉ cánh cửa: "Đẩy ra xem một chút đi, hy vọng nàng thích." Mộng Nguyệt mặt đầy mờ mịt đẩy ra cánh cửa phòng.

Một luồng ánh nắng ấm áp bỗng chiếu lên người Mộng Nguyệt, tỏa sáng khắp xung quanh người nàng, Mộng Nguyệt tựa như tiên tử rạng rỡ, bóng ảnh mờ mờ chiếu vào một ao nước xanh trong, bên trên nổi những bông đài sen tỏa hương thơm ngát, khiến cho Mộng Nguyệt vô cùng ngỡ ngàng mà say mê...

"Thích không? Chúc nàng sinh nhật vui vẻ!" Quý vương lần đầu tiên lộ ra nụ cười đẹp như thiên sứ, đứng ở trung tâm một góc không bị ánh sáng chiếu vào ngoài cửa, chúc phúc người quan trọng nhất trong lòng. Mộng Nguyệt kích động hồi lâu vẫn không thốt nổi nên lời.

"Cảm ơn chàng! Vương, món quà này cùng với nụ cười của chàng là lễ vật tuyệt vời nhất trong cả đời này của ta! Không ngờ tới chàng bận trăm công nghìn việc vậy mà vẫn nhớ rõ, ta thật vô cùng cảm động."

Quý vương ngắm nhìn Mộng Nguyệt trước mắt. Ngày hôm nay, Nguyệt nhi lộ ra phá lệ xinh đẹp, nàng đã lâu không thấy ánh sáng mặt trời nay được ánh nắng chiếu rọi, sắc mặt đã hồng nhuận lên rất nhiều. Quý vương tươi cười từ sâu trong nội tâm, bởi vì biết mình làm rất đúng.

"Vương! Chàng cũng vào trong này đi!" Mộng Nguyệt chân thành mời.

"Không được, nàng biết ta sợ ánh nắng." Quý vương nhàn nhạt cười.

"Chàng lại đang trêu chọc ta? Nếu quả thật sợ ánh sáng, làm sao có thể xây một ao sen xinh đẹp nhường này ở đây như vậy?" Mộng Nguyệt có chút không tin, cũng có chút làm nũng.

Quý vương thấp giọng trả lời: "Ta là tự mình xây nên lúc đang đêm, thích là tốt rồi, nàng chơi đi, ta ở bên ngoài nhìn cũng đã rất hạnh phúc."

Mộng Nguyệt trong lòng tràn đầy cảm kích, không từ ngữ nào có thể tả nổi, nàng rút cuộc cũng biết, mấy ngày đó đều không thấy quý vương, thì ra hàng đêm đều ở đây làm cái này, Mộng Nguyệt thật sâu ghi nhớ một ngày này đặc biệt, cả đời cũng sẽ không quên tình ý sâu nặng của quý vương. ...

Buổi tối trở lại tẩm cung, Mộng Nguyệt chơi cả ngày mệt mỏi, vừa nằm lên giường liền ngủ thiếp đi.

Chờ tới khi nàng tỉnh lại, bỗng thấy hai nữ tử từ xa lạ ở trong phòng, Mộng Nguyệt có chút không hiểu, "Các người là ai? Ai cho các người tiến vào đây vậy?"

Hai vị nữ tử vừa thấy người tỉnh lại liền lập tức hướng nàng hành đại lễ: "Chủ tử, người không cần khẩn trương, chúng ta là thị nữ quý vương phái tới hầu hạ người, tỷ nữ ta là tỷ tỷ, tên gọi là Quý Linh, người bên cạnh là muội muội ta Quý Mị, nếu có gì không được chu toàn, mong người bao dung bỏ qua."

"Mau mau đứng lên, sau này ta không muốn nghe hai người tự gọi tỷ nữ tỷ nữ gì hết, ta nghe không được tự nhiên, trước kia trong nhà bọn họ đều là cùng ta xưng hô tỷ muội, chúng ta cũng vậy xưng tỷ muội đi."

"Vậy làm sao được! Chúng tỷ gánh không nổi a!" Tỷ muội Quý Linh Quý Mị hai người đồng thanh.

"Hào, hào, hào! Trước đứng lên đã! Sau này không thì ta kêu hai người là Linh, Mị nha! Ta chưa bao giờ quen nghe gọi trái nha hoàn phải nô tỳ nha." Mộng Nguyệt ôn hòa cười nói.

"Đúng rồi, chúng ta đã nói nửa ngày mà các người có thấy Vương đâu không?" Linh, Mị im lặng nhìn nhau, Mộng Nguyệt biết các nàng nhất định biết, chẳng qua là gạt mình, có cái gì không thể nói đây? Mộng Nguyệt trong lòng có chút tức giận. "Vậy ta đi tìm hân!"

Linh vội vàng bước lên ngăn nàng lại, "Không thể! Nguyệt chủ tử, quý vương đang ở phòng hội nghị." Mị đột nhiên che lại miệng Linh, ánh mắt tràn đầy trách cứ cùng lo lắng nhìn tỷ tỷ *ho khan* tỷ thật luôn ở thời khắc mấu chốt mà không nhận được lời, nói chuyện thực thiếu suy tính nha! Lần này xảy ra đại họa mất! Quý Linh lúc này cũng nhận ra mình hở miệng, hối hận không xong.

Đây chính là cấm địa cơ mật quý bảo a! Đừng nói là loài người vạn vạn lần không thể bước vào nửa bước, ngay cả Linh, Mị thân là tiểu quý cũng không phải kẻ có thể vào, nghĩ một chút, ở trong đó có muôn hình vạn trạng các loại yêu ma quỷ quái vốn là nhân vật đầu não, nhìn tới sẽ cả người phát run, mấy kẻ kia không giống như quý vương đối chủ tử một dạng dịu dàng, ôn nhu, đi tới phòng hội nghị họp, phần lớn là kính nể quý vương, cam tâm cúi đầu xưng ngài làm chủ bảo, nhưng vẫn có biết bao cá nhân khác chi bởi vì đâu không lại quý vương, cho nên mới phải phục tùng xưng ngài làm vua quý, song nếu như có cơ hội đánh bại quý vương, bọn chúng liền tuyệt không nường tay, thậm chí lấy cả mạng của ngài! Dùng hết tất cả biện pháp lật đổ quý vương là ý niệm thường trực trong lòng chúng, nếu để cho Nguyệt chủ tử đi tìm, chính mình đừng nghĩ đâu còn trên cỏ! Đây chính là hội nghị trăm năm một lần của các nhân vật chủ chốt giới quý, phòng hội nghị không phải là dễ dàng có thể xông vào, điều này cũng khó trách Linh, Mị sợ hãi nói ra.

Ha ha! Đây là không đánh đã khai đi! Mộng Nguyệt trong lòng rất đắc ý, "Phòng hội nghị? Ở đâu? Làm phiền người dẫn đường cho ta đến đó được

không?" Mộng Nguyệt thân thiện rất tự nhiên khoác tay lên vai hai vị tỷ muội nói.

"Không! Ngàn vạn lần không thể! Thịnh ngài như thế nào cũng đừng ép chúng ta, van cầu Nguyệt chủ từ ngài cũng đừng tìm cách tới đó, chúng ta sẽ chết." Vừa nói Quý Mị vừa lôi kéo tỷ tỷ cùng quý gối hướng Mộng Nguyệt cầu xin.

Mộng Nguyệt thấy vẻ mặt khủng hoảng cực độ của hai người, cũng không tiện lại làm khó họ thêm, không bắt các nàng dẫn đường nữa, nhưng mà ý niệm muốn đi gặp quý vương vẫn vương vấn trong lòng, không có biến mất. Nàng nghĩ, ta cũng không làm khó các nàng, tự ta tìm một chút xem đi. Cho dù tìm không được, nói không chừng lại tìm được một căn phòng có người khác, như vậy biết đâu lại có thể kết giao thêm bằng hữu đi. Thật ra thì Mộng Nguyệt không biết, tại hội nghị trăm năm một lần này, trong quý bảo, tất cả linh thú canh phòng đều chặt chẽ, bởi quý vương sợ những nhân vật đầu nào vô tình làm hại tới bất kì con người yếu ớt nào, chỉ có riêng tâm cung quý vương mới không bị hạn chế, có thể tùy tiện ra vào thôi, quý vương cảm thấy như vậy nếu chẳng may có sự kiện khẩn cấp, thuộc hạ tùy thời có thể nhanh chóng tìm được hắn, dù là đang ở tâm cung nghỉ ngơi.

"Các người không cần hoảng sợ, cứ coi như mình cái gì cũng không biết là được rồi, các người chớ quý nữa, mau dậy đi, ở chỗ này chờ ta, ta tùy tiện đi các nơi xem xét chút." Chờ tỷ muội hai người lấy lại tinh thần mới vừa rồi bị dọa, Mộng Nguyệt sớm đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Mộng Nguyệt thật vất vả tìm được một căn phòng trên có treo một bảng hiệu, trên đó mấy chữ to mang theo khí phách đại lực mui phần —— Nghị Hòa Thánh, liền đẩy cửa đi vào. Mới vừa bước vào bên trong, trăm ngàn con mắt đồng loạt quay sang nhìn nàng, có lạnh lùng, có kinh ngạc, có hiểu lầm, có gian trá, có tham lam, có tính toán, duy chỉ có quý vương ở vị trí cao nhất, trong ánh mắt nồng đậm nỗi lo lắng cùng thương yêu, Mộng Nguyệt cũng bị những tia mắt chết người mang đầy tâm tư bí hiểm làm cho ngây người, trong lòng khẩn trương mang theo sợ hãi.

Lúc này, nàng thấy quý vương – bình thường vốn tận lực hạn chế dùng pháp thuật – trong nháy mắt đi tới trước mặt mình, trong hai con ngươi màu lam tràn đầy sự sùng nịch cùng bảo vệ. Thật ra quý vương là lo lắng những kẻ kia theo bản năng làm ra chuyện yêu ma quỷ quái, trong lúc vô tình sẽ thương tổn nàng, mới lấy tốc độ nhanh nhất đi tới bên người Mộng Nguyệt, sợ mình chẳng may sơ suất để nàng bị thương.

Quý vương đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm thật chặt, "Sao nàng lại tới đây? Tới, theo ta cùng ngồi đi."

"Vương, người ở đây đang có chuyện gì?" Mộng Nguyệt hiện tại rất mê man, thân thể vô thức đi theo quý vương tới chỗ ngồi, hành động này, khiến cho tất cả các nhân vật chủ chốt quý giới nhất thời một trận xôn xao.

Thật quá mức nhanh chóng, không thể lường được vị trí của con người ti tiện này ở trong lòng quý vương, nếu quả thật giống như dự tính thì vấn đề này vô cùng trọng yếu, có lẽ, con người này sẽ trở thành một sự uy hiếp trí mạng ngay bên người quý vương. Cũng có trong lòng vài kẻ rất lo lắng, được phép ngồi ngang hàng quý vương, lại còn là loài người nham hiểm, này là một đại đại kỳ, không khéo sẽ ở trong tay loài người kia chết lúc nào không biết, hành động này dưới con mắt nhìn trừng trừng của tất cả vẫn tự nhiên như vậy, hiển nhiên không thể nghi ngờ là quý vương đã đem khuyết điểm của mình nói cho con người kia! Quý vương luôn cẩn thận xử sự hôm nay làm sao vậy?! Trên khuôn mặt ngài còn mang thêm chút chút ít vui vẻ, này không phải tương đương với quý vương hôm nay hướng tam giới thông báo, ngài đã tìm được tình yêu sao? Quý bảo sắp có người kế nghiệp?!

Đã từng là quý thị vệ, hiện nay đã trở thành quý tử tướng, Cảnh Kỳ liếc mắt nhìn vương một cái, mà quý vương vẫn coi như không thấy gì, nói đơn giản: "Kết quả hội nghị vẫn còn quá nhiều tranh luận, ba ngày sau ta chỉ nghe duy nhất một đáp án, hiện đều lui ra đi."

Lại một trận rì rào xôn xao, so với vừa nãy Mộng Nguyệt bước vào cửa còn lớn hơn, có suy đoán, có thờ dãi, có lý kì, có đổ kị, có ý vị muốn ngoan đùa... Chờ tới khi mỗi người đều đã tản đi hết, chỉ có quý tử tướng còn đang sau lưng, "Vương thượng, hôm nay ngài đã quá không lý trí, thỉnh vương thượng đừng quên cảm kích....."

"Là bốn vương tự định đoạt, không lẽ là người xen lời quyết định thay ta sao?" Quý vương hét sức không vui.

"Đương nhiên là vương thượng ngài, nhưng là vương thượng ngài có từng suy nghĩ qua, như vậy không thể nghi ngờ là đã đem cô nương này vào trong bùn lầy nguy hiểm sao?" Quý tử tướng uyên chuyên khuyên, vẫn còn không có ý tứ rời đi. Mộng Nguyệt lúc này cũng nhận rõ lời nói của quý tử tướng, dù sao chính mình cũng mới vừa từ trong kinh sợ tỉnh lại.

"Nếu bốn vương làm như vậy, tự nhiên đã không sợ, Nguyệt nhi có hoàn toàn sự bảo vệ của ta, để xem có ai to gan dám đồng vào nàng, dám có chủ ý tổn thương Nguyệt nhi, đã là thù hạp của bốn vương hẳn đã biết cái giá!."

"Phải, điểm này thần tuyệt đối tin tưởng thực lực vương thượng, nhưng....."

"Vậy thì tốt, bốn vương lấy thân phận vương nói cho người biết, sau này đối với Nguyệt nhi hãy miễn đi tất cả quy củ của quý bảo. Không cần nói nhiều, người có thể trực tiếp lui xuống." Quý vương nhin không được cắt đứt lời của quý tử tướng cũng là đối hắn ra lệnh.

"Vâng." Quý tử tướng lui ra, sau khi cúi đầu xoay người, trong con mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong thời gian ngắn, Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca, mang theo thương tâm cùng nhung nhớ trở về nhà sau nửa năm xa vắng, lão nhân trong nhà nghe được tin Mộng Nguyệt không về, đã kích rất lớn, bội cảm thương tâm. Nhìn hai bậc cha mẹ đã già nua buồn đau vì tỷ tỷ, Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca quyết định trở lại sa mạc, thế phải cứu Mộng Nguyệt bị quỷ sứ mê hoặc lạc tâm về, các vị trưởng bối cũng vô lực ngăn cản, khuyên can.

Rất nhanh lại đến tiết Trung thu, là khoảng thời gian để sum họp bên người thân, đây là thường tình, Mộng Nguyệt ở trong quỷ bảo lại nhớ tới biểu đệ còn nhỏ cùng cha mẹ tuổi đã cao, không biết bọn họ mấy người có khỏe? Phụ mẫu liệu có thể hay không tha thứ cho mình bất hiếu? Đệ đệ nhất định đã cao hơn không ít? Biểu ca có tìm được ý trung nhân chưa? Thật là nhanh, nàng đã ở nơi này trọn một năm rồi, tình cảnh ngày ấy vẫn rõ ràng như mới ngày hôm qua, chiếu vào sâu trong nội tâm nàng.

Lúc này, quý vương đi tới, trên mặt biểu lộ có chút thống khổ, trên vầng trán xanh nhạt đã rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh thật nhỏ như những viên đá trong suốt màu lam, rất tiêu tụy, bộ dáng như đang rất ân hận điều gì. Mộng Nguyệt quan tâm đi tới trước người quý vương: "Vương, sắc mặt chàng thực khó nhìn, làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái? Có muốn gọi quý y?"

Quý vương nặn ra nụ cười vô lực an ủi nàng: "Không có gì, không cần lo lắng, tối nay ta có chút chuyện, không thể ở trong tẩm cung bởi nàng, cho nên trở lại nói với nàng một tiếng, Nguyệt nhi đi ngủ sớm một chút, chờ chờ ta."

Không chờ Mộng Nguyệt kịp mở miệng khuyên can, quý vương chẳng biết đã biến mất đi đâu, nói nàng không cần lo lắng, nhưng là như vậy bảo nàng làm thế nào không lo đây?

Tại chính điện Vương, quý vương vô lực ngồi trên ghế tối thượng, sắc mặt cực kì kém, quý Tể tướng không hiểu, hẳn đã đi theo quý vương nhiều năm như vậy, thế nhưng vương lúc này lại rất bất bình thường, thậm chí chịu đựng cực đại thống khổ gồng mình đối kháng, quý vương rốt cuộc là làm sao?

Mỗi năm tới ngày mười lăm tháng tám, mỗi quý chủ từ trước tới nay đều phải hấp thu tà khí mới có thể sống thêm một năm, ngày này là khoảng thời gian âm dương giao thế, hấp thu tà khí nhất định bị trọng thương. Nếu như bản thân quý chủ mang dòng máu tà ác có thể vô đạo ngày ngày giết người uống máu, bất luận thiện ác, như vậy, chẳng những có thể chống đỡ thể lực, càng có thể gia tăng công lực thâm hậu thêm, nhưng quý vương lại chỉ giết bọn vô nhân đạo, trừng trị bọn người ở nhân gian làm chuyện ác, khiến bọn chúng thấy được thế nào là gieo nhân nào gặt quả nấy, bất những kẻ bội tín không có nghĩa khí, bất trung bất nhân trả giá. Thêm nữa những con người quý chủ mang về, nếu như để bọn thuộc hạ hưởng dụng, khẳng định có thể giảm đi năng lượng của cả thành bảo một năm tiêu hao, thế nhưng quý vương dù mang về có đến vô số người, phần lớn đều không cho phép thuộc hạ uống máu ăn thịt, mà vẫn nuôi dưỡng cho tới khi họ chết già, còn quý vương thì đem một phần pháp lực của mình phát ra, để cho thuộc hạ lấy và sử dụng năng lượng đó, có thể kéo dài thêm một năm, cứ như vậy năm này qua năm khác.

Chỉ là nói hôm nay xem quý vương gồng mình đối kháng như vậy, quý Tể tướng nhìn ra, quý vương đã tới cực hạn chống đỡ, nếu trì hoãn thêm, khẳng định có thể cạn khô năng lượng.

Quý Tể tướng vốn nên cao hứng, cái chết của quý chủ do cạn kiệt năng lượng không phải thương tích ngoài da, trái tim không cần chém mà lấy được liền có thể tiếp cận tới chu kì đặc đạo thành tiên, quý Tể tướng giả mù mờ không hiểu hỏi nguyên nhân, quý vương luôn là không để ý tới không trả lời, hẳn cũng mấy lần giả vờ khuyên can vương quý, vương quý cũng đều không nghe, có mấy lần công lực cạn giảm, vài quý binh vì không có máu thịt ăn, lại không nhận được năng lượng do quý vương phát tán, lần lượt té xuống.

Quý Tể tướng đang âm thầm cao hứng vui vẻ, song đột nhiên phát hiện bảo vật pháp lực Huyền Chi Liên (là cái khung vòng đã nhắc ở

Nàng, nhất định là nàng ta! Quý vương nhất định đã yêu nàng ta! Lần trước trong phòng hội nghị mới chỉ là suy đoán, bây giờ là khẳng định. Nguyên nhân quý vương cự thực (cự tuyệt việc ăn) cũng khẳng định là muốn cùng nữ nhân loài người kia quay về cùng một dạng bình thường, không còn uống máu, nếu như trải qua cửa ải ngày hôm nay, liền có thể trở lại thành người phàm, hẳn sẽ mang người yêu cùng nhau rời quỷ bảo, quý binh quý tướng trong quỷ bảo sẽ rơi vào cuộc sống bầy rồ không đâu, cuối cùng kết quả sẽ bị các kỳ ảo chủng tộc khác thấu tóm hoặc san bằng giết hết. Nhưng là, nếu quý vương không qua khỏi cửa ải này, kết cục bản thân chỉ có chết, mà trái tim mang theo ma lực chí cao vô thượng kia cũng sẽ đi theo biến mất, bất cứ sinh vật nào cũng đừng nghĩ lấy được, vậy mà đáng sợ hơn là, toàn bộ quý tộc sẽ hội phi yên diệt (đơn giản là chết hết)! Bất kể là quý vương có hay không qua được cửa ải này, đối với mình là trăm hại không một lợi, phải nghĩ cách hoàn lại những gì đã mất!

Chết tiệt! Tên quý vương này là ngu xuẩn hay là điên cuồng? Tất cả các quý chủ từ trước tới nay cũng chưa từng dám nếm qua con đường này, hẳn lại vì một con tiện nhân loài người mà lấy thân thử nghiệm, bất kể hành động này thành công hay không đều không phải là kết cục ta muốn, không! Ta quyết phải ngăn cản!

"Vương thượng, ngài không thể như vậy a! Xin ngài hãy nghĩ lại! Có thành công hay không chúng ta không biết, các quý chủ trước đây đều chưa từng có tiền lệ, giả như coi phương pháp này hữu hiệu, nó cũng cực kì nguy hiểm a! Một khi đã thất bại, không chỉ có ngài hội phi yên diệt, đối với người yêu của ngài, có phải hay không cũng sẽ đau đến không muốn sống, cũng không có ý niệm sống một mình, đây chẳng phải là hại người ta? Ngài nghĩ tâm sao?"

"Nguyệt nhi." Quý vương nghe được câu này mới có chút ý thức.

Quý Tể tướng thấy quý vương rốt cuộc đã có phản ứng lại, lập tức sấn tới, hùng hồn, sắt đá, nhiệt huyết thuyết phục:

"Ngài coi như không phải vì quý tộc đi, cũng không cần vì tư niệm cùng dục vọng riêng mà hại người thích ngài a! Nếu như tối nay ngài thật có thể thành công, ngài có thể nhìn bị hành hạ đau đớn, nhưng là ngài có hay không nghĩ tới, người yêu ngài có thể chịu chung dạng cùng ngài, nhìn ngài chịu cực mà không nói, còn nhất định phải lưỡng tình tương duyệt."

Không! Ta cam đoan sẽ không để cho Nguyệt nhi bị bất kì một tia tổn thương hay thống khổ! Ta chỉ muốn cho Nguyệt nhi vui vẻ cùng hạnh phúc! Ta phải sống! Bản năng sống còn khiến cho quý vương không còn tiếp tục kháng cự tà khí đi vào cơ thể, quý Tể tướng thấy quý vương đã đem toàn bộ lời hẳn nói hoàn toàn nghe vào, không hề chống lại và khí nữa, thức thời mà thối lui ra, nhưng là, trong đầu còn tính toán đến một kế hoạch khác.

Chương 10

Đêm đã khuya, Mộng Nguyệt biết rõ quý vương sẽ không trở lại, song nàng vẫn chuẩn bị thức ăn cùng rượu nồng bồi quý vương, mong đợi hắn trở lại.

Ở trong quỹ bảo, trừ tỷ tỷ kết nghĩa mới vừa bệnh nặng qua đời ra, quý vương chính là người thân cận duy nhất của nàng, cũng là hình bóng yêu thương trong lòng Mộng Nguyệt. Hơn nữa nàng không có thói quen bị người khác trước sau phục vụ, tỷ muội Quý Mị lại là hai nha đầu rất phân chia thân phận cấp bậc, nói toạc ra là hai nàng cũng không dám vượt quá bổn phận gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Vì vậy nàng liền rất uyển chuyển yêu cầu quý vương thu hồi tất cả quỹ nô, quỹ tỳ; quý vương biết không phải là bọn họ chiều cố nàng không tốt, mà là bởi bản tính Mộng Nguyệt, không có thói quen phân biệt đẳng cấp với mọi người, vậy nên đành theo ý nàng đi, cũng không trách phạt những gia quỹ đó.

Mộng Nguyệt nghĩ đến lúc ấy cho quý vương biết thế nào là mềm nắn rắn buông, khiến cho hắn biểu lộ bộ dáng bất khả kháng, khoe miệng nàng cong cong lên một nụ cười, mình thật hạnh phúc.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Có thể là ai chứ?

Mộng Nguyệt đi ra mở cửa, nàng cũng không biết mình lúc này đã mở ra kết giới bảo vệ của quý vương, kết giới này từ ngoài vào trong cũng không có một ngọn gió thổi qua được, từ trong ra ngoài đều bền chắc không thể gãy, huống chi Mộng Nguyệt còn mang theo trên người Huyền Chi Liên có thể hóa giải mọi phù phép tà khí, chờ tới khi nàng mở cửa, ánh mắt từ mong đợi mừng rỡ liền biến thành chút ít thất vọng.

"Đêm khuya viếng thăm, đã quá rầy rồi, Mộng Nguyệt cô nương, xin hỏi quý vương có nghỉ ngơi ở đây?" Quý Tể tướng biết rõ quý vương ở chỗ nào, lại làm bộ như không biết, hư tình (giả dối) hỏi thăm.

"Vương không có ở đây, hắn chưa trở về, vương không phải ở cùng người sao?" Mộng Nguyệt có chút bất an.

"Ngà! Nếu vương thượng không có ở đây, lão thần ta cũng không quá rầy." Quý Tể tướng xoay người muốn đi.

Mộng Nguyệt trong lòng bây giờ không còn là có chút bất an, mà là vô cùng thất thượng bát hạ, lo lắng không yên, "Vương thế nào? Có chuyện gì sao?"

Ho khan "Vương thượng vốn cùng với thần đàm luận, nhưng là ngài đột nhiên nhớ tới có chuyện khác phải làm, nên đã để cho lão thần quản lý chuyện này, nói là dành cho cô nương một kinh hi, bây giờ lão thần đã hoàn thành sứ mạng, nhiệm vụ hoàn tất, muốn mời vương thượng đi kiểm nghiệm lần cuối cùng, vậy nhưng lão thần tìm vương thượng khắp nơi mà không thấy tung tích, cũng không thấy bóng dáng ngài ở đâu cả, bởi vậy lão thần trong lòng thầm nghĩ, có chăng ngài mấy ngày gần đây trăm công nghìn việc, bận bịu quá mức mệt mỏi, sớm đã về tâm cung nghỉ ngơi, cho nên mới tới hỏi thăm chút. Không ngờ vương thượng lại không ở nơi này, lại còn quá rầy Mộng Nguyệt cô nương nghỉ ngơi, lão thần thật sự là.... *ho khan*... kính xin Mộng Nguyệt cô nương thứ tội." Giọng điệu vô cùng hối tiếc giống như là đang dưới ánh trăng hướng Mộng Nguyệt quý.

Mộng Nguyệt nhất thời chịu không nổi kiểu phép tắc này, vội vàng tiến lên đỡ hắn đứng dậy, "A, ngài ngàn vạn lần đừng như vậy, xin hãy mau mau đứng lên, thế này tiểu nữ từ thật tôn thọ!" Lúc này, tâm tình bất an của Mộng Nguyệt mới tạm thời lắng xuống, đồng thời những lời này cũng câu dẫn lòng hiếu kì của nàng.

"Rốt cuộc là kinh hi gì ạ? Nếu vương không có ở đây, vậy để ta thay mặt hắn đi kiểm nghiệm cũng tốt lắm." Tâm tình nàng lúc này đã bị tình yêu làm cho mê muội, đã sớm quên đi một câu dặn dò trước khi đi của quý vương: [Tối nay trăng tròn, nàng không được bước ra khỏi cửa này một bước, kể cả là chuyện liên quan tới ta mà có người gõ cửa, hay là ta gõ cửa cũng không được phép mở ra, đợi tới ngày mai mở cũng không muộn.].

"Cái này.... Cái này sợ là không ổn... Vì thần vừa nãy vô tình tiết lộ đã là không nên, nếu như lại để cho vương thượng biết lão thần cho Mộng Nguyệt cô nương nhìn cái đó trước khi ngài kiểm tra sẽ trách tội, dù sao vương thượng đã nói muốn cho cô nương có một bất ngờ...."

"Ai nha, không quan trọng, nếu là thứ đưa cho ta, sớm nhìn hay muộn xem cũng đều như vậy cả, ta sẽ không để vương biết chuyện này đâu, hơn nữa kiểm nghiệm lần cuối cùng là để xem ta có thích hay không mà? Ta muốn tự mình đi kiểm tra, muốn xem xem ta cùng vương có trình độ ăn ý như thế nào, nhìn một chút chuyện vui tốt của ta với vương liệu có giống nhau, như vậy nhất định sẽ rất thú vị, không cần phải băn khoăn, thỉnh ngài liền đáp ứng ta đi! Ta đảm bảo sẽ không gây thêm cho ngài phiền toái! Ta nhất định sẽ làm bộ như chưa từng biết! Có được không....."

"Cái này.... dạ.... cái này.... *ho khan* được rồi! Nếu Mộng Nguyệt cô nương đã nói thế, cũng không phải không có chút đạo lý nào, lão thần cũng không tiện từ chối, vậy lão thần liền dẫn cô nương ra ngoài đi xem cái đó một chút! Mong rằng Mộng Nguyệt cô nương sẽ thích thứ lão thần đã tỉ mỉ bố trí này, nếu chẳng may vương thượng trách móc, mong rằng cô nương sẽ giúp lão nói tốt vài câu, để cho ta đây người vốn toàn xương có thêm chút thịt không phải khổ a! Mộng Nguyệt cô nương, mời...."

Chờ tới khi Quý Tể tướng lễ độ đưa nàng đi tới một căn nhà gỗ đào tinh xảo tuyệt diệu, hai người dừng bước, Mộng Nguyệt nhớ tới trước đã cùng quý vương đi ngang qua nơi này, vốn là thật tò mò, bước chân chuẩn bị tiến vào tìm hiểu thì bị quý vương một lời ngăn giữ, hắn nói: [Gian phòng này, nàng đừng đi vào.]. Mộng Nguyệt hỏi qua tại sao, quý vương chẳng qua chỉ lắc đầu một cái, cũng không lên tiếng, ánh mắt cực kì phức tạp.

Mộng Nguyệt nào có biết quý vương là sợ nói ra sẽ hù dọa nàng, không muốn để cho trong lòng Mộng Nguyệt có một tia bóng ma, hơn nữa quý vương tin tưởng, nàng dưới sự bảo hộ của mình sẽ không bị một tia thương tổn.

Mộng Nguyệt nghĩ thầm vương mỗi lần tặng quà cho mình, luôn là để cho mình trước có cảm giác ngoài ý muốn, sau đó là bất ngờ tốt độ cùng hạnh phúc ngọt ngào, vương lần này lại đang tạo ra cái đồ chơi gì mới lạ đây?

Đang lúc Mộng Nguyệt còn suy nghĩ do dự, quý Tể tướng đã rất nhanh mở ra cánh cửa gỗ, không chút do dự kéo nàng đẩy ngã vào trong! Cũng sớm có chuẩn bị từ trước, ở bên ngoài khóa chặt cánh cửa, Mộng Nguyệt vốn cảm thấy có gì không ổn, nhưng là lúc này đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

"Tể tướng đại nhân! Đây là sao? Nhanh mở cửa!!....." Mộng Nguyệt ở trong không gian đen đặc vô cùng sợ hãi, đáp lại tiếng gọi la của nàng chỉ có tiếng cười đắc ý càng ngày càng xa.

Mộng Nguyệt chỉ có thể lục lọi vách tường tiến thêm lên, trước mặt hình như là cái tay vịn của thang lầu, nàng mò mẫm chậm rãi lần xuống dưới, đi trong bóng tối đen kịt, mà chờ đợi nàng phía trước cũng chỉ một màn đêm tối tăm vô tận, hoảng sợ run run.

Không lâu sau, Mộng Nguyệt cảm giác đã đi tới cuối chân cầu thang, lúc này, nàng nhìn thấy rất nhiều điểm sáng từ từ hướng mình tiến tới tỏa rộng, càng ngày càng gần, Mộng Nguyệt cảm thấy hàng ngàn khí tức tà ác từ bốn phương tám hướng vọt tới chỗ mình, không khỏi rợn cả tóc gáy.

Mộng Nguyệt không biết căn nhà gỗ đào này không phải là một ngôi nhà bình thường, hình vẽ khắc tinh xảo bên ngoài thật ra là phù văn cổ xưa từ rất lâu về trước, khắc lên để trấn quỷ, ngăn chặn oán quỷ tới từ địa ngục tăm tối, mà oán khí của oán quỷ sinh ra, tầng tầng lớp lớp đếm không xuể ở nơi này, chính là căn nguyên tà ác mà các quỷ chủ từ xưa tới nay dùng để chống lại chính khí vào ngày trung thu. Các ma chủ cũng không ngu ngốc tới mức tự tay hủy diệt nguồn gốc tà khí của mình. Huyền Chi Liên phát ra vàng sáng xanh nhàn nhạt bảo vệ, chống cự lại sự xâm lấn của tà khí, dần dần, hào quang bảo hộ bị hàng luồng tà khí cường đại làm cho càng ngày càng yếu đi.....

Quý vương trên đường trở về tẩm cung, chiếc nhẫn trên tay bỗng phát ra ánh sáng xanh lơ cường đại.

"Nguyệt nhi gặp nguy hiểm!"

Quý vương ngay lập tức dùng phép, trong nháy mắt đã xuất hiện bên người Mộng Nguyệt, ánh sáng của chiếc nhẫn bỗng bùng lên, đem toàn bộ căn nhà gỗ đào sáng choang như được thắp đèn, Mộng Nguyệt lúc này mới thấy rõ bốn phía là thiên kỳ bách quái (hàng trăm loài quái vật kì lạ) cùng oán khí ngất trời, bao vây xung quanh với tư thế công kích, tùy thời có thể đem nàng xé thành ngàn mảnh, trở thành thức ăn trong bụng chúng, Huyền Chi Liên trên tay đã mất đi tác dụng bảo vệ, chỉ có thể trở về thành một vòng chuông bình thường....

Chính là quý vương đến, không chút do dự phóng ra chiêu thức ngoan hiểm, liền một mạch vừa mau lại chính xác, diệt sạch ma quỷ tà khí có thể uy hiếp sinh mạng Mộng Nguyệt vây xung quanh nàng, ma quỷ ảo ảnh vừa bị móng vuốt quý vương chạm vào liền hóa thành tà khí dung nhập vào trong cơ thể quý vương, tiếp đó, trong không gian là một mảnh tĩnh mịch. Mộng Nguyệt nhìn thấy một mặt biển hóa khác của quý vương, móng tay màu lam nhạt trong nháy mắt vừa này biến thành lưỡi đao sắc bén, cũng nhìn thấy quý mao âm ngoan mà lạnh khốc cùng cực, Mộng Nguyệt lại một lần sợ tới ngây người! Bất quá, nàng lúc này chợt rất nhanh lao vào trong lòng ngực lạnh như băng của quý vương, ôm chặt òa lên khóc, so với quý mao của hắn, Mộng Nguyệt càng sợ hắn giống như tình cảnh lần trước, biến mất không còn bóng dáng hơn!

Quý vương thu hồi lưỡi đao sắc bén, bàn tay biến trở lại thành bình thường, dùng cánh tay lạnh như băng ôm thật chặt nàng vào lòng, lại nhẹ nhàng an ủi, miệng thì thầm niệm thần chú, tạo thành kết giới bảo vệ rất mạnh, đem Mộng Nguyệt cùng chính mình vây vào bên trong, dùng ma thuật di chuyển tức thời, trong chớp mắt đưa nàng về tẩm cung. Quý vương nghe được tiếng khóc nức nở của nàng, trong tâm ghen ngào mà đau đớn.

Quý vương một tay nhẹ nhàng giữ đầu vai gầy nhỏ của Mộng Nguyệt, bàn tay rảnh rỗi kia cầm lấy một chiếc chén dạ quang tinh mỹ, cũng dùng móng nơi bàn tay cầm chén rạch một đường trên cổ tay mình, chén dạ quang tiện tay được đưa tới dưới cổ tay bị rạch, để cho dòng máu theo ngón tay chảy vào bên trong.

"Không! Chẳng đang làm cái gì?!" Mộng Nguyệt kêu lên, muốn ngăn cản động tác của hắn.

Quý vương ôn nhu đưa cái ly tới bên khoe miệng nàng, "Ta muốn để cho nàng uống nó, không vì cái gì khác cả, chỉ duy vì an toàn của nàng, uống nó xong, nàng sẽ biến thành một thành viên của quý tộc, cũng sẽ có pháp lực của ta, bất kì nguy hiểm nào cũng sẽ không dám tới gần nàng."

Mộng Nguyệt chậm rãi đẩy cái ly ra nói: "Ta không muốn biến thành quý, ta vẫn là ta, không muốn thay đổi bất kì điều gì, bởi vì ta tin tưởng, lấy năng lực của chàng đem bảo vệ ta là đủ rồi."

"Nhưng sẽ có những lúc ta không thể ở bên nàng vào thời điểm nguy cấp, tựa như hôm nay....." Quý vương trải qua hoảng sợ hôm nay, khó tránh khỏi

bận tâm lo lắng.

"Vây thì thời thời khác khác cũng đừng rời ta đi....." Mộng Nguyệt nhìn cổ tay đã không còn chảy máu của quý vương nữa, an tâm nằm ở trong lòng ngực quý vương thiếp đi.

Quý vương nhìn tiểu mỹ nhân khả ái trong ngực, chậm rãi đặt đôi môi lạnh lẽo của mình lên...

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Chờ sau khi Mộng Nguyệt đã say ngủ, quý vương gọi quý Tể tướng vào chính điện.

"Ngươi là người thông minh, hẳn đã đoán được mục đích ta gọi ngươi tới, không có sự cho phép của ta, tự mình giết loài người ở yêu ma quý giới chúng ta là phạm tội gì?"

Quý Tể tướng nghe xong, nhất thời trên người dâng lên một tầng mồ hôi lạnh, đưa tay xoa xoa đi mồ hôi trên trán, vội vã kính cẩn trả lời: "Thưa vương thượng, là từ tội."

"Nếu như đã biết, tại sao còn có tình giết Nguyệt nhi?"

Quý Tể tướng thấy có hy vọng, lấy lợi thế chính mình đã hầu hạ quý vương nhiều năm, đối với cá tính của quý vương rất rõ ràng, gần vua như gần cọp, nếu như ngay cả tính tình cùng suy nghĩ của chủ tử mình hầu hạ mà không rõ ràng, khẳng định sẽ mau chóng bị loại bỏ. Quý Tể tướng sợ dĩ biết có hy vọng, là bởi vì biết quý vương nếu xử tội ai chết sẽ không cho kẻ đó nói thêm được một câu, lấy khẩu khí khiển trách lúc này, chứng minh mình còn có đường sống, liền thử kiểm soát tự cứu mình.

"Mộng Nguyệt cô nương là loài người, là căn nguyên gây nguy hại cho sinh mạng của vương, thần đối với ngài có bao nhiêu trung thành, nhiệm vụ của thần chính là thanh trừ hết thảy những gì gây uy hiếp tới ngài, hết thảy những bất an hậu họa."

"Ta đối với Nguyệt nhi có phân tính rõ ràng, không cần ngươi phải ra tay! Nể tình ngươi đối với ta tận tâm phục vụ, trung thành nhiều năm như vậy, ta không giết ngươi, nhưng ta không muốn nhìn thấy ngươi một lần nào nữa, ngươi rời khỏi quý bảo tự lập đi!" Lời nói cùng âm điệu lạnh không có chút nhiệt.

"Vương thượng! Ngài đã nể tình thần trung thành vì ngài làm việc nhiều năm như vậy, một lòng không thay, khẩn cầu ngài cho thần một cơ hội, tha thứ cho thần! Thần lần sau cũng không bao giờ dám tái phạm nữa! Bị bắt rồi đi quý bảo, trở thành dã quỷ, ngài hẳn tâm đắc một kiến quốc công thần* đã già như lão phải bốn phía không nhà sao? Cầu ngài nghĩ đến lúc ta giúp ngài có được cuộc sống bây giờ mà"

(*kiến quốc công thần: vị quan có công giúp vua có được đất nước, kẻ vai sát cánh bên vua từ những ngày dựng nước)

"Đủ rồi! Ngươi không thể ở chỗ này mà ý lại tuổi tác! Giành công kiêu ngạo! Phạm là kẻ uy hiếp tới sinh mạng Nguyệt nhi, kết quả chỉ có một! Cũng bởi vì ân tình ngươi lúc đó với ta mà không giết ngươi, để cho ngươi sống tự lập bên ngoài, không giết ngươi đã là lấy công chuộc tội cho ngươi, vậy nhưng ngươi còn dám mở miệng nói với ta điều kiện! Ban ngày sẽ không đuổi ngươi đi, tránh cho phải chịu ánh mặt trời, hơn nữa cam kết cho ngươi tùy ý chọn một thứ trong bảo khố để phòng thân, này đã là ân huệ, trước khi ta đổi ý liền lập tức đi! Hiểu không?!" Quý vương vô tình hạ lệnh.

"Lão thần..... Tuân lệnh." Quý Tể tướng rất không tình nguyện nói ra những lời này, bắt đầu đi rồi đi.

Đêm trăng tròn, thành bảo hiển lộ rõ ràng trong sa mạc, một chút cũng không huyền ảo, cứ như tòa thành này đã đứng vững trên vùng đất sa mạc cả trăm ngàn năm qua chưa hề biến mất đi..... Một cái bóng lão đạo bước ra khỏi đại môn quý bảo, không còn kết giới cùng tà khí che chở, nhất thời cảm giác rất tội nghiệp đói khát, độc bộ (đi bộ một mình) hướng tới hang ổ cường đạo.

Cũng chính là vào thời điểm này, đệ đệ cùng biểu ca Mộng Nguyệt đã tới khách điểm ven sa mạc. Ngay đêm hôm đó, dựa vào trí nhớ của Ngô Mộng Hạo mà dò lần tới quý bảo, cũng rầm rầm gõ vang đại môn tòa cổ thành.

Quý vương đang chuẩn bị rời khỏi tẩm cung, đột nhiên trên ma huyền thạch (hòn đá ma thuật) xuất hiện hình ảnh đoàn người Ngô Mộng Hạo.....

"Mộng Nguyệt! Đi ra a! Ta là vị hôn phu của ngươi nha! Ác ma! Mau đưa trả Nguyệt nhi lại cho ta! Mở cửa!! Mau mở cửa!!!!"

Lúc quý vương nghe được ba chữ vị hôn phu, trong lòng tràn dâng tư vị vô cùng khó nói, lại còn từ miệng một nam nhân khác nghe tên Nguyệt nhi, trong tâm đột nhiên rất phiền não, buồn bực, rất muốn giết quách đi mấy người kia, nhưng là hẳn biết như vậy nhất định sẽ phụ Nguyệt nhi, khiến cho nàng thương tâm, thậm chí sẽ làm cho nàng hận mình cả đời, cho đến vĩnh viễn, chính hẳn biết rõ ràng hơn bất cứ ai, gộp tất cả những gì bọn họ có được lại so với một ngón út của hắn cũng không đáng nói, chính mình không thể vì tức giận mà giết những sinh mạng đáng thương lại ngăn ngừa kia, nhưng là lời của mấy con người này khiến cho hắn vô cùng giận giữ.....

(ây... trước nay ta chưa bao giờ ghét quý, cơ mà sau khi đọc xong truyện này ta lại còn có điểm yêu thích quý, chết ta rồi.... omg....)

Mà Ngô Mộng Nguyệt từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nhìn tới trên giường ngủ bên cạnh trống trơn, trong lòng có chút hụt hẫng trống vắng, liền mau chóng tìm đến chính điện, hơn nữa còn rất đúng dịp nghe được hết thầy thanh âm từ ma huyền thạch truyền ra.

Quý vương cảm nhận thấy hơi thở Mộng Nguyệt, liền tiện tay che đây ma huyền thạch.

Mộng Nguyệt nhàn nhạt nói: "Ta đã đáp ứng chàng, ta sẽ không bao giờ bước ra khỏi quý bảo nữa. Chàng không cần như vậy, chẳng lẽ chàng vẫn luôn không tin ta?"

Quý vương thấy Mộng Nguyệt có chút tức giận, vì vậy mà vô cùng hối hận, thật ra thì cử động theo bản năng này của quý vương không phải là vì không tin nhiệm năng, mà là sợ Mộng Nguyệt nhìn thấy sẽ đau lòng, sợ trong lòng nàng bị thương tổn, nhưng là quý vương thấy nàng đã trở nên vô cảm nói lời ngốc nghếch, cho nên hần lựa chọn trầm mặc, sợ rằng chính mình giải thích không rõ ràng sẽ càng khiến nàng khó chịu hơn, ý nghĩ trong lòng truyền đến khó miệng lại ngưng không nói, để lại ở trong lòng, cực kì khó chịu.

Sau đó, quý vương lại lặng lẽ mở ra ma huyền thạch, tự nghĩ kể từ ngày này cho tới ngày nào đó, người thân của nàng buông tha cho cổ chấp của chính họ, hoặc là tiếp nạp được hẳn là dị loại tộc ma, không bao giờ đem ma huyền thạch mở ra nữa.

Mặc dù chính khí đêm trung thu khiến hần rất hao phí pháp lực, nhưng là nhìn thấy Mộng Nguyệt vô tình xem được hình ảnh trong ma huyền thạch, trong mắt cũng không còn lộ ra vẻ thương tâm, quý vương trong lòng cũng yên tâm phần nào. Nhìn nàng trong lúc tức giận vẫn lộ ra càng nhiều mong nhớ người thân, quý vương chỉ bằng một ánh mắt cũng hiểu, ma huyền thạch lúc này có bao nhiêu trân báu đối với nàng, dù nàng cùng người thân cách nhau chỉ một cánh cửa, cũng sẽ lấy ra cho nàng biết được nhất cử nhất động của người thân ngoài kia, nhưng là ma huyền thạch dù sao cũng không thể sánh bằng so với lam thủy tinh cầu lúc trước, chỉ có thể nhìn thấy được những cảnh tượng trong vòng năm bước lớn bên ngoài đại môn quý bảo. Quý vương suy nghĩ làm cách nào để thỏa mãn nàng.....

Ở ngoài cửa, biểu ca Mộng Nguyệt dừng lại động tác đập đại môn, biết rằng đêm nay là vô vọng, liền dẫn Ngô Mộng Hạo trở lại khách điểm. Đúng lúc ấy, mấy chục con ngựa cản bọn họ lại, đám người kia chính là bọn cường đạo Ngô Mộng Hạo hận thấu xương, nếu không phải bởi vì bọn chúng, tỷ tỷ của hần cũng sẽ không chạy vào trong quý bảo! Mộng Hạo hận không thể lập tức xông lên đem bọn chúng giết sạch sẽ! Thật ra thì Ngô Mộng Hạo cũng không thể đem trách nhiệm về chuyện không may của tỷ đệ hai người, toàn bộ đẩy lên người bọn thổ phi, nếu không phải hai người có lòng hiếu kì lớn, cũng sẽ không có cả một câu chuyện chia cách này. Đột nhiên, trước mắt Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca sáng bừng, hai người liền ngất đi, dưới ánh trăng thanh tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng cười gằn chói tai mà Mộng Hạo quen thuộc, tới làm bạn cùng vàng trắng vắng lạnh tròn đều.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chờ đến khi mấy người Mộng Hạo tỉnh, đã đang ở trong hang ổ cường đạo, phi thủ (thủ lĩnh bọn phi nhân) bung chén rượu lên, cười híp mắt nói: "Huynh đệ, các ngươi tỉnh? Mau tới, uống chút rượu cho ấm áp."

Biểu ca Mộng Nguyệt nhận lấy chén rượu, hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Bọn ta nhìn thấy hai người ở trước cửa quý bảo mê man, nói vậy hần cũng bị ác ma trong quý bảo kia gây thương tích, hần nhất định đã bắt đi người thân các ngươi, bọn ta cũng thế, cùng là bị lạc mất người thân, liền mạo hiểm đưa các ngươi tới đây. Nơi này là ngôi nhà các huynh đệ bọn ta tạm thời xây dựng, nếu không ngại xin mời nghỉ tại nơi này, có chút đơn sơ cùng thô kệch, bọn ta nhiều người lực lượng lớn, nếu hai huynh đệ các ngươi ở không quen, ta sẽ dẫn đường về khách điểm, chỉ là sợ các ngươi thể lực đơn bạc, sẽ bị ác ma kia giết hại a!"

Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca hần đã hoàn toàn quên đi thân phận của đám người trước mắt, Mộng Hạo thực không hiểu, vì sao cả người rất không thích nhóm người này, thậm chí là còn có chút gì đó thù hận, chính mình cũng không rõ ràng lắm. Mộng Hạo cảm thấy cũng không nên có cảm xúc này, bây giờ mới lần đầu nghe lời nói của người kia, cũng là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa, những gì người kia nói quả thực là có lý, cũng là những câu quan tâm tới hai huynh đệ mình, vì mình cùng ý muốn với biểu ca, không thể nào lại có ý hận bọn họ? Song dù thế nào trong lòng vẫn không thể tự nhiên, không vừa mắt, có thể vì đáng ghét bọn họ thô kệch làm mình không ưa đi? Nhất định là như vậy! Nhưng mình từ lúc nào đã trở thành một kẻ trông mặt mà bắt hình dong? Ngô Mộng Hạo lúc này trong lòng khó chịu loạn rồi.....

Cùng lúc đó, biểu ca Ngô Mộng Hạo hồi tưởng lại mục đích tới sa mạc này, cảm giác chí thừa mà lực không đủ, không khỏi nhìn trời mà thở dài. Phi thủ trong lòng âm thầm cười lớn, đắc ý vô cùng! Lão nhân kia mang cho bọn hần kim phần có tác dụng thay đổi kí ức, thực sự rất hữu dụng!

Nghe xong tiếng thở dài, hần vội vàng tiến lên giả vờ trấn an: "Vị huynh đệ sao lại ưu sầu như vậy? Phải chăng là vì không cứu được người thân ra mà buồn lo?"

Biểu ca Ngô Mộng Hạo nghe được câu này, khuôn mặt có chút khổ sở gật đầu một cái.

(khó thể cơ chứ! tác giả thực lười sáng tạo tên nhân vật mà! mỗi lần nhắc đến lại phải mang theo cả cụm "biểu ca Ngô Mộng Hạo" hay "biểu ca Ngô Mộng Nguyệt"haizz)

Tên phi thủ nói: "Nếu là trước kia, chúng ta khẳng định sẽ giởng hai người các ngươi cùng đường không có biện pháp, nhưng mà có một ngày quý bảo bất ngờ hiện ra, chúng ta suy nghĩ ác ma kia hẳn đang có hành động gì, vì vậy đề phòng nhiều hơn. Quả nhiên, ông trời luôn luôn có mắt, may mắn để cho chúng ta bắt gặp được một thủ hạ ác ma phái ra ngoài, ác ma kia thực đúng là đồ giết người không nháy mắt, phải một lão quý pháp lực yếu ớt bắt người cho hắn, muốn lão quý dẫn người trở về cung cho hắn hưởng dụng, hắn cũng quá xem thường loài người chúng ta, chúng ta lại có thể nào mặc hắn xẻ thịt uống máu?! Chúng ta đồng tâm hiệp lực, bắt sống tên lão quý kia, vốn bởi vì tên lão quý đó ý mình có chút pháp lực, nghĩ dễ dàng đánh chúng ta rơi vào thế hạ phong, sau lại bị chúng ta nhiều người, lấy số lượng đè chết pháp lực hắn, lão quý kia già rồi, chỉ chốc lát sau liền chống trả không nổi, bị những huynh đệ may mắn còn sống sót của chúng ta trói bắt." Nói đến đây, phi thủ dừng một chút, hắn cố ý nói một đồng không đầu chẳng liên quan tới huynh đệ Mộng Hạo, có ý đồ moi móc lòng hiếu kì của hai người.

"Về sau như thế nào? Mọi người có điều kể gì sao?" Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca hai miệng cùng đồng thanh.

Phi thủ cười cười, "Hai người đừng nóng vội, nghe ta từ từ nói hết, sau khi bọn ta bắt sống lão quý kia, vốn là định bàn bạc với nhau xem nên đem hắn treo trên lửa nướng hay là đợi sáng hôm sau phơi hắn dưới ánh nắng mặt trời, hắn sợ run người, liền nói ra nhược điểm của quý vương làm điều kiện thả hắn, cái nhược điểm này chính là bắt người ác ma kia yêu nhất trong lòng, dùng sức mạnh tình yêu cắt đứt tóc của hắn, như vậy ác ma liền mất đi mọi pháp lực, đến lúc đó kết giới sẽ biến mất, chúng ta liền xông vào quý bảo cứu người thân của chúng ta ra, cũng vừa vì thiên hạ diệt ma trừ quỷ, loại bỏ mối hại cho thế gian!" Khuôn mặt dữ tợn bởi vì nụ cười "hiệp nghĩa" mà nhìn thế nào cũng cực kì không thoải mái, hơn nữa từ ngữ chính nghĩa nói ra từ miệng phi nhân cũng vô cùng bất thường.

"Nếu như những lời lão quý là thật, vậy cũng vẫn có bức tường cản, ai lại có thể làm người yêu của ác ma? Tên quý đó chẳng qua là đem loài người chúng ta trở thành điểm tâm trong năm cổ, không thể nào lại yêu một con người, lại nói cho dù thật sự là yêu, chúng ta cũng không biết nàng ta là ai, chẳng lẽ lại tự mình đi hỏi người ác ma thích là người nào? Cho dù có can đảm hỏi, bây giờ nào ai có khả năng ra vào quý bảo? Được rồi, giả dụ thuận lợi thêm nữa, có người đủ can đảm và có thể vào trong đó, các ngươi cảm thấy ác ma sẽ không có đầu óc nói cho các ngươi nghe, sau đó chờ các ngươi gọi kẻ đó đi giết chính mình sao?" Biểu ca Ngô Mộng Hạo sau khi nghe phi thủ nói ra nhược điểm của quý vương, trong lòng rất là sợ hãi, nói một lèo mu mọii mong điều mình đang nghĩ tới là giả.

"Biểu ca, đây hết thấy đều là thật, trong lòng huynh cùng ta đều rõ ràng người chúng ta cần tìm này là ai, đừng tự lừa dối lòng mình nữa." Ngô Mộng Hạo một lời nói ra, hoàn toàn đánh nát bức tường phòng thủ của biểu ca, đồng thời cũng là tự nói với chính mình, tự mình vốn đã hiểu, sự thật tàn khốc này là không thể trốn tránh, mà phi thủ nghe được câu này, trong lòng lằng lằng cười nở hoa.

"Ta biết, ác ma đã yêu tỷ tỷ của ta, bởi vì chỉ có mình tỷ tỷ ta có thể tự do ra vào quý bảo, vì vậy tỷ tỷ là người duy nhất có thể cắt đứt tóc ác ma. Nhưng là tỷ tỷ còn chưa biết, hiện vẫn còn bị tên quý kia khống chế trong bảo, có nhà về mà không thể, nếu như tỷ tỷ biết được chuyện này, lấy sự hiểu biết của ta về nàng ấy, tỷ tỷ quả quyết sẽ không buông xuôi tình thân, sẽ vì những người thân thiết nhất là chúng ta mà đi giết ác ma không chút nhân tính đó, tỷ tỷ cũng sẽ an toàn trở về bên người chúng ta." Ngô Mộng Hạo tràn đầy hy vọng nói.

"Không được nói vậy! Mộng Hạo! Tỷ tỷ của ngươi là một người bình thường, ác ma sao có thể thích tỷ tỷ ngươi, nói không chừng hắn là thích người khác." Biểu ca Ngô Mộng Hạo trong lòng đang rỉ máu ròng ròng, vẫn như cũ tự dối chính mình nói ra lời lừa gạt, chính mình tình nguyện tin tưởng này không phải sự thực, bởi vì trong lòng hắn, một mực đem Ngô Mộng Nguyệt làm bảo bối độc chiếm của chính mình, không cho phép người khác chia sẻ, còn là có một nguyên nhân không nhỏ, ấy là sâu trong nội tâm vẫn không ngừng so sánh, chính mình căn bản không thể nào kém hơn so với kẻ dị loại khát máu người kia, cho nên chỉ có thể tự tưởng tượng trái tim Mộng Nguyệt bình thường như cũ, chỉ có người như mình mới có tư cách và thích hợp với nàng.

"Huynh đệ, chớ có gấp gáp, vị tiểu huynh đệ đây nói là thật hay giả, chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh, cần gì ở đây gấp gáp tranh đấu nóng vội! Biện pháp duy nhất hiện nay là dẫn cô nương kia đi ra, thăm dò ngữ điệu cùng lời nói của nàng ấy một chút, nếu quả thật nàng là người yêu của quý vương, vậy thì tốt quá rồi."

"Ngươi! Có ý gì?!" Biểu ca Ngô Mộng Hạo có chút giận giữ nổi nóng.

"Huynh đệ, hãy nghe ta nói hết, bây giờ chúng ta chẳng phải chỉ là thương lượng đối sách hay sao, chính là nói thôi, chớ đã thương hòa khí giữa huynh đệ với nhau! Ta không khó cũng nhìn ra ngươi cùng biểu muội là tâm đầu ý hợp, lại bị ác ma giờ trò chia rẽ, chẳng lẽ vị huynh đệ này không muốn tiêu diệt mầm mống tai họa đang reo rắc trong lòng cô nương kia hay sao? Muốn để cô nương kia cuối cùng trở thành yêu hết tâm mà quyến luyến hắn sao?... Nếu quả thật ác ma yêu lệnh muội, ta nói là nếu như! Lệnh muội có thể không biết phương pháp giải quyết ác ma, vì vậy mà không biết cách thoát khỏi con ác mộng cùng hắn dây dưa, nếu như muốn cứu thoát nàng, vậy phải để nàng biết được điều này, nàng nhất định sẽ không chút do dự hành động, bởi vì lệnh muội trong lòng yêu thương là ngươi, như vậy vừa là tự cứu người của mình, vừa là trừ hại cho nhân dân, mà ngươi từ đó về sau, rốt cục sẽ cùng người yêu kết nghĩa vợ chồng trăm năm hạnh phúc, mà tiểu huynh đệ này cũng có thể cùng người nhà đoàn viên một thể, này là một kẻ sách trăm lợi vô hại." Lời của phi thủ hoàn toàn câu động lòng Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca, hai người dễ dàng rơi vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đêm đó, Ngô Mộng Hạo cùng biểu ca quay lại quý bảo, vội vàng gõ cửa, cầu khẩn nói: "Mộng Nguyệt! Mở cửa nhanh a! Đệ đệ của muội bởi vì nhớ muội mà bệnh nặng không dậy nổi, hần trước khi chết muốn gặp muội lần cuối, chẳng lẽ muội cứ như vậy ngoan tâm, không niệm tình tỷ đệ, thành toàn cho mong muốn cuối cùng của Mộng Hạo sao? Mở cửa nhanh a! Trẻ nữa chỉ sợ sẽ không còn kịp!!"

Mộng Nguyệt sau khi nghe, khẩn cầu quý vương cho mình ra ngoài lần cuối cùng, dù sao tình tỷ đệ từ thuở nhỏ thân thiết nặng sâu, sau khi lam cầu thủy tinh rơi vỡ, nàng cũng không còn được tùy thời tùy nơi nhìn thấy hoàn cảnh người thân, Mộng Nguyệt có biết bao nhớ người nhà, nhất là đệ đệ mình yêu thương nhất.....

Quý vương mân cánh môi mỏng màu xanh nhạt, không lên tiếng trả lời, Mộng Nguyệt thấy quý vương không muốn thả mình ra một lần này, lại bởi vì trong lòng có ngàn vạn lo âu...

"Người sao có thể vô tình như vậy?! Chẳng lẽ ngay cả nguyện vọng cuối cùng của đệ đệ ta, người cũng không rảnh để ý sao? Ta đã đáp ứng người sẽ mãi mãi ở lại bên cạnh người, cho đến khi chết! Chẳng lẽ người vẫn cứ không tin ta....."

"Được rồi, đừng nói nữa! Ta bây giờ sẽ đưa nàng ra ngoài, nhưng nàng nghe đây, nàng nhất định phải trở lại trước khi vầng nguyệt rơi xuống (là trước trời sáng), nếu không, ta sẽ giết đệ đệ nàng." Mộng Nguyệt vẫn chưa nói hết, quý vương đưa tay về hướng ma huyền thạch vung lên, đại môn ứng theo đó mở rộng, Mộng Nguyệt cũng trong nháy mắt bị đem tới bên ngoài cửa, khi nàng kịp quay đầu lại ngoái nhìn, cánh cửa to lớn đã nặng nề đóng kín.....

Quý vương bề ngoài là lạnh lùng ngồi trong quý bảo, giận không thể nói, nhưng thật ra bên trong là có biết bao âm thầm bi thương, bởi vì Mộng Nguyệt mới vừa rồi nói câu kia, như lưỡi dao sắc nhọn thật sâu đâm vào trái tim chấp vạ, tự nghĩ chính mình vốn đã âm thầm thề, sẽ không bao giờ để nàng có một tia buồn bã cùng thương tâm, vậy nhưng mới vừa rồi....

Hắn không lên tiếng đáp lại, hoàn toàn là bởi trong lòng có dự cảm vô cùng bất thường, cảm thấy nếu để cho nàng một lần nữa bước ra khỏi đại môn, này sẽ là lần cuối cùng, vĩnh viễn cũng không gặp lại nữa, sau mới uy hiếp nàng, cũng là muốn để nàng nhớ rõ thời điểm trở lại, càng là đối với chính mình tự lừa gạt thâm tâm, để cho mình có thể coi thường dự cảm xấu vốn không nên có.

Biểu ca Mộng Nguyệt nhìn thấy nàng đi ra từ trong làn khói xanh mờ mờ, còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, đại môn liền tự động khép, nếu như không phải hai mắt mở to nhìn rõ Ngô Mộng Nguyệt, thật sự hắn đã cho rằng này chỉ là một giấc mộng thôi, cánh cửa kia giống như này giờ đều không có bất kì chuyển biến.

Mộng Nguyệt liền đi theo biểu ca tới một căn phòng đơn sơ trong ngôi nhà nhỏ, nhìn thấy đệ đệ nằm trên giường, bởi vì trong lòng quá mức lo âu, không suy nghĩ nhiều liền nhanh bước tiến tới ngồi bên mép giường nhỏ, "Đệ đệ, đệ đệ! Mau tỉnh lại a! Tỷ tỷ trở lại thăm người này! Mau mở mắt ra nhìn ta một chút!" Khấp khuôn mặt nàng đã lệ đầy tuôn rơi.

Ngô Mộng Hạo từ trong giấc ngủ bị đánh thức, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy tỷ tỷ, một tiếng ngồi bật dậy, vội lấy hai vai nàng, mừng rỡ nói: "Tỷ tỷ! Tỷ tỷ thật sự trở về? Thật sự là tỷ sao? Ta không phải là vẫn đang mộng đi?"

Mộng Nguyệt hồ nghi nhìn biểu ca đang đưa khăn tay tới cho mình, trước mắt này, đệ đệ không hề bệnh nặng giống như hắn nói, chăm chú nhìn bộ dáng cao cao kia, biểu ca chính là đã gãy đi rất nhiều, đột nhiên nàng có cảm giác mình bị lừa gạt, liền hỏi rõ: "Thế này là sao? Chuyện gì đã xảy ra?"

Biểu ca nàng cúi đầu không nói. Động tác này Mộng Nguyệt vừa nhìn vào, mọi thứ liền ngay lập tức sáng tỏ.

"Các người tại sao có thể làm như vậy!? Chú ý của các người là gì?" Mộng Nguyệt có chút tức giận, cũng là có chút hỏi. Đáng nhẽ nàng phải tín nhiệm lý trí của mình! Người thân cận nhất của nàng vậy nhưng lừa gạt nàng tự nhiên như vậy, hối hận chính mình lúc gặp chuyện lại không biết bình tĩnh, trước khi rời cửa đáng nhẽ phải xem xét mọi chuyện đen trắng rõ ràng, nhưng là, nàng đã vô tâm nói lời tổn thương quý vương.

Ngô Mộng Hạo chuẩn bị hướng Mộng Nguyệt nói ra điều quan trọng nhất, song biểu ca Mộng Nguyệt đã cướp lời trước ngăn lại: "Là do ta, bọn ta làm như vậy tất cả là vì muội mà thôi, hơn nữa lời nói kia cũng không phải hoàn toàn giả dối, đệ đệ cùng muội thân tình sâu biết bao, sớm muộn cũng sẽ bởi vì nhớ muội mà ngã bệnh mất thôi! Lại nói, bọn ta cũng là đang đánh cược, xem ác ma kia có chút tính người hay không, muội có thể là khắc tinh của hắn hay không...." Biểu ca Mộng Nguyệt thật thấp giọng lên tiếng.

"Mấy chuyện này là người nào nói cho các người?! Các người chưa vào đến bên trong quý bảo, các người làm sao lại đối với chuyện trong đó rõ ràng như vậy?!" Mộng Nguyệt vô cùng lo lắng, cắt đứt lời biểu ca, lạnh giọng chất vấn.

"Ta biết! Ta cái gì cũng biết! Ta còn biết ác ma kia thích muội! Muội ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa gạt trái tim! Hắn chẳng qua là tên yêu quái ăn thịt người, không phải là con người như chúng ta! Nguyệt nhi, muội tỉnh tỉnh đi! Muội sao có thể tin tưởng ác ma quý có chân tình? Chỉ kẻ ngu mới tin điều đó! Hắn chính là trước làm bộ làm tịch, sau đó sẽ đem muội ăn sạch sành sanh! Muội phải nhận rõ, ta mới thật sự là người thích muội, là một con người thứ thiệt, mà quý luôn luôn không có tình cảm, ta mới thực là vị hôn phu của muội! Muội không phải cũng rất thích ta sao? Không phải sao?! Muội đừng lại bị quái vật kia mê hoặc! Ta mới là người được cha mẹ song phương thừa nhận! Không có bất kì thứ gì trọng yếu hơn thân tình!" Biểu ca Ngô Mộng Nguyệt vừa nói, tất cả những gì trong đầu muốn nói đều tuôn hết ra, hắn thực sự cho rằng chính mình đang đánh thức biểu muội bị súc sinh kia câu tâm mê hoặc.

"Đù rồi!" Mộng Nguyệt vô cùng tức giận, trong tâm đồng thời cũng rất đau đớn, nhìn biểu ca trước mắt lại xa lạ đến như vậy, bi thương nghĩ đến lời của biểu ca, hắn rõ ràng đã đem quý vương nói thành khó nghe đến thế, đơn giản là không đáng giá đến một đồng, Ngô Mộng Nguyệt ta nghe như vậy thực chịu không nổi! Tình yêu giữa con người cùng dị loại thật không thể tiếp nhận đến thế sao!?! Những câu của biểu ca đều không rời khỏi mấy chữ yêu quái, mà quý, căn bản là không có một tia hiểu biết quý vương, ngăn cách đối với quý vương rất sâu, không biết bao nhiêu lần cưỡng điệu thân phận của chàng, cưỡng điệu mình là người, đây chính là quan niệm thế nhân, bởi vì bọn họ đều không thực sự tiếp xúc qua quý vương một lần, chỉ mình ta biết quý vương có bao nhiêu tốt, ở trong lòng ta, quý vương chính là hoàn mỹ nhất! Thuần chân (thuần khiết, chân thành, trung thực) nhất! Là kẻ đáng giá ta phò

thác cả đời.....

"Tỷ tỷ! Không nên tức giận nha! Biểu ca nói cũng không phải không có đạo lý....." Ngô Mộng Hạo hơi hơi kéo ống tay áo tỷ tỷ, đúng lúc ấy, phi thủ mang theo khuôn mặt khiêm nhường cùng vui vẻ bước vào.

"Thế nào lại náo nhiệt như vậy nha?"

"Vị này là?" Mộng Nguyệt hỏi.

"Vị này là quân sư của bọn đệ, Hạng đại ca. Tất cả bí mật quý bảo chính là Hạng đại ca nói cho bọn đệ! Hạng đại ca, đây chính là tỷ tỷ của ta." Ngô Mộng Hạo lễ độ giới thiệu. Bây giờ Mộng Hạo đối với Hạng đại ca trước mắt đây đã vô cùng sùng kính, bởi vì nhân vật Hạng đại ca này, nói là mình cứ an tâm ngủ một giấc, tự nhiên có diệu kế để đưa tỷ tỷ tới trước giường đánh thức mình, quả không nuốt lời, Hạng đại ca nói không sai, bây giờ tỷ tỷ đang đứng sờ sờ trước mặt Mộng Hạo.

"Vị này là Ngô cô nương mà lệnh đệ thường xuyên nhắc tới đi! Thường nói cô nương rất mực xinh đẹp, hiện may mắn được gặp mặt quả nhiên là thoát tục siêu phàm a!" Xem ra thuốc bôi trên khăn đắp trán của tiểu tử kia đã có hiệu lực, tiểu tiện nhân này bây giờ đã không biết mình là ai, lão quý già thật là hữu dụng! Phi thủ trong lòng vô cùng đắc ý.

"Quá khen." Mộng Nguyệt nhàn nhạt đáp lại, trong lòng có chút không thoải mái, mặc dù đối phương là đang khen ngợi mình, song nàng luôn cảm thấy đây không phải là lần đầu tiên chạm mặt cùng hắn, người nọ nói tới tướng mạo mình, cứ coi như nghe qua miệng đệ đệ, nhưng là lời từ trong miệng hắn nói ra vẫn không khỏi có chút quá lộ vẻ thèm khát, hơn nữa chính là luôn cảm thấy người này không có hảo ý, có thể là bởi vì có chút không quen kiểu nói chuyện vẫn vào lại cạy mạnh này đi! Mộng Nguyệt dù sao trong lòng vẫn không thích người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

"Nếu các người đều là gat ta, đệ đệ cũng không phải bị bệnh, ta phải trở về thôi. Ta đã đáp ứng vương, trước khi trăng lặn phải trở về, đã nói phải giữ tín, đệ đệ bảo trọng."

Biểu ca Mộng Nguyệt nghe thấy nàng nói vậy, cảm giác mình ở trong lòng Mộng Nguyệt rất không quan trọng, trong lòng nàng cũng chỉ có đệ đệ của nàng thôi, hắn cảm giác rất không tự nhiên, cũng rất khó chịu, giống như khi một đồ vật của mình bị người khác cướp đi, mà mình vì không chiếm được mà vô cùng mất mát.

"Vương?! Từ lúc nào đã thân thiết như vậy?! Nguyệt nhi! Muội đừng cố chấp mê muội nữa! Nếu như đầu óc hắn thực không bình thường như mọi yêu ma quỷ quái khác, thật đối với loài người nhỏ bé có tình cảm, cũng sẽ không cả ngày nhốt muội, khiến muội không có tự do, canh chừng muội chăm chăm giống như tù phạm, muội tự xem lại mình một chút, tính cách vốn hoạt bát đã biến đi đằng nào?! Muội sớm muộn sẽ chết dưới hành hạ phi nhân tính của hắn, cuối cùng trở thành bữa ăn trong mâm của yêu quý!" Cho dù tranh không thắng đệ đệ của nàng, ta ngay cả tối thiểu một kẻ dị loài lại tranh không thắng sao?! Biểu ca Mộng Nguyệt tự đại nghĩ.

"Đúng đúng, Ngô cô nương, người đừng vội đi a! Khẳng định quái vật kia đã hạ ma chú lên người người, người bị hắn mê hoặc tâm trí! Nếu có thể thoát khỏi miệng cọp liền có thể giải trừ mê hoặc này, dứt khoát không lưu lại đã vị sa mạc, ngay đêm đó, chúng ta nhiều người lại phải sợ không thể kết liễu hắn sao?! Nếu là không thể trừ bỏ ma pháp, nói vậy chúng ta cũng có kỳ nhân, cao nhân, chắc chắn sẽ giải trừ nguyên rủa trên người người, chớ có lo lắng, thích người nào, không thích người nào là tự do của cô nương, tại hạ ở chỗ này cũng không tiện nói, coi như cô nương si tâm lầm lỡ, thích phải kẻ vốn không nên thích, cũng không cần quên đi thân nhân của mình, một lần này đi ra quý bảo thật không dễ, lần sau chẳng biết lúc nào gặp lại nhau, coi như là nói lời từ biệt cùng biểu ca người luôn cô độc mong nhớ, biểu ca người mấy ngày qua thật ra lo lắng cho người biết bao, ta cho là Ngô cô nương cũng cần thiết phải được vị biểu ca đây nói rõ ý tưởng hành động thoát khỏi si tâm lầm lạc này đi! Bất kể là tốt hay xấu, cũng coi là có chút giao phó. Ngô Mộng Hạo, đi, chúng ta cùng đi tìm chút đã vị ngon bụng tối chiều đãi tỷ tỷ người." Nói xong liền lôi kéo Mộng Hạo bước ra ngoài.

Sa mạc vào đêm lúc này thì kiếm đâu ra đã vị gì a! Phần lớn động vật ăn được cũng không ra ngoài lúc này. Nhưng là lời nói dối lộ liễu như vậy cũng đã bị mấy người vốn đang có tâm sự riêng kia bỏ quên.

Thực ra Ngô Mộng Hạo cũng muốn tạo cơ hội cho tỷ tỷ cùng biểu ca ở riêng, hy vọng biểu ca có thể sử dụng tâm chân tình của mình đánh thức tỷ tỷ, vì vậy lưu lại hai người trong phòng, kỳ thực vốn không hề muốn đi cùng tên phi thủ.

"Ai....." Mộng Nguyệt vốn định ngăn lại đệ đệ, nhưng là muốn trước khi trở về nghe biểu ca nói rõ, nàng biết suy nghĩ của đệ đệ, cũng quả thật có mấy lời muốn dẫn dò biểu ca, mà theo như cá tính đệ đệ nàng hiểu rõ, Mộng Hạo chỉ sợ chưa nghe xong đã không khống chế được mình, thương tâm khổ sở, sợ rằng Mộng Hạo sẽ dùng tình thân tỷ đệ ép mình làm theo ý cậu, mà bản thân mình nếu như nhìn thấy đệ đệ khóc thút thút thương tâm, nhất định sẽ không đành lòng, sẽ mềm lòng mà ở lại, đến lúc đó trái với lời hứa với quý vương, sẽ gây hại cho đệ đệ, bởi vì quý vương nói một sẽ không hai. Ngắc đầu một chút nhìn bóng đêm đang ngày càng chuyển, nàng không nói nhiều, để biểu ca nhanh nói hết....

Phi thủ nhìn ra Ngô Mộng Nguyệt thích ma quỷ kia, nói vậy cái bí mật đó hắn con tiện nhân kia đã biết, nói nhiều vô ích, xem ra kế hoạch của mình còn

chưa bắt đầu đã sứt bại, trong lòng oán hận vô cùng, không hề ngờ kết quả lại như vậy, nhìn Ngô Mộng Hạo đang cúi đầu uống nước cạnh dòng suối xanh biếc, đột nhiên trong lòng nảy sinh một âm mưu, lặng lẽ lấy ra từ trong ngực bình khí thiết trảo (móng sắt), đầu ở phía sau, há mồm kêu lớn: "Mau nhìn, giữa sa mạc xuất hiện một con hồ ly!"

Ngô Mộng Hạo quay người lại nhìn, chỉ thấy giữa ngực dâng lên một trận đau nhói, một thiết trảo lạnh như băng lấy tốc độ thật nhanh, chính xác đâm thật sâu vào ngực trái mình, một đầu kia thiết trảo chính là vị đại ca cậu đang sùng bái! Cho đến khi ngã xuống hoàn toàn, trên khuôn mặt non nớt vẫn mang đầy vẻ không thể tin cùng giận giữ....

Phi thủ giữ chặt thiết trảo quay quay móc móc, giật ra, theo thiết trảo vung ra là một trái tim đỏ tươi đầy máu.

"Hừ! Không oán ta được! Muốn oán thì oán mệnh người không tốt đi! Ha ha!!!" Đem thiết trảo cùng buồng tim tiện tay ném vào trong dòng nước xanh, thò tay xuống rửa sạch bàn tay đầy máu, sau đó xoay người hướng nhà gỗ chạy, trên khuôn mặt là bi thiết khôn cùng....

Làm chương này, Yukio cảm thấy vừa tức giận vừa cảm thấy nực cười.

Con người ta quả thực luôn hướng tới thứ mình không có, mà bỏ qua những thứ luôn bên cạnh mình, để rồi đến khi quay đầu lại, thứ đó đã không còn ngay bên.... Quý vương cũng khá giống Yuuji nha, luôn cung chiêu theo ý (những) người mình yêu thương, yêu chiều tới mức tự làm tổn thương chính mình....

Ma quý là gì? Cũng là một phần trong con người thôi? Có những con người còn ác độc hơn ma quý.... Có lẽ sự so sánh này cũng là một lý do khiến ta thích "Trong Mộng Kỳ Duyên"... Con người có những lúc quá dễ tin, lại cũng có những lúc quá cố chấp.... Thực rất nực cười....

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lúc này, Mộng Nguyệt bộc bạch hết với biểu ca: "Ta luôn luôn xem ngươi là đại ca, nếu không có cuộc hành trình lần này qua sa mạc, không có sự xuất hiện của vương, có lẽ, ta có thể đã trở thành vợ của ngươi, căn bản sẽ không thể hiểu tình yêu thật sự là gì, sẽ cùng ngươi tương nhu dĩ mật*, bình yên đạm bạc hết cả cuộc đời, nhưng là bởi vì vương xuất hiện, mới khiến cho cuộc sống bình thường của ta không còn là tầm thường nữa, trở nên thực sự có ý nghĩa, biểu ca hãy tha thứ cho ta! Quên ta đi." Ngô Mộng Nguyệt nhìn biểu ca trước mắt không đáp lại một lời, không biết biểu ca đang suy nghĩ gì, cũng không biết mặt trời ngoài kia đã lặng lẽ leo lên đám mây.

(*Tương nhu dĩ mật: điển tích trích trong "Trang Tử. Đại tông sư". Hai con cá sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn mà đã dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảm ấy làm cho người ta cảm động, nhưng sinh tồn như thế thật tội nghiệp. Đối với hai con cá, hạnh phúc là có thể tự do bơi lội tung tăng, mỗi con có một thiên địa thuộc về mình, mỗi con ở một phương, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày dựa dẫm nhau mà vui vẻ tiến về trước.

Mộng Nguyệt khi dùng câu này có lẽ ý là hai huynh muội sống cuộc sống vợ chồng với nhau sẽ không thực sự hạnh phúc, sẽ chỉ sống bởi cái nghĩa với nhau mà thôi....)

Biểu ca Mộng Nguyệt nghe nàng nói một hồi, trong lòng rất bất mãn, có thất vọng, có không cam,.... Nhưng sự thật tàn khốc đã chứng minh mình cuối cùng là một kẻ thất bại trong cuộc tình này, không thể không cường bách chính mình suy nghĩ thoáng ra, thế gian này còn biết bao nữ nhân tốt, cần gì mãi đơn phương yêu một cảnh hoa! Nếu buông tay, cũng không nên ngay cả mặt mũi mình cũng đánh mất, liền nói:

"Nguyệt nhi, như lời muội nói, ta cũng không kiên trì nữa, chỉ cần muội hạnh phúc là tốt rồi, muội yên tâm, bá phụ bá mẫu, còn có Mộng Hạo đệ đệ, ta sẽ đem hết khả năng của mình chiếu cố bọn họ, ta có ăn cũng sẽ không để bọn họ chịu đói, bất quá ta vẫn phải khuyên muội, cùng hần chung sống vẫn phải cẩn thận thì hơn, dù sao ta đối với thân phận hần không thể chấp nhận."

Đúng lúc ấy, hai người bất ngờ thấy phi thủ bị bi thiết thiết xông vào, trong ngực ôm một thi thể vấy máu đầm dề, uỳnh một cái quý gối trước cửa: "Xin lỗi hai người! Ta thật có tội a! Ta đã không bảo vệ tốt tiểu huynh đệ! Ta tội đáng chết vạn lần a! Ai nha! Hảo huynh đệ của ta a! Đại ca thật muốn đi theo người nha!....."

Mộng Nguyệt nhìn thấy thân thể đã lạnh như băng của đệ đệ, đầu óc chỉ còn trống rỗng, không thể tin nhìn chăm chăm thi thể rất lâu.

Không thể nào!! Đó không phải là đệ đệ của ta! Đệ đệ ta mới vừa rồi còn hoạt bát loạn nhảy chạy ra cửa, tuyệt không thể nào! Nhất định là đệ đệ vì không muốn ta đi, lại thì kẻ lừa gạt ta đây mà!

Mộng Nguyệt định đưa tay muốn gọi tình đệ đệ.....

Lời tự dối chính mình còn chưa kịp vạch trần, Mộng Nguyệt liền nghe thấy vị Hạng đại ca kia khóc kể: "Đều là ta đáng chết! Ô ô ô.... Ta vốn đem theo tiểu huynh đệ đi bắt dã thú, bọn ta vừa phát hiện ra con mồi, ô ô ô.... liền nhanh chóng đuổi theo, tiểu huynh đệ đuổi phía trước hù dọa, ta ở phía sau chặn đường, nhưng..... Ai cũng không ngờ tới, bất ngờ một luồng ánh sáng xanh lóe lên, tiểu huynh đệ liền ngã ngửa ngã xuống, chờ đến lúc ta vượt lên, mới phát hiện tiểu huynh đệ đã không còn.....!! Đều là ta không tốt! Nếu như ta chạy phía trước, để cho tiểu huynh đệ chặn đường phía sau, mọi chuyện

đã không như vậy.... ô ô ô....."

Mộng Nguyệt nghe xong đứng không vững, liền ngã ngồi trước thi thể đê đê, nàng đã thương tâm tới không tài nào rơi được một giọt nước mắt, chỉ một mình một người đang nơi đó tự lẩm bẩm liên tục một câu kia, "Như thế nào lại như vậy? Không thể nào là như vậy?....."

Biểu ca Ngô Mộng Nguyệt cũng sợ ngây người, không lời nào có thể diễn tả được tình cảnh lúc này đây.

Hồi lâu, Mộng Nguyệt từ trong cực độ bi thương tỉnh lại, nhìn một chút thi thể không còn trái tim kia, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời đã sớm sáng choang bên ngoài, nhất thời oán hận tích đầy lồng ngực, cổ áo tưởng đây hết thấy đều chỉ là trùng hợp, nhưng trong lòng rõ ràng đã biết, tất cả trùng hợp tập trung một chỗ chính là tất nhiên, là kết quả mình vô cùng không muốn thấy, con ác mộng thật sự đã phát sinh trên người mình.

Là hần! Nhất định là hần! Mình chậm thời gian, quý vương vốn đã nói là làm, chỉ có hần mới có ánh sáng xanh, hơn nữa nhà gỗ này nàng cùng hần tại quý bảo đã thấy qua, chỉ có hần có thể một chương lấy đi tim người, cũng chỉ có hần.... Chết tiết! Có lẽ ta đã thật sự sai lầm rồi, vốn không nên phá bỏ quan niệm thể tục, đi si tâm vọng tưởng một tương lai tốt đẹp cùng hần, rốt cuộc người – yêu cách biệt..... (này là yêu ma)

Trong lòng Mộng Nguyệt đau đớn r rỉ máu, quý vương a, quý vương, Ngô Mộng Nguyệt ta đem toàn bộ trái tim mình giao cho ngươi, lại không đòi lấy được tín nhiệm cùng ôn tình của ngươi, giết đi đê đê thân cận nhất của ta, nghĩ có thể gạt bỏ đi tưởng niệm của ta được? Cái này ta làm sao có thể chịu nổi? Ngươi lạnh lẽo vô tình! Ngươi giỏi giang tàn nhẫn! Vì để lưu lại ta, ngay cả một tiêu hải tử cũng không bỏ qua được, hết thấy đối với ta trước kia, chẳng lẽ đều là ngươi giả dối sao? Chết tiết! Ta thật hận! Thật hận chính mình! Ta phải vì đê đê báo thù! Cũng không thể lại để ngươi làm ta lạc lối, không phải nói tóc là mệnh của ngươi sao? Được! Ta nguyện ý đánh cược! Dùng mạng của ta đi đánh cược! Tới làm chứng lời nói của ngươi rốt cuộc là thật hay giả!

Mộng Nguyệt bây giờ đã bị cừu hận hoàn toàn che mắt, nguồn gốc mọi chuyện cũng không còn tâm trí điều tra hiểu rõ, tất cả đều theo ý nghĩ của mình mà kết luận, kết luận đi tới hành động vội vã. Mộng Nguyệt quyết tuyệt đi ra khỏi cửa, cùng biểu ca ngây ngốc nhìn thân thể biểu đệ, cả hai không hề phát hiện ra một đôi ánh mắt âm hiểm cười, len lén quan sát mọi chuyện đang diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Quý vương hết sức không yên, đi đi lại lại bên trong cửa thành, sốt ruột lo lắng, trong lòng nhức nhối buồn ầu, "Nguyệt nhi đi lâu như vậy, làm sao lại mãi vẫn chưa trở về?", nhớ mong mà không ngừng nhìn vào ma huyền thạch.

Khi nhìn thấy thân ảnh Ngô Mộng Nguyệt đang chuẩn bị gõ cửa, quý vương lập tức hóa giải kết giới, chờ Mộng Nguyệt bước vào đại môn, kết giới lại tự động phong bế, ngăn cản ánh mặt trời bên ngoài, quý vương mừng rỡ đi tới nghênh đón nàng, "Hoan nghênh trở về, ta chờ nàng thật lâu." Quý vương ôn nhu đem Mộng Nguyệt ôm vào trong ngực, chỉ sợ nàng một đêm không ngủ mà mặt nhợt trong người.

"Ta mệt mỏi, ta đi ngủ trước." Mộng Nguyệt nhẹ nhàng đẩy quý vương đang ôm mình ra, xoay người hướng tâm cung bước tới, không nói thêm một câu, ánh mắt không hề quay lại, chỉ đưa cái lưng ừ rừ đối lại quý vương.

Quý vương đối với cử chỉ này của Nguyệt nhi mà thương tâm không dứt, nhưng chính mình lại không tiện nói thêm, vẫn như cũ lựa chọn trầm mặc.

(Đau lòng quá.... TT^TT)

Trở lại tâm cung, Mộng Nguyệt dựa người vào cửa sổ, nhìn bông hoa sen trên chiếc bình cổ giữa bàn, lẳng lặng xuất thần.

Chờ quý vương bước vào trong cửa, Ngô Mộng Nguyệt đứng lên, cầm lên cành hoa sen bước tới trước mặt quý vương, nhàn nhạt nói: "Đẹp không? Ta hái nó cho ngươi đây! Hy vọng ngươi thích."

Quý vương nhất thời vô cùng cảm động, cũng không để ý Mộng Nguyệt một tay đưa cho mình cành hoa, tay kia đồng thời rút ra dao nhỏ giấu trong tay áo, đó là con dao Mộng Nguyệt lặng lẽ lấy đi từ trên thi thể đê đê, là vật kèm thân mà đê đê khi còn sống rất yêu thích, một mực chưa từng rời người.....

Theo cánh hoa tán loạn buông rơi, suối tóc dài mềm mại màu thủy lam cũng tán loạn trên mặt đất, quý vương thương tâm tuyệt vọng nhắm mắt lại, nghĩ thầm chính mình vẫn là chạy không khỏi một kiếp này, nhưng chỉ cần Nguyệt nhi bình an trở về đã quá tốt.....

Nhìn quý vương vô lực ngã xuống, Mộng Nguyệt ném con dao đi, sụp người xuống đỡ quý vương dậy, giờ khắc này, cũng không có cảm giác thỏa mãn vì báo thù được cho đê đê, ngược lại cảm thấy vô cùng đau đớn, trái tim như bị đè nén bóp lại, ngực tê tâm liệt phé đau (phé: phổi), thâm tâm vẫn còn yêu, yêu sâu nặng quý vương, nhưng là chính mình lại không cách nào quên được, vô luận là thân tình hay tình cảm, mỗi thù giết đê không đội trời chung vì là người yêu thân cận bên cạnh mà dễ trả thù, kỳ thực có biết bao chật vật, lựa chọn này có biết bao gian khó, thật đau.

Quý vương hư nhược dựa vào ý thức yếu ớt tỉnh lại, nhìn người trước mắt mà nói không thành tiếng, vô lực dùng bàn tay lạnh như băng của mình lau đi

nước mắt tên khuôn mặt nàng đầm lệ, "Nguyệt nhi... Đừng khóc....."

"Người không nên giết đệ đệ ta! Không nên!!" Mộng Nguyệt càng thêm bi thiết, tâm đã vỡ thành vô số mảnh vụn.

Quý vương biết Nguyệt nhi lúc này so với mình càng nhiều thống khổ, chỉ cần thấy nàng thương tâm, trái tim chính mình lại đau không thở nổi, "Đệ đệ của nàng..... không phải ta giết..... Nguyệt nhi..... nàng tin không?..... Ta không trách..... không trách nàng..... Đây là số mệnh của ta.....Nguyệt nhi... đừng khóc..... lòng ta thực đau....."

Bởi vì mái tóc cắt đứt ngang vai, quý vương còn một chút pháp lực yếu ớt, chỉ cần nhắm mắt dưỡng thần, không một lời nói, còn có thể duy trì đến ngày mai, Ngô Mộng Nguyệt cũng không biết, quý vương vì ở lại cùng mình chút thời gian ít ỏi này, chịu nhịn không ít đau đớn sống không bằng chết hành hạ.

Lúc này, bất chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chém giết, tiếng khóc, tiếng la, tiếng đao kiếm chạm nhau vang vọng, tiếng thần chú thu phục yêu.... Những âm thanh này ngày càng rõ đậm sâu vào tim Mộng Nguyệt, nàng còn chưa kịp suy tư, quý vương đã trả lời, giọng nói khàn đặc đứt quãng:

"Kết giới..... bởi vì... bởi vì pháp lực của ta..... mà... biến mất..... Có người.... vào bảo, đừng..... đừng để cho bọn họ..... sát hại kẻ vô tội..... đỡ ta đi ra ngoài..... Nguyệt nhi....."

Ngô Mộng Nguyệt đỡ quý vương dậy, ra đến điện chính, nhìn thấy cường đạo đã ào vào, quý vương trong lúc hỗn loạn nhận ra quý Tể tướng tàng ẩn hóa trang, biến thành người phạm, nhận rõ hẳn là kẻ bán đứng. Quý vương thầm nghĩ sớm nên ngờ tới, loại có thể bán đứng chủ tử thứ nhất của mình, nhất định sẽ bán đứng chủ tử thứ hai, chủ tử thứ ba.... tự trách lòng mình quá mềm, cũng không trách hẳn được, bởi vì đó vốn là bản tính quý.

"Là người? Người đang làm cái gì?" Ngô Mộng Nguyệt nhìn thấy phi thủ kia, có chút kinh ngạc, chỉ nhìn thấy tên phi thủ kia cười gằn nói:

"Ha ha ha!!! Tới mức này rồi mà người còn chưa rõ sao? Ngu xuẩn! Các huynh đệ! Giết!"

Biểu ca Mộng Nguyệt tiến lên ngăn cản: "Hạng đại ca, trước không nên hành động, chớ làm thương biểu muội ta!"

"Người tránh ra! Đối với con tiện nhân bất trung với người còn bảo vệ cái cóc khô gì! Giết hết! Giết một trăm cũng không sợ hết!" Phi thủ vứt bỏ mặt nạ nguy trang, từ từ lộ ra bản tính ác độc hung tàn.

"Người tại sao có thể nói như vậy?! Lúc ấy đã nói chỉ giết yêu ma, cứu thoát loài người, bây giờ sao lại thay đổi?" Biểu ca Ngô Mộng Nguyệt có chút bức tức.

Phi thủ đẩy hẳn ra, dùng đao trực tiếp đâm về phía Mộng Nguyệt, quý vương vận dụng ma lực, phát ra ánh sáng xanh trong yếu ớt, vì người mình yêu ngăn lại một đao kia, quý vương hồi lâu không nói gì, chính là đề tập hợp lại pháp lực không còn nhiều lắm của mình, bảo vệ Ngô Mộng Nguyệt.

Lúc này, sắc mặt quý vương đã vô cùng kém.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mộng Nguyệt nhìn hành động này của quý vương, ngoại trừ cảm động ra, còn là thật nhiều thật nhiều đau lòng, ta đối với vương như thế, vương vẫn như thường lệ đối với ta bảo vệ cùng ôn nhu, từng giây từng phút yêu thương bảo hộ ta, chẳng lẽ ta thật sai lầm rồi!? Ta... ta không xứng được vương đối đãi như thế.....

"Đi ra ngoài! Tất cả đi ra ngoài cho ta!" Ngô Mộng Nguyệt gào thét.

"Đi ra ngoài? Nói năng cho hợp thời đi! Nếu không phải là người cắt đứt tóc của hần, làm hần mất đi ma lực, bọn ta lại có thể dễ dàng đi vào như vậy sao? Chẳng lẽ người không biết đạo lý ‘mời thần thì dễ, đuổi thần thì khó’? Muốn bọn ta ra ngoài? Không tiện lợi như vậy! Hơn nữa một tiểu tiện nhân như người dựa vào bản lĩnh gì mà ra lệnh bọn ta? Chỉ bằng phế vật trong lòng người sao? Ha ha ha ha ha....."

Biểu ca Ngô Mộng Nguyệt kéo lại cánh tay phi thủ, khí cấp bại phôi (vừa có thể là rất tức giận, vừa là rất bối rối) nói: "Người là đồ nguy quân tử! Ta coi như là nhìn lầm người rồi!"

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy ma vương trước mắt, với ngoại hình xuất chúng khác với lời đồn thổi bên ngoài, xuất ra toàn lực cứu biểu muội Nguyệt nhi, nói như vậy biểu muội đã sớm chết dưới một đao thủ phi, nếu như là mình, thật tâm thử tự hỏi, nhất định sẽ không đủ dũng khí quên thân cứu nàng, chính mình yêu biểu muội còn chưa đủ sâu. Ích kỷ, cũng là bản tính của con người, cuộc sống chính mình xuống cấp biết tự đi tìm thức ăn, nhưng có người gặp nguy hiểm thì phản ứng đầu tiên chính là trốn tránh.... Tóm lại, ta lúc này đã thật tâm vui mừng cho biểu muội, tất cả ưu điểm của ta, so với tên dị loại đó thực là cừu ngu nhất mao*, xem ra người mà Nguyệt nhi chọn thật xứng đáng..... Biểu ca Ngô Mộng Nguyệt lúc này thật buông tay, thật kính nể, thật chúc phúc.

(*Cửu ngư nhất mao: nghĩa đen "Chín trâu một lông", trích trong một câu nói từ sách "Báo Nhiệm Thiếu Khanh" của Tư Mã Thiên, viết: "Giả lệnh bộc phục pháp thụ tru, nhược cửu ngư vong nhất mao, dữ lâu nghĩ hà dĩ dĩ." Tam dịch: Giả như ra lệnh tôi khuất phục trước pháp luật và chịu chết, cũng chỉ như bứt một sợi lông trong đám lông của chín con trâu, vậy có gì khác với giết một con sâu?

Tác giả dùng ở đây mang nghĩa so sánh, tất cả ưu điểm của biểu ca Mộng Nguyệt so với quý vương chỉ như một chiếc lông trong đám lông của chín con trâu)

"Bớt sàm ngôn đi! Người bây giờ đã vô dụng! Đến côi chết đi!" Phi thủ xoay người lại phóng đao, giết chết người đang giận giữ bắt bình kéo hấn.

Thật ra thì phi thủ mới vừa rồi tung một đao muốn đánh chết Ngô Mộng Nguyệt, kỳ thực cũng chính là mang theo ý đồ dò xét. Thứ nhất là bởi muốn đánh chết ma quỷ kia còn chưa nắm chắc cơ hội, thứ hai là để đánh cuộc xem thật giả như nào, xem một chút yêu ma này rốt cuộc yêu tiểu tiện nhân kia bao nhiêu, có thể vận ma lực chống đỡ hay không, nếu thực thay nữ nhân kia đỡ đao đó, vậy khẳng định là sẽ chặt chẽ bảo vệ, càng ngày tiêu hao sức lực hơn, như vậy đối với hấn là hết sức có lợi, nếu như không đỡ lại, vậy cũng tốt thôi, biến tiểu tiện nhân kia thành ma trước, tránh cho phiền toái về sau này.

Theo như tình hình bây giờ, hiển nhiên là yêu nữ nhân kia sâu không dứt, nhất định là gặt gao bảo vệ con tiện nhân kia, pháp lực nhỏ nhoi yếu ớt sẽ mau tiêu hao hết. Hấn cũng không thừa sức dư hơi, pháp lực nhìn như yếu tới mức một con gió liền thổi bay kia, cũng không phải là thứ mà một sinh vật nhỏ bé như loài người có thể dễ dàng hóa giải. Cho dù là vô tận hao tổn, vậy cũng không thành vấn đề, bên cạnh hấn còn có pháp sư trừ yêu, đối với pháp lực thấp kém của tiểu yêu tiểu quỷ còn hữu dụng, nhưng cũng không bắt được tên ma chủ này, mặc dù không đánh thương được, song cứ đâm tới tể nào cũng làm tiêu hao sức, cho dù còn chút ít pháp lực, khẳng định sẽ giữ lại để bảo vệ mạng chó của chính mình cùng con tiện nhân, phân ra nhiều như vậy sẽ chẳng còn bao nhiêu pháp lực đối phó lại hấn.

Ma đầu bị một đao kia của hấn tiêu hao ma lực khá nhiều, một đao đó đã đạt tới hiệu quả như hấn muốn. Tính toán trong ngoài hấn đều sẽ không bị thương, mà một đao kia bỏ về phía biểu ca Ngô Mộng Nguyệt hoàn toàn là cố ý từ trước, đối với một phế vật để chỗ nào cũng cảm thấy chướng mắt này, không bằng chết sẽ sạch sẽ hơn, chỉ có người chết mới không làm phiền linh tinh!

Thêm nữa, này cũng là hấn có ý dò xét đối phương, ma đầu kia có muốn giết cũng giết không chết, hao tổn lực lượng sẽ phạm rất nhiều. Nếu như ma đầu muốn vì nữ nhân ngu xuẩn kia mà ra tay cứu giúp, vậy thì không thể xem nhẹ coi thường, phải tự có kế thoát thân. Còn nếu tiếp theo không xuất thủ tương trợ, chứng minh ma đầu kia tự thân đã khó bảo toàn, đã sắp đi gặp Bò Tát! (sắp chết)

Hồ ly có thể nào cũng vẫn là hồ ly, tính toán so với người bình thường luôn vượt xa vạn dặm, vì bảo toàn chính mình, phải hoạt động nhanh nhẹn cùng âm hiểm sắc bén!

"Không!" Ngô Mộng Nguyệt hét lên, thương tâm muốn chết, dù sao mới có ngăn ngừa mấy canh giờ, nàng giống như đã phải trải qua cả đời yêu hận tình cừu, sinh ly tử biệt. Nàng mất đi cảm giác, đã mau trở nên hít thở không thông, cũng không rời đi quý vương trong ngực nửa bước, bởi vì hàng loạt đã kích đột nhiên tới mà sắp đến giới hạn, không dám lại nhìn về phía trước, không dám nhìn bất kì một thi thể nào, càng không có dũng khí tiến lên.

Mà thân hình quý vương lúc này có chút nghiêng ngả, mới vừa rồi vì bảo vệ an toàn cho Mộng Nguyệt mà tình trạng đã trở nên quá mức nghiêm trọng, pháp lực của quý vương vốn đã tới cực hạn, một lần nữa sử dụng ma chú khiến cho cơ thể đau nhức vô cùng, chèn ép quý vương đến gần nửa trạng thái hôn mê, nếu không phải vì ý thức bảo vệ Mộng Nguyệt quá mức mãnh liệt, sợ rằng quý vương sớm đã vĩnh viễn nhắm lại đôi mắt hàn lạnh tuyệt sắc vô song kia.....

Biết bây giờ ma đầu đối với hấn không còn chút uy hiếp, phi thủ ngay tức thì giật dây thủ hạ: "Các huynh đệ! Mau xông lên! Người nào lấy được trái tim ma đầu, người đó liền có được thân thể bất tử....." Vì điều kiện mê người này, lòng tham của mỗi phi nhân đột nhiên dâng cao, tất cả rục rịch chuẩn bị xông lên hành động...

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Quý vương mặc dù đang nắm hết pháp lực, vẫn phát ra một loại khí thế nộ uy cao cường, ai cũng hiểu đạo lý con lạc đà gầy sắp chết so ra vẫn cao to hơn đại mã. Cho dù hiện giờ quý vương đang rơi vào thế yếu, khí tức kinh người vẫn khiến cho đám người ô hợp phải chùn bước chân.

Thế nhưng ai lại không muốn có một thân thể bất tử, có được một cuộc sống kéo dài ngàn năm, còn có được pháp lực cao siêu cường đại, hưởng thụ khoái cảm có được quyền uy vô thượng? Song, khi làm một phạm nhân, kết cục cuối cùng vẫn chỉ có một lần sống, chẳng có ai là kẻ ngu, cũng chẳng có ai muốn phó thác số mệnh mình vào bước chân kẻ khác!

Trong khoảnh khắc đám người này đang còn do dự, quý vương vận dụng pháp lực cuối cùng, trong nháy mắt chuyển tới một căn phòng đầy nắng, chính là căn phòng có ao nước hoa sen mà trước kia quý vương tặng sinh nhật Mộng Nguyệt, cũng là tầng chóp cao nhất của thành bảo này, không nghĩ tới nơi đây sẽ là chỗ an nghỉ cuối cùng cho linh hồn mình.

Cánh cửa còn chưa kịp đẩy ra, quý vương đã không còn chịu nổi nữa, trong miệng chọt ho ra rất nhiều máu tươi màu lam nhạt.

"Nguyệt nhi. mau... đem ta. vào trong. phòng., mau. vào trong trước., nàng. ... hãy... ăn... trái tim... ta..... không... theo vết xe... đồ.....", chưa nói xong, bàn tay lạnh lẽo cơ hồ đã trở nên trong suốt trong nắm tay Mộng Nguyệt, buông rơi, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ màu lam.

"Vương? Vương! Không! Đừng bỏ ta đi! Không!!!" Mộng Nguyệt gào thét thương tâm.

Tâm Ngộ Mộng Nguyệt giờ khắc này đây, đau tới không ai biết được cảm giác này là gì, cũng không cách nào dùng ngôn từ miêu tả! Nàng nghĩ đến cùng chết theo người yêu.

Lúc này, đám sát nhân sát quỷ vì trục lợi mà không còn nhân tính chạy lên, sau khi nhìn thấy quý vương trong nháy mắt biến thành trong suốt không màu, đều cùng không định mà sững sờ một chút, rất nhanh liền hiểu tất cả trước mắt có ý nghĩa gì, quý vương là cánh cung che đỡ, nay đã xuất linh về trời, nhất thời vì vậy mà hưng phấn vô cùng, thi nhau lũ lượt xông lên, phá tan mọi kết giới bảo vệ, giết hết, lão nhân, nữ nhân cùng hải tử đều giết sạch không tha!

Nghे tiếng chém giết càng ngày càng tới gần, Mộng Nguyệt đột nhiên từ cực cùng bị thống trở nên thanh tĩnh lặng im, tự nói với chính mình không thể chết, vì quý vương mà bằng bất cứ giá nào sống còn, quyết không để bọn dã thú vô tâm vô tính làm ô nhục trái tim quý vương! Ngộ Mộng Nguyệt tự nói với mình, ta muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của vương.

"Vương, ý của chàng ta đã hiểu, chàng hãy yên tâm đi đi, ở trong lòng ta, sẽ cùng mang theo trái tim chàng." Sau đó liền đẩy cánh cửa ra, để cho ánh sáng mặt trời rạng rỡ chiếu lên thân thể quý vương, nhìn quý vương bị ánh sáng hoàn toàn bao phủ, cho đến khi biến mất, hoàn toàn tan biến chìm trong ánh mai huyền diệu, Ngộ Mộng Nguyệt nhẹ giọng thăm thẳm, "Ta sẽ chờ chàng trở lại, dù cho là luân hồi ngàn năm!"

Chờ đến khi phi nhân tới nơi, còn chưa hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, một sợi tóc màu bạc trắng vươn đến như lũ, siết chặt, kết thúc cuộc đời bản thủ của bọn chúng. Phi thủ chạy theo phía sau, chỉ cảm thấy tất cả mọi vật màu lam cấu thành nên quý bảo dần dần nhạt đi, chợt biến thành các sắc thái màu trắng muốt, còn đang nghi ngờ tự hỏi, sợi tóc lạnh như băng đã cuốn lấy khiến hắn nghẹt thở, cho là quý vương sống lại, sợ hãi liền cầu xin tha thứ:

"Đại vương! Ngài đừng giết ta, đại nhân ngài không chấp tiểu nhân, tha ta đi! Ta bị lợi riêng làm mê muội đầu óc, lòng tham khiến ta âm mưu giết đệ đệ Ngộ Mộng Nguyệt, cũng đi hãm hại ngài, khiến cho hai người sinh ra mâu thuẫn giết hại nhau, ta không muốn chết! Ngài tha cho ta đi! Ta không bao giờ dám nữa! Ngài tuyệt sẽ không ra tay với tiểu nhân hỗn trưởng này đi! Vậy sẽ làm dơ bẩn bàn tay cao quý của ngài, ngài." Còn chưa nói hết, cái đầu khóc lóc của phi thủ đã đứt lìa khỏi cổ.

Ngộ Mộng Nguyệt dù có là kẻ ngu đi nữa, cũng đã ít nhiều đoán được kết cục chính mình không hề mong muốn này, tự mình nghe phi thủ kể lể, không thể không tiếp nhận đả kích.

"Vương, là ta trách lầm chàng, đều là lỗi của ta, ta vẫn luôn cho là chàng không tin ta, hoài nghi ta, thật ra ta mới là kẻ ích kỷ không suy nghĩ thấu đáo, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thực sự tin tưởng chàng, vì chàng mà quần quanh nghĩ ngợi! Ta luôn tự cho rằng ta yêu chàng rất sâu, đến cuối cùng ta mới hiểu được, tình yêu của ta so với chàng còn quá đỗi trẻ con, còn chưa đủ sâu nồng, ta thật dơ bẩn không chịu nổi, vương! Tha thứ cho ta! Mau trở về đi!"

Ngộ Mộng Nguyệt quỳ gối ở bên ngoài cửa phòng, nhìn một hồ sen lấp lánh xinh đẹp bên trong, nhìn đến thất thần.

Kết giới ngoài đại môn quý bảo một lần nữa đóng lại, toàn bộ cung điện lại khôi phục trầm lắng như trước, chỉ là toàn bộ quý bảo đã trở thành một màu trắng, như đang muốn xóa sạch điều gì, một màu sắc nồng đậm đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đền đồ ngoài phòng giải phẫu bệnh viện Môn Thủ vụt tắt, cánh cửa phòng mở ra, đạo diễn cùng mọi người trong đoàn đang ngồi liền bật dậy, nóng nảy lo lắng chạy đến hỏi: "Bác sĩ! Thế nào rồi?"

"Hô hấp đã ngưng, nhịp tim dừng lại. Chúng tôi đã cố gắng hết sức!" Bác sĩ bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

"Bác sĩ, cầu xin ông xem lại một chút đi!"

Bác sĩ khoát tay áo một cái, không tiếng động rời đi, đạo diễn cùng mọi người nhất thời ngây ngốc đứng lặng.

Hồ Khả Nhan là người đầu tiên vọt vào, nhìn người trên giường bất động, khóc lóc vô cùng bị thương.

Lúc này, mọi người cũng lục tục đi vào, chuẩn bị hướng người đang nằm trên giường nói lời từ giả.

"Nguyệt nhi!!!"

Người trên giường đột nhiên ngồi bật dậy, dọa mọi người giật mình, đứng tim tại chỗ, Hồ Khả Nhan là người phản ứng lại đầu tiên, nhanh chóng vọt ra ngoài cửa như một con sóc, trong miệng không ngừng kêu la: "Bác sĩ! Mau tới! Mau tới nhanh! Bệnh nhân tỉnh! Bác sĩ! Mau tới!" Có lẽ vì vui mừng quá lớn mà Hồ Khả Nhan quên mất nút bấm gọi đầu giường bệnh.

Bác sĩ chạy tới liền nhìn thấy người thanh niên trẻ đang ngồi ở trên giường, ngạc nhiên một mực hô: "Kỳ tích! Thật là kỳ tích!! Như thế nào có thể? Bây giờ lại hoàn toàn bình thường như vậy?!!" Giống như người bác sĩ này không tình nguyện nhìn thấy người chết sống lại.

"Tôi làm sao?" Hàn Vũ Tường kỳ quái hỏi.

"Anh không nhớ?" Hồ Khả Nhan hỏi thăm.

"Chúng ta khi đang quay cảnh giết giặc cuối cùng thì bất chợt gặp bão sa mạc, cậu bị cát bụi chôn dưới đất, chờ tới khi gió lốc đi qua, bọn tôi cố hết sức tìm kiếm, rốt cục cuối cùng cũng đào được cậu ra, mang đến đây cứu chữa đã mấy ngày, hôm nay nghe bác sĩ nói cậu không qua nỗi, chúng tôi thật đau lòng, không ngờ may mắn cậu bất ngờ 'bật dậy', aizzz, cậu bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi." Đạo diễn nói xong, nhìn mọi người xung quanh một chút, bây giờ tất cả mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Hàn Vũ Tường nằm lại bệnh viện quan sát thêm ba ngày, sau đó liền chính thức ra viện. Đêm ra viện đó, đạo diễn mời tất cả mọi người trong đoàn tới quán mới mở lớn nhất gần sa mạc, bao trọn mấy gian, khao tất cả tai qua nạn khỏi. Thức ăn ngon trên bàn đã bày thịnh soạn sẵn, mấy chục ly rượu cùng lúc giờ lên.

"Các vị, xin nghe ta nói, tối nay đầu tiên là để chúc mừng tiểu Hàn từ sông Mê trở lại, thứ hai là để cảm tạ các vị đã ủng hộ bộ phim này cùng tôi, giúp tôi hoàn thành tâm nguyện lớn nhất, thứ ba là để chúng ta cùng chung chúc mừng việc quay bộ phim Phiến Tử đã kết thúc mỹ mãn, dĩ nhiên đây là cố gắng của tất cả mọi người, không phân biệt riêng bất kỳ ai, tiểu Hàn người còn mang bệnh, có thể lấy trà thay rượu cùng chúc, ta cạn trước cảm ơn mọi người, lần nữa cảm ơn mọi người!"

"Cạn chén!"

"Cạn!"

"Không say không về!"

Mọi người rồi rít nâng chén, bộ phim quay đã lâu như vậy, đã sớm khiến cho tình cảm của cả đoàn vững vàng chung cùng một chỗ, đoàn kết sẽ chia giống như một thể, mọi người đã không còn xa lạ như lúc mới bắt đầu, đã cùng nhau trải qua sinh tử, cuối cùng đã đem tất cả buộc chặt một chỗ bền chắc, đạo diễn nhìn lại cả đoàn làm phim Phiến Tử, giống như nhìn đứa con một tay mình nuôi lớn, có thể nói là có điểm nuôi tiếc vô cùng, này là cảm xúc không ai tránh khỏi, đều là tâm trạng của tất cả lúc này, quá khứ trôi qua xếp vào kí ức, những kí ức đẹp cùng làm việc bên nhau, quá trình 'đứa trẻ' này lớn lên sẽ mãi không quên, là một bản nhạc đệm trong Phiến Tử, hãy để nó qua bữa tiệc hôm nay theo mây gió bay đi!

Mặc dù bộ phim đáng nhẽ đã được đưa ra công chiếu và tổ chức lễ tiệc vào mấy ngày trước, cũng là bởi vì có chuyện ngoài ý muốn này, mới khiến cho thời gian có chút không đúng kế hoạch, song đạo diễn vẫn rất vui vẻ. Bình an là phúc, chỉ cần mọi người bình an là tốt rồi! Trong lòng đạo diễn nhẹ nhõm hẳn đi.

Lúc rượu và đồ ăn trên bàn tiệc dần tới hồi cuối, phục vụ viên lễ phép bưng đĩa bánh Trung Thu lên, cung kính đặt lên bàn, "Quý khách, đây là món đặc biệt, hôm nay tiết Trung thu, nhà hàng chúng tôi tặng miễn phí mọi người món điểm tâm này, chúc các vị mọi sự thuận lợi, mỹ mãn." Nói xong, mọi người liền vỗ tay hoan hô, vui mừng reo hò, sau đó phục vụ viên lại khiêm tốn nói tiếp: "Xin cảm ơn, mong quý khách ngon miệng." xong từ tốn bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

"Hôm nay là tiết Trung thu nha! Thảo nào trăng hôm nay sáng rõ như vậy!" Mọi người cảm thán, vì hôm nào cũng bận rộn mà quên mất ngày đặc biệt này. Hồ Khả Nhan hy vọng mình sẽ được như phục vụ viên chúc phúc, tình yêu của mình sẽ mỹ mãn tốt đẹp, nhưng là thực sự có thể trở thành sự thật sao? Phải mong là thế chứ! Đi theo suy nghĩ trong đầu, ánh mắt cũng phiêu phiêu lướt tới hướng Hàn Vũ Tường đối diện đang ngồi uống trà yên lặng.

Cơm nước no nê, sau khi đùa vui nói giỡn, bữa tiệc rốt cuộc cũng tàn, mỗi người liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Đêm trăng tròn, Hàn Vũ Tường ngồi sau cửa nhìn vầng trăng sáng, tâm, không biết vì sao, có một loại phiền não cùng khát vọng trước nay chưa từng có đè nén ép chặt, buồn bực tới nỗi muốn thở không nổi, vì vậy, anh quyết định ra ngoài đi dạo một chút.

Vừa mở cánh cửa gỗ ra, ở bên ngoài, Hàn Vũ Tường có chút không tin khi nhìn thấy cô gái vốn luôn quần quanh trong giấc mộng của mình giờ khắc này đang đứng sờ sờ trước mặt, một thân màu trắng, quần dài, dài dài dệt bằng tơ thắt quanh eo nhỏ, ống tay áo mềm mại như làn nước, cổ kính, phiêu dật, lại cũng vô cùng ưu thương.

"Vương! Hoan nghênh trở về! Ta tới đón chàng về nhà chúng ta." Cô gái kia thâm tình thành thực nói.

Hàn Vũ Tường đột nhiên nhớ tới hết thấy, giấc mộng của mình không phải là mộng, là trí nhớ còn sót lại sau luân chuyển thế kiếp ngàn đời.

"Nguyệt nhi, ta đã trở lại! Xem nàng thật gầy đi nhiều, đã để nàng phải chịu khổ!"

"Chớ quấy rầy làm bọn họ tỉnh, chúng ta cùng lặng lẽ rời đi. Đến khi bọn họ tỉnh dậy sẽ không còn nhớ chút gì về chàng nữa, ta đã xóa đi mọi sự liên

quan tới chàng trên thế gian này, đối với họ, chàng chưa từng tồn tại, chàng sẽ không trách ta chứ?"

"Dĩ nhiên là không, chỉ cần có nàng bên cạnh ta là đủ rồi." Hàn Vũ Tường ôn nhu đáp lại.

Ngô Mộng Nguyệt cảm lấy bàn tay Hàn Vũ Tường, trong nháy mắt dời bước đến thành bảo, "Vương! Ta thật nhớ chàng! Cho tới khi đã mất đi chàng ta mới chợt hiểu ra, trước kia là ta không đúng, chàng có thể tha thứ cho ta không?" Mộng Nguyệt dựa vào trong lồng ngực ấm áp của Vũ Tường nhỏ giọng.

"Không nên nói như thế, ta cho tới cuối cùng cũng vẫn sẽ yêu nàng, nàng cần bản không hề có bất kì tội lỗi, đừng nói ta tha thứ hay không, nếu quả như thật muốn trách, cũng hẳn là phải trách ta, đó là do ta chạy không khỏi vận mệnh, lại khiến nàng dính líu vào, để cho nàng phải chịu khổ lâu như vậy, tất cả hiểu lầm cùng không vui trước kia hãy để cho ngọn gió này thổi tan biến đi hết! Ta hy vọng nàng cũng quên đi mọi điều đau lòng, ta trở lại chính là câu trả lời cho số phận của chúng ta." Hàn Vũ Tường ôn nhu ôm thật chặt Mộng Nguyệt, an ủi người yêu thương bé nhỏ trong ngực.

"Vương...." Ngô Mộng Nguyệt có biết bao lời muốn nói cũng không lời nào có thể thốt ra, chỉ là muốn i ôi làm nũng trong vòng tay Hàn Vũ Tường, cứ như vậy ôm nhau thật chặt, vĩnh viễn sẽ không tách ra. Cho đến khi thực sự mất đi, mới hối tiếc mình chưa từng quý trọng, cái giá phải trả một lần này thực quá lớn.

"Nguyệt nhi, sau này không cần gọi ta là vương nữa, ta bây giờ đã mang một cái tên, gọi là Hàn Vũ Tường." Hàn Vũ Tường ôn nhu dịu dàng nói.

"Ta gọi chàng là vương đã hơn ngàn năm, sớm thành thói quen gọi chàng như vậy, dù sao cái này cũng không trọng yếu, quan trọng là chàng rất cục cựa cũng đã trở lại, cứ như vậy ôm ta, thật tốt!" Ngô Mộng Nguyệt cảm thán.

"Vương, chàng cười lên thật đẹp!" Mộng Nguyệt nâng đôi mắt đắm lệ ngược lên nhìn anh, hai gò má hồng đỏ, nhìn thấy Hàn Vũ Tường vô cùng hạnh phúc ôm mình, khoe môi mông nhếch lên thỏa mãn cười yếu ớt, không khỏi có chút ngại ngùng.

"Phải không? Vậy ta sau này sẽ luôn cười cho nàng xem được không?..... Ta yêu nàng!" Hàn Vũ Tường nhẹ nhàng đưa tay lau đi giọt lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu thâm tình.

Ngô Mộng Nguyệt chậm rãi ngồi dậy, cùng Hàn Vũ Tường mặt đối mặt ngồi trên giường lớn trong tâm cung vẫn như xưa, đưa tay rút trâm cài tóc trên đầu, rạch xuống một đường trên cổ tay, dòng máu nhỏ giọt vào trong chén nhỏ sáng nhập nhờ lấp lánh, đưa tới cho Hàn Vũ Tường:

"Vương, chàng còn nhớ lúc trước, cũng là ngồi ở đây, chàng đã dùng phương pháp này muốn ta gia nhập Ma tộc? Bây giờ đổi lại thành ta mời chàng, chàng có cự tuyệt không?"

Hàn Vũ Tường đón lấy cái ly, đem chén huyết bạch sắc một hơi uống cạn sạch, "Đừng một lần nào nữa tự thương tổn chính mình, đây chính là lần cuối cùng thôi, lòng ta sẽ đau lắm, hiểu không?" Hàn Vũ Tường vẫn như cũ ôn nhu nói.

"Vâng, bởi vì có chàng ở đây, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ bị thương nữa, vương, chàng hình như đã thay đổi rất nhiều." Bàn tay Mộng Nguyệt nhỏ bé lạnh như băng nắm lấy hai tay Hàn Vũ Tường, nhìn anh nhỏ giọng nói, "Vậy sao? Nàng không thích?" Hàn Vũ Tường có chút bận tâm.

"Không, bất kể là lãnh tình ít cười nói trước kia, hay là giờ phút này ôn nhu đa tình, đều là người duy nhất Nguyệt nhi yêu thương nhất." Mộng Nguyệt nghiêm túc nói.

Sự trở về của Hàn Vũ Tường, phá vỡ lời nguyện rửa ngàn năm, giữa anh và Mộng Nguyệt chỉ còn dư lại riêng niềm hạnh phúc, đã không còn nữa máu tanh, Hàn Vũ Tường sau khi uống máu rượu đã hóa trở về bộ dáng ngàn năm trước, toàn bộ cung điện cũng nổi lên biến hóa, không còn là cô độc một màu sắc, bức tường không chỉ có màu lam êm dịu hài hòa, còn có màu trắng thuần khiết cao quý, hai loại màu khăng khít kết hợp với nhau sắc sảo kỳ diệu! Hài hòa với nhau thiên y vô phùng*, hoàn mỹ không một chút sứt mẻ. Tòa thành bảo này, từ đó về sau cũng không còn bất kỳ ai thấy qua, cũng không còn một lần nào nữa xuất hiện trên sa mạc.

(*Thiên y vô phùng: Điển tích xuất xứ từ "Tiền Thực – Ngưu Kiều – Linh Quái Lục". Nguyên ý chỉ quần áo do tiên trên trời khâu, không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng hoàn hảo chu đáo, không có chút sơ hở nào.)

Không chỉ là mộng mang Hàn Vũ Tường đi, còn là Hàn Vũ Tường mang đến một giấc mộng thần thoại, hết thảy trên đời đều vận hành theo một vòng tuần hoàn. Không có ai biết ở trong sa mạc có Nguyệt Nha Tuyền, càng không có người biết chuyện xưa đằng sau Nguyệt Nha Tuyền ấy, chỉ còn lưu lại là ước mơ vô hạn của thế nhân.

(*Nguyệt Nha Tuyền: một địa danh có thật với tên gọi cũ là Ác Oa Trì, Sa Tĩnh, Dược Tuyền, là một hồ nước có hình như trăng lưỡi liềm ở một ốc đảo cách thành phố Đôn Hoàng 5 km về phía tây nam, thuộc tỉnh Cam Túc, Trung Quốc. Từ thời nhà Hán nó đã là một trong tám cảnh đẹp của Đôn Hoàng. Tên gọi Nguyệt Nha Tuyền được đặt từ thời nhà Thanh.)

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Trong Mộng Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

